

மனவகை

ரூபா. 150/-

ஜனவரி 2006

சென்சார்
பெர்சன்கூடா

41 வது ஆண்டு மலர்

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio

MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

- * **Maximum Size:** 12" x 18" (Digital Print)
- * **Output Resolution:** 400dpi
- * **Film Input Formats:** 135, 1X240, 120, APS
- * **Film Types:** Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative
- * **Compatible Input & Output Media:**
(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, CompactFlash, SmartMedia,)
- * **Print to Print**
- * **Conduct sheet & Index print**
- * **Templates:** Greeting Cards, Frame Prints, Calander Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE

HAPPY DIGITAL CENTRE

DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo - 12. Tel :-074-610652.

BRANCH

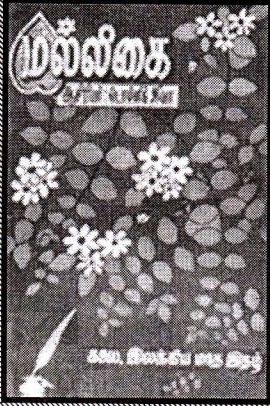
HAPPY PHOTO

STUDIO & PROFESSIONAL
PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel :-011-2526345.

முதலாவது மல்லிகை மலர்

ஆரம்பம் : 15 ஆகஸ்ட் 1966

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதினைய கலைகளில் உள்ளம்
சுடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
சன நிலைகண்டு துள்ளுவர்'

நாற்பது ஆண்டுகளாகத்
தொடர்ந்து வெளிவரும்
சிற்பிலக்கிய ஏடு

MALLIKAI PROGRESSIVE
MONTHLY MAGAZINE

மல்லிகை
41 - விது
ஆக்டோ மலர்
2006 - ஜனவரி

321

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை
மல்லிகை
எதர்பார்க்கின்றது.

தொடர்பு கொள்ள முகவரி :

201-1/4, Sri Kathiresan
Street,
Colombo - 13
Tel : 2320721

மலர் மலர்வதற்கு உதவியவர்கள் :

செங்கை ஆழியான்

மா. பாலசிங்கம்

ப. ஆப்பன்

அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ்.திவாகரன்

கணனி அச்சமைப்பு : எஸ்.ஸிகோரின் ரேசி

கனமான பறவைகளை

கேசோன நேருகள்தான்

உயரத் தூக்கிப் பறக்க வைக்கின்றன!

நேற்றுப் போல இருக்கிறது, நாற்பதாவது ஆண்டு
மலர் வெளிவந்து அதற்கான விழாவெடுத்த சம்பவம்!

அதற்குள் ஓராண்டு கடந்து போய்விட்டது!

இந்த ஓராண்டுக் காலத்தில் இலக்கிய உலகிலும்
பொதுவாக அரசியல் உலகிலும் எத்தனை எத்தனையோ
சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன.

இத்தனை நெருக்குவாரங்களுக்கு மத்தியில்தான்
மல்லிகை இதழ்கள் மாதா மாதம் எந்தவிதமான பகடோ,
படாடோபமே இல்லாமல் வெளிவந்துள்ளன.

கடந்த அக்டோபர் மாதக் கடைசித் தினங்களில்
மல்லிகைப் பக்கங்களை அச்சப் பிரதியாக்கம் செய்து
தரும் கணினி இயந்திரம் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு
நாட்களாகப் பெரிய சிரமத்தைத் தந்து, எம்முடன்
ஒத்துழைக்க மறுத்து விட்டது.

நமக்கோ சொல்லொணாத நெருக்கடிக் கட்டம்.

நண்பர் எஸ்.திவாகரன் தனது திறமை அத்தனை
செய்யும் ஒருங்கு சேரப் பிரயோகித்து, கணினியைப் பழுது
திருத்தித் தந்ததின் பின்னர்தான் நமக்குப் புதுத்தெம்பும்
புத்தூக்கமும் பிறந்தது.

கூடியவரை அந்தந்த மாதம் முதற் திகதியிலேயே
மல்லிகையைச் சந்தைக்குப் பாரப்படுத்தி வந்த எமக்கு
இந்த இடைவெளிச் சிரமங்கள் சற்று வெளியீட்டுக்
கட்டங்களைத் தந்துவிட்டன.

PUBLIC LIBRARY
JAFNA

அதன் பெறுபேறுகளில் ஒன்றுதான் இந்த நாற்பத்தோ ராவது ஆண்டு மலர் சற்றுக் காலம் பிந்தி மலர்கின்றது.

சென்ற 40-வது மலர் வெளியீட்டு அருபவமே நம்மைத் திகைத்து மலைக்க வைத்துவிட்ட ஒரு சம்பவமாகும்.

அந்த மலரை வெளியிட்டு வைக்கும் தினத்தன்று தான் (26-12-2004) உலகையே தனது வரவால் குலுக்கி, மானுட சமூகத்திற்குத் தனது இயற்கையின் சீற்றத்தை வெளிப்படுத்திய சுனாமி ஆழிக் கூத்தாடிய தினமாகும்.

வெளியீட்டு விழாவை ஒத்தி வைக்கலாமென்றால் விழா மண்டபத்தில் ஒரு சிலர் ஆரம்பத்தில் வந்து சேரத் தொடங்கி விட்டனர். சிறிது நேரம் போகப் போகப் பலர் ஒன்றாகக் குழுமிவிட்டனர்.

ஒழுங்கு செய்திருந்த வெளியீட்டு விழாவை அடக்கத் துடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் ஒருவாறாக ஒப்பேற்றி முடித்தோம்.

அந்த விழாவைப் பற்றி ஆரம்ப தினங்களில் நாம் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. பொறுத்திருந்தோம். அப்புறம்தான் மல்லிகைச் சுவைஞர்களின் ஆழமான பங்களிப்பை மனசார உணர்ந்து கொண்டோம்.

வெளியீட்டு விழா இந்த அவலமான சூழ்நிலையிலும் ஒத்திவைக்கப்படாமல் அழைப்பிதழ் அறிவித்தலில் கண்டி ருந்தது போலக் குறித்த நேரத்தில் நடைபெற்றத்தைப் பத்திரிகைச் செய்திகள் மூலம் அறிந்து, தெரிந்துள்ள பல மல்லிகை அபிமானிகள் தொலைபேசி மூலமும் கடிதங்கள் வாயிலாகவும் எம்மையும் எமது துணிச்சலான நடவடிக்கையையும் பாராட்டி வாழ்த்துத் தெரிவித்தனர்.

தூய்மையான செயற் திட்டத்துடன் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் செய்யப்படும் எந்தக் காரியமுமே வில்லங்க மில்லாமல் கடைசியில் ஒப்பேறி முடியும் என்ற பாடத்தை அந்த மலர் வெளியீட்டு விழாவின் மூலம் நாம் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டோம்.

ஒவ்வொரு ஆண்டு மலரையும் வெளியிட்டு ஒப்பேற்றி முடிப்பதே மூத்த மகளுக்குத் திருமணத்தைச் செய்து முடிப் பதற்கு ஒப்பானதாகும். புதுப் பிரச்சினைகள் இடையிடையே தலை தூக்கி எம்மைத் திக்குமுக்காட வைத்து விடும். சூழ்நிலை நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவிக்கும்.

அதிலும் ஆண்டுக் கடைசி மாதம். அச்சங்களின் ஒத்துழைப்பு அத்தியாவசியமானதொன்று. கலண்டர், டியரி சீசன். இதற்குள் சுழியோடி எமது காரியத்தை நாம் வெற்றிகரமாகச் சாதிக்கப் பழக வேண்டும்.

நல்ல அடைமழைக்குள்ளே நெருப்பை நனையாமல் கொண்டு செல்லும் உத்திதான் இது!

திரும்பிப் பார்த்தால் எமக்கே பெரும் ஆச்சரியம். கடந்து போன இந்த நாற்பது ஆண்டுக் காலமாக எப்படித் தான் மல்லிகையை மலர வைத்துக் கொண்டு வந்தோமோ என நமக்குள்ளேயே வலுவான ஆச்சரியம் வேறு.

நாம் ஆச்சரியமும் அதிசயமும் படுவதைவிட, இதன் ஆண்டுக் கணக்கான தொடர் வரவை ரசிகர்கள் பாராட்டிப் புகழும் போது நமக்கே நம் மீது அத்த நம்பிக்கை ஏற்படு கின்றது.

சம்பத்தில் மல்லிகை இதழ்களை வாசித்துப் பார்ப் பவர்கள், அதன் அறிவித்தல் முகப்பில் 'ஐம்பதாவது ஆண்டை நோக்கி...' என்று குறிப்பிடும் வாசகத்தைப் படித்திருப்பார்கள்.

சிறீறேடுகளின் வரலாற்றில் இந்த அரை நூற் றாண்டுத் தகவல் மிக முக்கியமான ஒரு வாசகமாகும்.

ஏனெனில், தமிழில் இதுவரை வெளிவந்த சிறுறிதழ் களில் இப்படியான வாசகம் பொறிக்கப்பட்டு வெளிவந்த சிறுறிலக்கிய ஏடு மல்லிகை மாத்திரம்தான்! இலக்கிய வரலாற்றில் நம்பிக்கை தரும் புதுமையல்லவா இது!

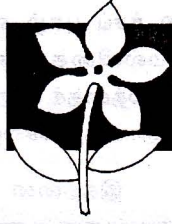
இந்த வரலாற்றுச் சாதனைக்குத் தனிநபர் மாத்திரம் காரணமல்ல. மல்லிகையைச் சூழ்ந்து நின்ற இலக்கிய ரசிகர்களின் பங்களிப்பும் மிக மிக முக்கியமானதொன் றாகும். அத்துடன் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை மல்லிகையில் தமது ஆக்கங்களைப் பதிவு செய்துவரும் இலக்கிய நண்பர்களின் பங்களிப்பும் அதி முக்கியமான தாகும். அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் என்பவர் தனிமனிதனல்ல. ஒரு கூட்டுச் சக்தியின் உழைப்பின் தனி உருவமே ஆசிரியர். அதன் தொடர் வருகையின் சூட்சுமமே இதில்தான் தங்கி யுள்ளது. மலர் மலர உழைப்பூக்கம் நல்கியவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றிகள்.

நாளைய நம்பிக்கையுடன் விதைத்த இதழ் மல்லிகை. மல்லிகை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தொடர் ஓட்ட முன்னோடி. அது ஓர் இலக்கியப் போராட்ட இதழ். அது ஓர் எழுத்தியக்கம்.

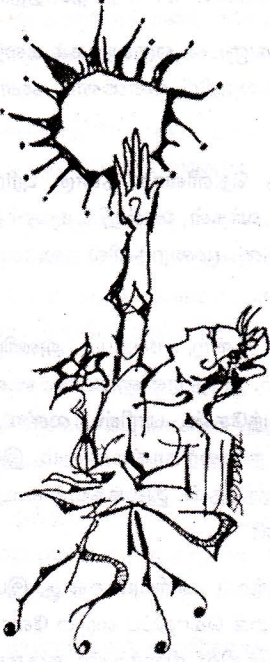
மல்லிகை வெறும் இதழாக இருந்திருந்தால் அது மலர்ந்து வெளிவந்த சில காலத்திற்குள்ளேயே உலர்ந்து, கருகி 'பொல பொல'வென உதிர்ந்து காணாமலே போயிருக்கும். மல்லிகை வெறும் சஞ்சிகையல்ல. அர்ப்பணிப்பு உழைப்பு எனும் உருக்கினால் வாரக்கப் பட்ட சிற்பம் அது!

- ஆசிரியர்

நானே எனது எழுத்துக்களின்

உருவமும் உள்லடக்கமுமாக இருக்கின்றேன்!

படுக்கையில் படுத்திருக்கும் இரவுகளில் தூக்கம் வராமல் ஏதேதோ குருட்டாம் போக்குச் சிந்தனையில் நான் மூழ்கிக் கிடக்கும் நட்புநடு இராத்திரிகளில் எனக்குச் சில விசித்திரமான கற்பனைகளும் புத்தம் புதிதான எண்ணங்களும் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு - கனவிலல்ல!

இந்த விசித்திரமான கற்பனைகளில் இருந்துதான் எனது செயற்பாடுகள் உருவாகிக் கொண்டனவோ என நான் சில சமயங்களில் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

ஆண்டு மலர்களுக்கு நான் இலக்கியச் சுவை மிக்க கடிதங்களை ஆண்டுக்கொரு தடவை வரைந்து பார்க்கும் பொழுது எண்ணிப் பார்ப்பேன்.

அப்படியான கடிதங்களில் ஒன்றையே இப்பொழுது இந்தப் பகுதியில் எழுதி வைக்கின்றேன்.

பின்னொரு நாளில் இத்தகைய கடிதங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்பதே எனது திட்டமாகும்.

முதலில் தெளிவாகவே ஒன்றைக் கூறி வைக்க விரும்புகின்றேன். சாதனைகள் செய்து எனது பெயரை இலக்கிய உலகில் நிலைநாட்டிவிட வேண்டுமென்பது எனது ஆசையுமல்ல, நோக்கமும் அதுவல்ல.

ஆனால், விரும்பியோ விரும்பாமலோ எனது சில செயல்கள் சாதனைகளாகவே முடிவில் மலர்ந்து போய் விடுகின்றன.

அதன் பெறுபேறுகளில் ஒன்றுதான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யு.என்.பி. அரசாங்கத்தில் அமைச்சராக இருந்த கௌரவ ஏ.எச்.எம்.அஸ்வர் ஹாஜியார் அவர்கள் என்னுடைய விடாமுயற்சியையும் மல்லிகையின் இலக்கிய சாதனைகளையும் விதந்துரைத்து பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய சம்பவமாகும். அன்னாரது உரை பாராளுமன்றப் பதிவேடான 'ஹன்ஸார்ட்' டிலும் பதியப்பட்டுள்ளது.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். ஒரு சாதாரணன் நடத்தி வரும் மிக மிக எளிமையான, அதிகக் கவர்ச்சியில்லாத, ஆழமான இலக்கிய நோக்கும் போக்கும் கொண்ட சிற்றிலக்கிய ஏடொன்றைப் பற்றி நாடாளுமன்ற அமைச்சர் ஒருவர் வியந்துரைத்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்துள்ளார் என்றால் இது உலகப் பெரும் செய்திகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கலாமல்லவா? தமிழுக்கு இது புதுச் சிறப்புச் செய்தியல்லவா?

இது ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையா, இல்லையா?

அடுத்தது பிரதமர் அவர்களால் 'தேசத்தின் கண்' என்ற விருது தந்த சம்பவம். இது நடைபெற்று ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை. 'சாஹித்திய ரத்னா' என்ற ஜனாதிபதி விருதையும் பண்டார நாயக்கா ரூபகார்த்த மண்டபத்தில் வைத்துப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இத்தகைய இரு விருதுகளையும் ஒரே வாரத்திற்குள் ஒருவரே பெற்றுக் கொண்டது வரலாற்றில் சிறப்பு மிக்க சம்பவங்களில் ஒன்றாகும்.

சிங்கள மொழிக்கு விருது பெற்றவர் பிரபல சிங்கள நாவலாசிரியர் டாக்டர் குண தாஸ அமரசேகர என்பவர். ஆங்கிலத்திற்கு உலகப் பெரும் விஞ்ஞானியும் இலங்கையின் தற்போது வசிப்பவருமான ஆர்தர்ஸி கிளார்க் என்பவர். தமிழுக்கென எனக்கு விருது கிடைத்தது.

சிலர் இந்த விருதைக் கொச்சைப் படுத்தலாம். அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக இதை அலட்சியமாகக் கருதலாம். கிண்டல் கூடப் பண்ணலாம். எதிர்க்கவும் செய்யலாம்.

நானை என்றொரு காலம் நிச்சயம் வரும். ஒரு சாதாரணன் ஒருவன், அடிமட்டச் சமூகத்தில் இருந்து வந்து, தனது அர்ப்பணிப்பு உழைப்பாலும் விடாமுயற்சியாலும் தமிழுக்கு என்று இப்படியான உயர் விருதுகளை ஒரு வாரத்திற்குள் இரண்டு தடவை பெற்றுக் கொண்டானே! இதை நிச்சயமாக வரலாறு வாழ்த்தும். பெருமைப்படும்.

- அப்பொழுது ஜீவா என்ற இவன் உயிருடன் இருக்கமாட்டான்! பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் தமது தேடல் முயற்சியாக என்னைத் தேடித் தேடிப் படிப்பார்கள். ஆய்வு செய்வார்கள். இது சர்வ நிச்சயம்!

இதை வரைந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலும் ஒன்றை மிகத் துல்லியமாகச் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். ஆயிரம் விருதுகள், கௌரவப் பட்டங்கள்,

உச்சப் புகழ் வாழ்த்துக்கள் கிடைக்கக் கூடும். ஆனால் 'மல்லிகை ஜீவா' என்ற மகத்தான விருதுதான் எனது நாமத்தைச் சந்ததி சந்ததியாகத் துலங்க வைத்துக் கொண்டே தொடர்ந்து செல்லும்.

இத்தனை எழுத்துப் பிரபல்யத்திற்குப் பின்னும் எனது இயல்பான குணமே பணிவுதான். எளிமையான நடத்தைதான்!

காமராஜரின் எளிமையும் மக்களுடன் ஒருவராகக் கலந்து பழகும் தன்மையும் இளவயசுக் காலத்தில் என்னைக் கவர்ந்த பண்புகளாகும்.

இன்று வரையும் என்னைத் தெளிவாக நன்கு புரிந்து கொண்டவர்கள், தெரிந்து கொண்டவர்கள், ஊன்றிக் கவனித்து வந்தவர்கள் இதை எனது தினசரி நடைமுறைகளில் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்வார்கள்.

இதற்கு நான் அன்று தொட்டு இன்று வரையும் அணிந்து வரும் உடைகளே சாட்சி சொல்லும். இதே எளிமையான உடையுடன்தான் மாஸ்கோ சென்று வந்தேன். பாரிஸ், லண்டன், பேர்லின் போன்ற ஐரோப்பியத் தலைநகரங்களிலும் இதே உடைக் கோலத்தில்தான் காட்சி தந்தேன். இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்து உரையாற்றினேன்.

கர்வமில்லாத எளிமையும் இந்தப் பணிவும் எனது இயல்பான குணாம்சங்களே தவிர, ஆதம்க் கொதிப்பு வரும் வேளைகளில் நான் நெருப்பன்! இலக்கியத்தில் கிறுக்கன்! கருத்தில் ஞானச் செருக்கன்! என் பணிவு கோழைத்தனத்தின் குறியீடு அல்ல!

கட்டம் கட்டமாக இந்த மண்ணில், இந்த வகையில் எனது குணாம்சங்களை வளர்த்துக் கொண்டவன், நான்.

இந்த வகையில் என்னை நானே தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாது போனால், என்னைச் சூழ்ந்துள்ள நிலமானியச் சமூகம் என்னையும் எனது ஆற்றல்களையும் எப்போதோ விழுங்கி ஏப்பமிட்டிருக்கும் என்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரியும்.

இந்த வகையில் இந்த மண்ணில் நானுமோர் இளைய ராஜாதான்! இசைஞானிதா

பிராமண மேலாதிக்கக் கருத்தியலும் மேட்டுக்குடிப் பரந்த ஆளுமையும் தெலுங்கு மொழிப் பயன்பாட்டியலும் ஒன்று சேர்ந்து கலந்து போயிருந்த கர்நாடக இசை உலகில் - தமிழ் நாட்டில் - இசையுலகில் இசைஞானி என மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதான மகத்தான ஒரு கௌரவத்தைப் பெற இளையராஜா எத்தகைய பாரிய விலைகளைக் கொடுத்திருப்பாரோ, அதற்கு ஈடு சோடாக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வட புலத்தில் நானும்

தோழர் கே.டானியலும் ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அத் தகைய விலைகளைக் கொடுத்து சாதனைகள் புரிந்துள்ளோம். கட்டம் கட்டமாக - மெது மெதுவாக - வளர்ந்து வந்துள்ளோம்.

நாளைய வரலாறு இதைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்யும்.

இளையராஜாவுக்கு ஓர் அண்ணன். பாவலர் வரதராஜன் என்பது அவரது மேடை நாமம். தமிழகத்திலுள்ள பட்டி தொட்டி களுக்கு எல்லாம் சென்று மேடையமைத்து நாட்டுப் பாடல்களையெல்லாம் மெட்டமைத்துப் பாடி வந்தவர், அவர். அவரது தம்பி, இன்றைய இசைஞானி. அண்ணனுக்கு ஆர்மோனியம் வாசித்து, பக்கப் பாட்டுப் பாடி வந்தவர்.

தலித்துகளுக்கு மலத்தைத் தீத்தி, சிறுநீரைப் பருக்கித் தமது சாதி அகங்காரத்தை இன்றுவரை நிலைநிறுத்தி வருகிற காட்டுச் சமூகம், பாவலர் பாடவும், தம்பி பிற்பாட்டுப் பாடவும் அன்று அங்கீகரித்திருக்குமா, என்ன?

இந்த நாடோடிக் கலைஞர்களுக்குப் பின்பலமாக நின்று தைரியமுட்டி, உற்சாகப்படுத்தி, மேடையமைத்துக் கொடுத்தது, தமிழகக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி.

இந்தப் பின்னணி உந்துதலும் மக்கள் திரட்சியைக் கூர்மைப்படுத்துவதும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் தமிழகத்தில் இசைஞானி என்றொருவர் தோன்றியிருக்கவே முடியாது.

இன்று பலர் வசதிக்காக, வாய்ப்புக்காக இந்தப் பின்புலப் பலத்தையும் தார்மீக நோக்கையும் மறந்து போயிருக்கலாம். காலம் அவர்களை மறக்கடிக்கச் செய்துமிருக்கலாம். ஆனால், எத்தகைய விருதுகள்தான் கிடைக்கக்கூடும், சமூகப் புகழ்தான் வலிந்து வந்து செருக்கூடும், எனது அடிமட்டச் சமூக அமைப்பையும், அதன் மானுட விடுதலைக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்துத் தோளோடு தோள் நின்று போராடிய அந்தத் தோழர்களையும் நான் இன்றும் மறக்கவில்லை.

எனது பரந்த நோக்கம் சாதீய விடுதலை மாத்திரமல்ல. அதனுடாக மானுட விடுதலையையே நான் அவாவி நிற்கின்றேன்.

அதன் காரணமாகவே இந்தச் சமூகத்தின் சீத்துவக் கேடுகளை, சாதித் திமிர்களை, மானுடக் கேவலங்களை இன்னும் இன்னும் எழுத்தில் பதிய வைத்து, எதிர்காலச் சந்ததிக்கு இதையோர் ஆவணமாகப் பதிந்து வைக்கின்றேன்.

எனது சுயவரலாற்று நூலை ஆங்கில மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டதின் உயர்நோக்கமும் இதுவேதான்.

புலம் பெயர்ந்து, மண் மறந்து, நாமம் திரிந்து, மொழி துறந்து இன்று உலகப் பரப்பெங்கும் ஐந்து கண்டங்களிலும் வாழ்ந்து,

வாழ்க்கையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் நம்மவர்கள் - நமது சகோதரங்களின் பரம்பரையினர் - ஒரு காலத்தில் ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலிருந்து அடிமைகளாகக் கூட்டாகக் கட்டியிருக்கப் பட்டுச் சாரி சாரியாக அமெரிக்காவுக்குக் கப்பல்கள் மூலம் கடத்தப்பட்டார்களோ அவர்களின் பின் சந்ததியைச் சேர்ந்த ஆபிரிக்க வாலிபன் தனது அடிமட்ட வேர்களைத் தேடித் தேடித் தனது மூதாதையர் எந்தெந்த வழிகளின் மூலம் கடத்தப்பட்டார்களோ அந்தந்த வழித் தடங்களின் காட்டு ஒற்றையடிப் பாதை மூலம் தேடித் தேடி தனது ஆதி மூதாதையினரின் வாழ்வுப் பூமியை, அழித்தொழிந்த ஆபிரிக்கக் கிராமத்தைக் கடைசியில் நேரில் பார்த்துப் பரவசப்பட்டு, தனது முன்னோரின் வாழ் பூமியின் மண் மீது விழுந்து, கொஞ்சிப் பரவசப்பட்டு, அதன் பெறுபேறாக 'வேர்களைத் தேடி' என்றொரு நூலை எழுதித் தனது ஆத்மத் தேடலுக்கு வழிகால் கண்டானோ, அதே போல ஒருநாள் என்னவன், அதிலும் ஒடுக்கப்பட்ட சகோதரன் என் மண்ணை ஆதித் துகளாகக் கொண்டவன் என்றோ ஒருநாள் இந்த மண்ணைத் தேடித் தேடி நிச்சயமாக ஓடி வருவான்.

அவனுக்குப் புரிய வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் எனது சுய வரலாறை ஆங்கில மொழிப்படுத்தி நூலாக வெளியிட்டுள்ளேன்.

ஒருகாலத்தில் திருடர்களாகவும், வேடர்களாகவும் பாமர நாடோடிகளாகவும் எதுக்குமே லாயக்கற்ற ஈனப் பிறவிகளாகவும் சமூகத்தால் கணிக்கப்பட்டு, புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களே மகத்தான இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்துத் தந்துள்ளனர்.

இதைப் புரிந்து கொள்ளாத சாதீய மரபணுக் கூறுகளினால் மந்தித்து, நோய் வாய்ப்பட்டவர்களே இழிசனர் இலக்கியம் என நமது படைப்புகளைப் பற்றியெல்லாம் அவதூறு பொழிந்தனர். "நாவிதன் ஒரு வனுக்கு இந்த ஆண்டு சாவித்திய

மண்டலப் பரிசாம்!” என்று வக்கிரம் பேசினார், அன்று.

மாறாக, பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம் அவர்கள் 'சாஷித்திய ரத்னா' விருது பெற்ற எனக்கு 'ஞானம்' சஞ்சிகை கொண்டாடிய பாராட்டு விழாவில் “இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வுத்துறைக்கு வள அறிஞராகப் பயன்படக் கூடியவர் டொமினிக் ஜீவா!” எனப் பகிரங்கமாகக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளாரே, அவரும் ஒரு பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்தானே!

ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளி இத்தகைய உயர் விருதைப் பெற்றுள்ளதையும், நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருவதையும், அதற்கு ஆசிரியராகத் திகழ்வதையும் உங்களது மாணவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதில், என்னை நேரடியாக உங்களது பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அழைத்து, எனது சுய இலக்கிய அநுபவங்களை மாணவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கலந்துரையாட ஏன் தயக்கம் காட்டுகிறீர்கள்? பாட நூல்கள் இருக்கட்டும். வாழ்க்கையை நேருக்கு நேர் தரிசிக்க ஏன் கூச்சப்படுகிறீர்கள்? நான், நீங்கள் நம்பும் மேலை நாடு ஒன்றில் பிறவி எடுக்காதது தான் நான் செய்த பெரிய குற்றமா?

பல்கலைக் கழகப் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்குவதுதான் எனது நோக்கமல்ல. அங்கு பயிலும் மாணவர்கள் எனது குரலைக் கேட்க வேண்டும், எனது இலக்கிய அநுபவங்களைச் செவிமடுக்க வேண்டும் என இயல்பாகவே நான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

அங்கு பயிலும் பட்டதாரிகள் எதிர்காலக் கல்விமாண்களாகித் தமது பிள்ளைகளுக்கும், பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் நான் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்த போராட்ட இலக்கியக் கருத்துக்களையும் நேரடி அநுபவங்களையும் சொல்லிச் சொல்லிக் குதாகலிக்க வேண்டுமென்பதே எனது வேணவாவாகும். நோக்கமுமாகும்.

ஒன்றை இன்றைய அறிவுலகம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். உயிருடன் உலவி வரும் இந்த ஜீவாவை விட, நாளை இறந்து பட்ட மல்லிகை ஜீவா இருக்கிறானே அவன் வரலாற்று நாயகனாகக் கணித்துப் போற்றப்படுவான்.

இந்தக் கருத்துக்களை இங்கு பதிய வைப்பதன் நோக்கம் எனது சிறப்புத் தகுதிகள் காரணமாகவல்ல. சாதாரண உழைப்பாளி மக்கள் மத்தியில் வந்து தோன்றும் மிக மிகச் சாதாரணமும் சாதனைகள் படைத்து வரலாறு படைக்கலாம் என்பதை எமது இளந்தலைமுறை உயர்கல்வி மாணவர்களின் நெஞ்சங்களிலும் உரக்கப் பதிய வேண்டும் என்பதற்காகவே இங்கு இதை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றேன்.

சாதனையாளர்கள் மேலை நாட்டுப் புத்தகங்களில் மாத்திரம்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை. நமது கண்முன்னாலேயே அவர்களில் பலர் இன்றும் நமது மண்ணில் நடமாடிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளாக நமது மாணவர் சமூகம் நடமாடக் கூடாது. சற்றுக் கண்களைத் திறந்து தங்களது காலடி மண்ணை ஒருதடவை அவர்கள் கூர்ந்து பார்ப்பது எதிர்காலத்திற்கு நல்லது.

எந்தவொரு எழுத்தாளனுக்கும் அடிப்படையில் ஓர் இலக்கிய எதிரி இருப்பான். இது இயல்பு. அதிலும் சாதித் திமிர் தலைவிரித்தாடிய வடபுலத்தில் சாதிக் கொழுப்புக் காரணமாகவே இனங்காண முடியாத மர்ம எதிரிகள் பலருண்டு. இது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். பலரின் வாய்ச் சவடால்களை நேரிலும் கேட்டு மிருக்கிறேன். இப்படியானவர்களை நான் பகையாளியாகக் கருதுவதேயில்லை.

என்னைப் போன்றவர்கள் மக்கள் மத்தியில் வேர் விட்டுப் பிரபலமாவதற்குக் கொடுத்த விலைதான் அவர்களின் கூற்று. அவர்களின் அவதூறுத் தூற்றல்களும் ஒரு காரணம் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அப்படியான பலரை எனது இந்தச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் சந்தித்திருக்கிறேன். எனக்கிது 'பழகிப்போன ஒரு சங்கதி.

இன்று எனக்கு யார் மீதும் வெறுப்போ, துவேஷமோ துளி கூட இல்லை. இன்றைய முதிர்ந்த மனநிலையில் என்னை விரோதித்தவர்களைக்கூட, நேசிக்கின்றேன். ஏனெனில் அவர்களினது தாக்குதல்களும், கடும் விமரிசனங்களும் அவதூறுக் கூச்சல்களும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்த மல்லிகை ஜீவா வரலாற்றில் இடம் பெறாமல் போயிருக்கவும் கூடும்.

வருங்காலத் தலைமுறை மல்லிகையைக் கட்டடம் கட்டமாக ஆய்வு செய்யும்! எனவே சுபீட்சமான எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பயணப் படுவோம்.

பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம்

41-ஆவது
ஆண்டு
2006

புனைகதையாக்கங்கள் பெருமளவில் மத்திய வர்க்கத்தின் புலக்காட்சியின் புனைவுகளாகவே காணப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து விடுபடும் மாற்று வகையான ஓர் அணுகு முறையைப் பயன்படுத்தும் பொழுதுதான் கலைத் தெளிவும் கலையுருவாக்கமும் நிதானமடையும். சமூகத்தின் நலிந்தவர்களையும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும், புனைகதைச் சித்திரிப்பினுள் கொண்டுவரும்

ஆக்கங்களிலே மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சி (Perception) மேலோங்கியிருத்தல் ஒரு வித அபத்தமே.

மார்க்ஸ் குறிப்பிட்ட 'வர்க்கம்' என்ற எண்ணக் கருவானது தொடர்ந்து வந்த ஆய்வாளர்களினால் ஒருபுறம் கூர்மைப்படுத்தப்பட்டும், மறுபுறம் திரிபுபடுத்தப்பட்டும் வளர்ந்த அறிகை வளர்ச்சியை முதற்கண் நோக்க வேண்டியுள்ளது. மார்க்சினது செல்வாக்கினுக்கு உட்பட்ட தறென்டொப் (Dahrendorf) கூறிய கருத்து வருமாறு: எத்தகைய சமூகத்திலும் பெருநிலைக் கைத்தொழில்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாக வேண்டப்படும் என்றும், அங்கு நிலவும் மேலாதிக்க இயல்புகள் வகுப்பு முரண்பாடுகளை உருவாக்கிய வண்ணம் இருக்கும் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். அதாவது முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பு வீழ்ச்சியடைந்தாலும் மேலாதிக்க முறைமை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது அவரது வாதம்.

நவமார்க்சியவாதிகளுள் ஒருவராகிய எறிக் ஒலின் றயிற் (Erik Olin Wright) மூன்று தளங்களிலே சமூக நிரலமைப்பு தொழிற்படுவதைக் குறிப்பிட்டார். அவையாவன: பொருண்மிய வளங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் வர்க்கம். அடி மட்டத்திலே உள்ள பாட்டாளி வர்க்கம், இடை நடுவிலுள்ள வர்க்கம். மேலுள்ளோருக்குரிய பரிமாணங்களையும் கீழே உள்ளோர்க்குரிய பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கியது மூன்றாவது வர்க்கம். இந்த நிலையை "முரண்படும் வர்க்க நிலைப் படுத்தல்" (Contradictory Class Location) என்று குறிப்பிட்டார். இவர் குறிப்பிடும் மூன்றாவது நிலை மத்தியதர வர்க்கத்தினரை ஒருவகையிலே சுட்டி நிற்கின்றது.

சமூக நிரலமைப்புத் தொடர்பாக அண்மைக் காலத்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட றஞ்சிமன் (W.G. Runciman) என்பவர் தன் கருத்தை முன்வைத்தார். பொருள் உற்பத்தி, விநியோகம், பரிமாற்றம் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் பலவாறு காணப்படுவதால், பல்வேறு வகுப்புக்கள் தோன்றிய வண்ணமிருக்கும் என்றவாறு பன்முகமாகிய அணுகு முறையினை முன்வைத்தார்.

மத்தியதர வர்க்கத்தினரை இனங் காணுவதற்கு முன்னோடியாக மேற் குறிப்பிட ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டன. மத்தியதர வகுப்பு மிகுந்த சிக்கலுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டது. கல்வியால் ஈட்டப் பெற்ற சமூக மேலுயர்ச்சி எமது சூழலில் மத்தியதர வகுப்பின் உருவாக்கத் திற்குப் பிரதான காரணி ஆயிற்று. பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது இருப்பிலிருந்து கல்வியால் மேலுயர்ச்சி பெற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். தாம் எழுத்தாளர்கள், தமக்கென உரிய பொதுவான பண்புகளும்

புனைகதைகளும் மத்திய வர்க்கத்தினரது புலக்காட்சியும்

- சபா. ஜெயராசா

குணவியல்புகளும் உண்டென்ற போலியான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துதலும் ஒரு வகையில் மத்தியதர வர்க்கத்தின் உளவியலை வெளிப்படுத்தும்.

மத்தியதர வர்க்கத்தினரது புலக்காட்சியில் குடும்பமும், குடும்ப உறவுகளும் பிரதான குவியப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. சமூக மேலாதிக்கம் பெற்றோரின் விழுமியங்கள் கல்வி முறைமையின் வழியாகவும், தொடர்பு சாதனங்கள் வழியாகவும், குடும்பத்தின் வழியாகவுமே கையளிக்கப்படுகின்றன. மாமூலான சமூகக் கட்டுப்பாட்டின் பலம் பொருந்திய அழுத்தங்களைத் தாங்கி நிற்கும் அலகாகக் குடும்பம் விளங்குதலை இனங்கண்டு பிரித்துக் காட்டும் புலக்காட்சி மத்தியதர வர்க்கத்து எழுத்தாளரிடம் பொதுவாக வெறுமையாகவே காணப்படுகின்றது. அவலமான சமூகத் தளத்தில் குடும்பமும் குடும்ப உறவுகளும் அவலமாக இருக்கும். தொடர்ச்சிகள் அழகியல் நிலையில் இனங் காட்டப்படுவதில்லை. ஒருவரது கருத்தியலாக்கத்தில் குடும்பம் வலிதான பங்களிப்பைச் செலுத்துதலும், எழுத்தாக்கங்களுக்குள் கொண்டு வரப்படாத விடயமாகவேயுள்ளது. ஒடுக்கப்பட்டோரைப் பராமரிப்பதற்குரிய மலிவான அலகாக குடும்பம் இருத்தலும் இவ்விடயத்திலே சுட்டிக்காட்டப்படத்தக்கது. சுரண்டலை மௌனமாக ஒழுங்கமைப்பதற்குரிய ஆற்றல் கொண்ட அலகாகவும் குடும்பம் அமைந்து விடுகின்றது. இந்த இயல்புகளைத் துல்லியமாக விளங்கிக் கொள்ளுதல் மாற்றுப் புலக்காட்சியை உருவாக்கும்.

மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சியிலிருந்து விடுபட்ட மாற்று வகையான புலக்காட்சியின் தேவையைப் பரவலான புனைகதைகளை வாசிக்கும் பெரமுது எழுதின்ற சலிப்பு புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சி

புனைகதைகளிலே சித்திரிப்பு அவலங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. சித்திரிப்பு அவலத்தின் பிரதான வெளிப்பாடு 'பங்கு கொள்ளப்படாத' மனவெழுச்சியாகும். 'இது வெற்றுப் பாத்திர இடைவினை'கள் (Empty Shell in Teractions) என்ற வேறொரு தொடராலும் அழைக்கப்படும். அதாவது, மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே காணப்படும் மனவெழுச்சிகளில் ஒருங்கிணைப்பைக் காட்டிலும், விடுபடும் பண்புகளே மேலோங்கி நிற்கும். இதை வேறு விதமாகக் கூறுவதானால், மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சித் தளத்திலே புனைகதையை ஆக்கும் ஒரு படைப்பில் மனவெழுச்சிகளின் போலித் தன்மைகளும் வெற்றுத் தன்மைகளும், இடை வளிகளும் மேலோங்கிய வண்ணமிருக்கும்.

இதனுடைய இன்னொரு வெளிப்பாடு சிதறலுக்கு உள்ளாக்கப்படும் (Fragmentation of Message) செய்தியாகும். புனைகதைகளின் வழியாக நுகர்வோருக்குத் தரப்படும் செய்தி இணைப்பிலாத் துண்டங்களாகவும், சிதறல்களாகவும், திரிப்புடுத்தப்பட்டதாகவும் முனைப்படைகின்றது. இதனால் புனைகதைகளின் வழியாகத் தரப்படும் செய்தியைப் பயன்பாட்டுக்கு உள்ளாக்க முடியாத திறன் கலைப்பு (Deskilling) உருவாக்கப்படுகின்றது.

இதன் பிறிதொரு வளர்ச்சியாக நிகழ்ச்சிகளையும், சூழமைவுகளையும் விலகிய நிலையிலே கையாளுதல் (Manipulation) ஆகும். இவ்வாறான கையாளுகை பொய்மை உயர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சியின் வழியாகத் தாம் வரித்துக் கொண்ட விழுமியங்களையும் விதிகளையும் வலிந்து திணித்தலும் வளர்ச்சியுறல் - இன்னொரு பரிமாணமாகச் சுட்டிக்காட்டப்படத்தக்கது.

தமது புலக்காட்சிக்குரிய நடப்பியலைத் தாமே உருவாக்குதல் புனைகதைகள் வாயிலாக முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. தமது பார்வைக்கு உட்பட்ட உன்னதங்களைக் குறியீட்டு வீச்சுக்குள்ளே கொண்டு வருவதற்கான மொழியைத் தெரிந்தெடுக்கும் பொழுது தெரிந்தியம் பனுக்கு (Editing) உட்படுத்துதலும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் செயற்பாடுகள் வழியாக மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே ஒருவித உணர்ச்சியூட்டற் கோலம் (Moral Panic) சுட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. இதற்கு வசதியாகத் தனிமனித விலகல் நடத்தைகளின் புனைவு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. விலகல் நடத்தைகளின் ஆழம் தரிசிக்கப்படாது மேலோட்டமான மொழிக் கோலங்களுக்கே முன்னுரிமை தரப்படுகின்றது.

மத்தியதர வகுப்பினரது ஆக்கங்களுக்கு விசையூட்டும் உளவியல் தரிசனங்களாகத் தனிமனித உளவியலும் உளப் பகுப்பு உளவியலும் அமைந்தன. ஆங்கிலக் கல்வியின் வாயிலாக இவற்றின் அறிகை விரிவடையத் தொடங்கியது. தனிமனித நடத்தைகளும், இலட்சியங்களும், இலக்குகளும் நடத்தைக்கு உரியவரால் மட்டுமே உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதன் மிகையான வலியுறுத்தல் இடம்பெறுகின்றது. சமூக இருப்பின் விசை இங்கு நிராகரிக்கப்படுகின்றது.

உளப்பகுப்பு உளவியலாளரின் மிகப் பெரிய கண்டு பிடிப்பு 'நனவிலிமனம்' அல்லது ஆழ்மனம் பற்றியதாக அமைந்தது. ஆழப் பதிந்து, இறுகி உறைந்து அமுங்கிய உணர்வுகளிலிருந்து ஒவ்வொருவரதும் நடத்தை முகிழ்த் தெழுதல் இங்கே வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதன் முக்கிய பரிமாணம் ஆழ் மனத்தில் அமுக்கப்பட்ட பாலியல் இச்சைகளும் அவற்றை அடியொற்றி எழுமின்ற நனவிலி ஊக்கல் களுமாம்.

இவ்வாறான உளவியல் கருத்துக்கள் மத்தியதர வகுப்பினருக்கு மிகுந்த சுவையானவையாகவும், எழுத்தாக்கங்களுக்குரிய உல்லாசமான கருத்தியல் வழிகாட்டல் களாகவும் அமைந்தன. இவற்றை அடியொற்றி எழுந்த புனைகதையாக்கங்கள் இரு கிளைகளாக வளர்ந்தன. அவை: நேர்வெளிப்பாடும், மாயவித்தை வெளிப்பாடுகளும் ஆகின்றன. நேர்வெளிப்பாடுகளுக்கும் மாயவித்தை வெளிப்பாடுகளுக்குமுள்ள வேறுபாடு அதிர்ச்சிகளை உருவாக்குதல், சொற்களை உருட்டி விளையாடுதல், நிஜத்துடன் ஒவ்வாத திருப்பங்களையும், தொங்கல்களையும் ஏற்படுத்துதல் முதலியவற்றால் உருவாக்கப்படும். இவற்றின் கூட்டு மொத்தமான விளைவு நேர்ப்பெயர்ச்சி அற்ற (Inarticulation) நிலையாகும்.

மத்தியதர வகுப்புப் புலக்காட்சியுடையோர் அமைப்பு நிலையிலே சிறுசிறு வட்டங்களாக அல்ல குழுக்களாக ஒன்றிணைவர். அந்தக் குழுக்களின் இலக்கு மிகச் சுருங்கியதாகவும் ஒடுங்கியதாகவும் காணப்படும். தனிமனித முனைப்பு மேலோங்கிய அச்சிறு குழுவின உறுப்பினர்கள் அவற்றை விட்டு ஒதுங்குதல், அல்லது மேலும் சிறு குழுக்களாகப் பிரிதல் என்றவாறான தோற்றப்பாடுகள் காணப்படும்.

நம்பிக்கை உறுதி என்ற மேற்றளத்தில் இவர்கள் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், நம்பிக்கை வரட்சியே அடித்தளத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் தம்மையும், தமது இலக்கியப் படைப்பையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாத

நெக்டோ பிலிப் பண்பு (எறிக் புறோமின் கருத்துப்படி) அல்லது வாழ்தற் சுவை நிராகரிப்புப் பண்பு மேலோங்கியிருக்கும். இதன் காரணமாக ஒரு கலைப்படைப்புத் திறனாய்வு செய்யப்படும் பொழுது தம்மையும் படைப்பையும் வேறு பிரித்து அறிய முடியாத முட்டத்தினால் தாமே விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்படுவதான மனவெழுச்சி கொள்வர்.

இதன் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமாகக் கடந்து சென்ற காலத்தையும் நினைவுகளையும் பொற்காலப் பதிவுகளாகக் கருதுதலும் இழந்த உன்னதங்களாகச் சிலாகித்தலும் மத்தியதர வர்க்கப் புலக்காட்சியின் இன்னொரு பரிமாணமாகின்றது. சமகாலம் துன்பமானது என்பதும் கடந்த காலம் இனிமையானது என்பதும் அவர்களது மனக்கோலம்.

எலீட் அல்லது எழுகுழாம் (EITE) என சமூகவியலாய்வாளர் குறிப்படும் குழுவினரும் இந்த வகையான குணவியல்புகளை வெளிப்படுத்தி நிற்பர். அறிவு சார்ந்த எழுகுழாத்தினர், நிர்வாக அதிகாரம் சார்ந்த எழுகுழாத்தினர், ஆக்கத்திறன் சார்ந்த எழுகுழாத்தினர் என்றவாறு பலவகையான வகைப்பாட்டினராக இவர்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றனர். இவ்வாறான ஆய்வு முன்னெடுப்புக்களுக்கான அறிகைத் தளம் மார்க்சிய அணுகு முறைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்பதை மனங் கொள்ளல் வேண்டும்.

மத்தியதர வகுப்பினரது புலக்காட்சிப் புனைகதைகளிலே எவ்வாறு துல்லியமாகத் துலங்குகின்றது என்பது ஒவ்வொரு படைப்பையும் தனித்தனியாக நுண்பாக நிலையில் நோக்கும் பொழுது மேலும் தெளிவாகும்.

மல்லிகைப் பந்தல் சம்பந்தில் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்.

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் : டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய அநுபவத் தகவல்கள்)
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் - (சிறுகதைத் தொகுதி) : சாந்தன்
3. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் : சிரித்திரன் சுந்தர்
4. முண்ணின் மலர்கள் (13 யாழ் - பல்கலைக்கழக மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)
5. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் (கட்டுரை) : ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்
6. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் (பிரயாணக் கட்டுரை) : டொமினிக் ஜீவா
7. முனியப்பதாசன் கதைகள் (சிறுகதை) : முனியப்பதாசன்
8. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) : பாலரஞ்சனி
9. இப்படியும் ஒருவன் (சிறுகதை) : மா. பாலசிங்கம்
10. அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)
11. சேலை (சிறுகதை) : முல்லையூரன்
12. மல்லிகை சிறுகதைகள் (தொகுப்பு) (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்) : செங்கை ஆழியான் (சிறுகதைத் தொகுதி)
13. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி) (41 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்) : செங்கை ஆழியான்
14. நிலக்கிளி (நாவல்) : பாலமனோகரன்
15. அநுபவ முத்திரைகள் : டொமினிக் ஜீவா
16. நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் : டொமினிக் ஜீவா
17. டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை (கட்டுரை)
18. பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் (கட்டுரை)
19. மல்லிகை அவுஸ்திரேலிய மலர்
20. மல்லிகை 36, 37வது ஆண்டு மலர்கள் (தலா ஒன்றின் விலை 100.00)
21. தரை மீன்கள் (சிறுகதை) : ச. முருகானந்தன்
22. சூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் (சிறுகதைகள்): செங்கை ஆழியான்
23. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதை) : ப.ஆபீன்
24. அப்புறமென்ன (கவிதை) : குறிஞ்சி இளந்தென்றல்
25. அப்பா (வரலாற்று நூல்) : தில்லை நடராஜா
26. ஒரு டாக்டரின் டயரியில் இருந்து.... : டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன்
27. சிங்களச் சிறுகதைகள் - 25 : தொகுத்தவர் செங்கை ஆழியான்
28. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் - 50 இரண்டாம் பதிப்பு
29. Undrawn Portrait for Unwritten Poetry - டொமினிக் ஜீவா சுயவரலாறு (ஆங்கிலம்)
30. என் தேசத்தில் நான் - (பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவ, மாணவியரது கவிதைத் தொகுதி)
31. அக்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்
32. 38, 39, 40வது ஆண்டு மலர்கள்
33. மல்லிகை ஜீவா மனப் பதிவுகள் - திக்குவல்லை கமால்
34. கங்கை மகள் - முருகபூபதி
35. பத்ரே பிரசுத்திய - சிங்களச் சிறுகதைகள் - டொமினிக் ஜீவா
36. நானும் எனது நாவல்களும் - செங்கை ஆழியான்

வீட்டில் இருந்து புறப்படும்போது மனதில் ஒரு திருப்தி இருக்கவில்லை. ஏன் அந்த அதிருப்தி என்றும் விளங்கவில்லை. சில சமயங்களில் இப்படி நேர்ந்து விடுகிறது. அடிமனதில் உறைந்துபோன வாழ்வு அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாக இருக்கலாம். மனதில் திருப்தியினத்துடன் வெளியே

வெளியே எல்லாம்

பேசலாம்

- தெணியான்

செல்வதற்கு விருப்பமில்லை. அப்படிச் செல்லாமல் இருப்பதற்கும் இயலவில்லை. மிக முக்கியமான காரியம். அதனை எப்படித் தவிர்த்துவிட இயலும்? தவிர்த்து விட்டுப் பின்னர் அதற்கென்ன நியாயம் சொல்லிக் கொள்ளலாம்!

அவன் மனம் அவனுக்குப் புரியவில்லை. மனதின் விந்தை விளையாட்டு இதுதான். இதனை விளையாட்டென்று சொல்ல இயலாது. மனதின் எச்சரிக்கையாகவும் அது இருக்கக் கூடும். அந்தச் சமிக்ஞை, முன்னெச்சரிக்கை என்ன என்று

உணராது, மீறி நடந்து, ஆபத்தில் போய் வீழ்ந்துவிடவும் நேரலாம். “மனம் போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம்” என்பது வாழ்வு அனுபவந்தான். ஆனால், எங்கும் அது பொருந்திவரத் தகுந்ததல்ல. வெளியே போகும்படி ஏவிக்கொண்டிருப்பதும் இந்த மனந்தான். அதேசமயம் புறப்படுவதில் அதிருப்திப்பட்டுச் சலித்துக் கொள்வதும் இந்த மனந்தான். இந்த மனதுக்கு எத்தனை முகங்கள்! எந்த முகம் உண்மையான முகம்! எது சத்தியத்தின் முகம்!

ஒன்றும் புரியவில்லை! எல்லாம் புரியாத குழப்பமாகத் தோன்றியது. புரியவில்லை என்பதால் புறப்படாமல் இருந்துவிட முடியவில்லை. மோட்டார் சயிக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே செல்லத் தயாராகின்றான். வீட்டில் இருந்து வெளிக்கேற வரை வளையாடப்பான சிவந்த சிமெந்துத் தரை. அதன் இரண்டு பக்கங்களிலும் செழித்துப் பூத்துக் குலுங்கும் பூஞ்செடிகள். குளுகுளுத்து நிற்கும் வண்ண வண்ணக் குறோட்டன்கள். அவைகள் எல்லாம் அவன் கவனிப்பின் பூரிப்புகள். மலர்ச்சிப் புன்னகைகள். நித்தமும் மாலை நேரம், விடுமுறை நாட்கள் அவன் அவைகளுடன் கழிப்பான். அவைகள், அவனுக்கு, அவன் செல்லக் குழந்தைகள் போல. அவன் புறப்பட்டு வெளியே போகும் சமயங்களில் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து நகர்ந்து அந்தப் புஷ்ப எழிலை ஆவலுடன் கண்டுகளித்த வண்ணம் செல்வான்.

வீடு விட்டுப் புறப்படுகையில் மனம் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். மனம் நிறைந்திருக்க வேண்டும். அதுதான் அவன் மனதின் நாட்டம். அந்த மகிழ்வு, நிறைவுகளை அவன் வளர்க்கும் அந்தப் பூஞ்செடிகள் அவனுக்குத் தரும். அதற்கு அப்பாலும் அவன் மனம் நாடுவது இன்னொன்றை. மனதின் அந்தரங்கம் அது. மனைவி வெளியே வர வேண்டும். அவள் கேற்றைத் திறந்து, மலர்ந்து நின்று வழியனுப்பி வைக்க வேண்டும். அவள்தான் மனதின் முழு நிறைவு. மனதுக்கு நிறைவு பூஞ்செடிகளா? அல்லது அவளா? அவளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அவன் மோட்டார்ச் சயிக்கிள் மெதுமெதுவாக ஏன் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது? வேலையும் கையுமாக உள்ளே இருக்கும் அவள் வந்துசேர வேண்டுமல்லவா! மலர்களை, செடிகளை இரசிப்பதாக உண்மையில் அவளை மனம் தேடுகின்றது. அவள் மலர்ந்து மனதில் மணம் பரப்பும் பூஞ்செடியா? அல்லது பூங்கொடியா?

41-231
ஆர்.கே.பி.
ஜூன் 2006

அவள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அவள் வருகையை எதிர்பார்த்து மலர்களை அனுபவிப்பதாக எவ்வளவு நேரம் பாவனை பண்ணிக் கொண்டு நிற்கலாம்? சில சமயங்களில் அவள் அப்படித்தான். அவனோடு பிணக்கு என்றால் அவள் வீட்டுக்கு வெளியே வராமல் இருந்து அவனைப் பழிவாங்குவாள். அந்த நாள் அவன் முற்றாகக் குழம்பிப்போவான். அது கரிநாள். அவனுக்கு அப்படியொரு மனம்.

அவள் வந்து கேற்றைத் திறந்து விடுகின்றாள். அவள் முகத்தில் வழமையான மலர்ச்சி இல்லை. அதிகாலை புலர்ந்து பனித்துளியில் நனைந்து சொட்டும் புஷ்பமாக அவள் வதன மில்லை. கொட்டும் வெயில் காங்கை தாங்காது ஈரம் உலர்ந்த பூவாக அவள் தோன்றுகின்றாள். அவன் குறிப்பாக அவள் முகம் நோக்குகின்றான். அவள் உதடுகள் லேசாகப் பிரிகின்றன. அது மகிழ்ச்சியின் மலர்வல்ல. அவள் உதடுகளில் செத்துக் கிடந்தது அந்தச் சிரிப்பு. அவளுக்கு மனம் மலரா முகம். செத்துப் போன புன்னகை தான் அவள்.

விடுமுறை தினம் என்றால் அவளுக்கு ஒரே குஷி. மோட்டார் சயிக்கிளில் அவன் பின்னால் அவள் ஏறி அமர்ந்திருக்க வேண்டும். நகைக்கடை, சேலைக்கடை, மரக்கறிச் சந்தை, மீன் சந்தை, இறைச்சிக்கடை, கருவாட்டுக்கடை... இடையிடையே கோவில்கள் ஏற்றிச் செல்ல வேண்டும். அதில் அவளுக்கொரு உல்லாசம், ஆனந்தம். சமையல் சாப்பாடு என்று குடும்பத்துக்காக வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் பெண்ணுக்கு இவையொல்லாம் வேண்டும் தேவைகள்தான். கணவனுடன் இணைந்து ஒன்றாக வெளியில் செல்வதில் மனதுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி! அவன் சில சமயம் சோம்பல் பட்டால் அவள் விட்டு வைக்க மாட்டாள். அவளை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்பதற்காவே அவன் சலிக்காமல் புறப்படுவான்.

அந்த மகிழ்ச்சி இன்று தனக்கில்லை என்பதனாலா அவள் முகம் சற்று வாடிப் போனது? அல்லது அவன் மனதில் வேறென்ன தான் இருக்கிறது? ஒரு மனதின் சாகசங்களை

எல்லாம் எப்படி இன்னொரு மனது ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்?

எதற்கும் ஒரு வார்த்தை அவளிடமே கேட்டு வைக்கலாம். ஆனால், அவள் உள்ளத்தைச் சீண்டி அவளுக்குள் இருப்பதை வெளிக்கொண்டு வருவதில் என்ன இலாபம்? வலிந்து போய் வீண் தொல்லைகளைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாதென மனம் எச்சரிக்கிறது. அவன் எப்பொழுதும் அப்படித்தான், பிரச்சினை கண்டு விலகிக் கொண்டு விடுவான். இப்பொழுது மனமகிழ்ச்சியுடன் வீட்டில் இருந்து போக வேண்டும். அதற்கு அவளை மகிழ்விக்க வேண்டும். அவளை நோக்கி உயிர்ப்புடன் ஒரு புன்னகை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, கேற்றைத் தாண்டி அவன் வெளியே வருகின்றான்.

அவன் பிறந்த வீடு நோக்கி மோட்டார் சயிக்கிள் ஓடிக்கொண்டிருகின்றது. ஆனால் அவன் மனம் அவனைப் பின் தள்ளிவிட்டு அவளது காய்ந்த முகம்... செத்த சிரிப்பு என நினைவுச் சூழலில் அலைகிறது.

அவன் சகோதரி குடும்பத்துடன் வாழுவதற்குப் போதுமான குடிநிலம் வேண்டும். அவர்கள் வீட்டோடு சேர்ந்த நான்கு பரப்பு நிலம் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டும். அந்த நிலத்தில் வசதியாக அவளுக்கு வீடொன்று கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். சுவசில் இருந்து வந்து வீட்டில் தங்கி நிற்கும் அண்ணா அதற்கான செலவுகளைச் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றார்.

இந்த நிலத்தின் உடைமையானனை முதலில் போய்ச் சந்திக்க வேண்டும். விலைவாசி பேச வேண்டும். அண்ணா அதற்காக அவளை வரச் சொல்லி இருக்கின்றார். அவளுக்கும் அது தெரியாமலில்லை. ஆனால், அதுதான் அவள் முக வாட்டத்துக்குக் காரணமோ! அந்தச் செலவுகளில் ஒரு பகுதி அவன் தலையில் வந்து விழுந்து விடக் கூடுமென அவன் மனம் அஞ்சி இருக்கக் கூடும். அவன் மன அச்சம் நியாயமானது. மூன்றும் ஒன்றுமாக நான்கு வாரிசுகளுடன் வாழுகின்றவன். மூன்று பெண்களைக் கரை சேர்க்க வேண்டுமென்ற கவலை இருக்காதா அவளுக்கு!

ஓ... வல்லை வெளிவந்து விட்டது. இளம் பருவ வாலிப வனப்பில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வல்லைப் பாலத்தின் மேல் நின்று தூண்டில்

போட்டு மீன் பிடித்ததும், தென்னந் தோப்பில் களவாக இளநீர் பறித்துக் குடித்ததும், உப்பு விளையும் காலத்தில் உப்பளளிச் சேர்த்ததும்... என உல்லாசமாகத் திரிந்த இடம். தொண்டமான் உப்பாறு ஊறுத்து நீண்டு கிடக்கும் பரந்து விரிந்த பொட்டல் வெளி. இந்த வெளிக்குள்ளும் இத்தனை உல்லாசங்கள் கொட்டிக் கிடந்தனவா? அவையாவும் இப்பொழுது எங்கே தொலைந்து போயின? வாலிப வனப் புடன் அவைகளும் மறைந்து மங்கிப் போய் விட்டனவா? வாலிபம் அழிந்து போன இடைக்காலத்தில் இந்த வெளியில் எத்தனை பயங்கரங்கள். எப்பொழுதும் உயிர் அச்சம்! யுத்தக் கெடுபிடியில் மடிந்தபோன மனித உயிர்கள்.

இப்பதான் என்ன! வாகனங்கள்... வாகனங்கள் எனப் போக்குவரத்து நெரிசல். கரணந் தப்ப வேண்டாம். கவனம் தப்பினால் போதும் நிச்சயம் அது மரணம். சேதனை இல்லாத கால வரண்கள் மீது வெறுப்பில்லை. மானமாக, மரியாதையாக மனிதன் போய் வரலாம். புதிய வல்லைப் பாலத்தின் மேலே மோட்டார்ச் சயிக்கினில் ஏறி சிலுசிலு என ஓடிச் செல்வதில் புதுமையான ஓர் இதம்.

அண்ணா அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றார். அவன் படலை திறந்து மோட்டார் சயிக்கினை உள்ளே கொண்டு செல்ல இயலவில்லை. வளவுக்குள் போவதற்கு இயலாத இட்டு முட்டு. கையளவு நிலத்தில் ஒரு வீடு. எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்த இடம். அவர்கள் பிறந்த வளர்ந்த மண். அண்ணா சுவிசில் இருந்து வந்து ஒருவார காலமாக அங்கு தங்கி இருக்கின்றார். அவர் இங்கிருந்து சுவில் போய்ப் பத்தாண்டுகள். அவர் குடும்பத்தை அங்கு அழைத்துக் கொண்டு விட்டார். இப்ப தன் உறவுகளைப் பார்த்துப் போக, சகோதரிக் கொரு வீடு கட்டிக் கொடுக்க இங்கே வந்திருக்கின்றார்.

மோட்டார் சயிக்களைப் படலைக்கு வெளியில் தெரு ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு அவன் உள்ளே போகின்றான். அந்த ஓலைக் குடிசைக்குள் அண்ணா மலர்ந்த முகத்துடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார். அவருக்கு எந்த அசௌகரியமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பிறந்த மண்ணில்... சொந்த வீட்டில்... வாழ்வதில்தான் என்ன சுகம்! அந்த இன்பம் அவர் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது அவரது முகம் சொல்லாமல் சொல்கிறது.

அவனைக் கண்டு “போவமா?” எனப் புறப்படுகின்றார். காலை ஒன்பது மணி பிந்தாமல் நிலச் சொந்தக் காரணைப் போய்ச் சந்திக்க வேண்டும். ஒன்பது பிந்தினால் அடிவளவுக் கள்ளில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் மூழ்க ஆரம்பித்து விடுவார். அதன் பிறகு அவரைக் கண்டு பேசப் போனால் அவர் குலப் பெருமை.. குடும்பப் பெருமை.. அரச உத்தியோகம் துறந்த தமிழ்ப் பெருமை எல்லாம் அவர் வாயினால் சொல்லச் சொல்லப் பொறுமையாக் கேட்டாக வேண்டும். கள்ளுக்கு இசைவு கதை என்பார்கள். அந்த உண்மையை அவர் சொல்லிச் சொல்லி நிரூபித்துக் கொண்டிருப்பார். அந்தக் கதைகள் எல்லாம் அவர்கள் ஏன் கேட்க வேண்டும்?

அவன் மோட்டார் சயிக்கினை எடுக்கின்றான். அவன் பின்னால் வந்து அண்ணா அதில் ஏறிக்கொள்கிறார். அவர்கள் வீட்டு ஒழுங்கைப் புழுதி, கல், மேடு பள்ளம் எல்லாம் தாண்டி ஓடிச்சென்று சற்று நேரம் கழிந்து நேர்த்தியான தார் போட்ட தெருவில் அந்த வீட்டுப் படலையில் வந்து தரித்து நிற்கிறது. அந்தப் படலை கோயில் கதவுபோல. வைரம் பாய்ந்த மரத்தினால் செய்யப் பெற்ற பழைய காலச் சங்கடப் படலை. சராசரியான ஒரு மனிதனால் இழுத்துத் திறக்க இயலாத கனதியான படலை. படலையின் இரு பக்கங்களிலும் கறுத்துப் பாசி படர்ந்த தெரு ஓரக் கற்குவர்கள். அந்தச் சுவர்களுக்குப் பின்னே பரந்த வளவு. அந்த நிலப் பரப்பின் மத்தியில் அந்தத் தெருவோரச் சுவர் போலப் பழைய ஒரு வீடு. அந்த வீட்டுக்கும் வெளி மதிலுக்கும் இடையே பரந்த முற்றம். முற்றத்தில் இரண்டு மாமரங்கள், ஒரு பலாமரம். வீட்டுக்குப் பின்புறமான அடிவளவில் மா, பலா, கொய்யா, தென்னை, பனை எனச் செறிந்து வளர்ந்த பயன்தரு தாவரங்கள். இவைகள் மத்தியில் அந்த வீடு பழைய காலக் கோட்டை போலக் காட்சி அளிக்கிறது.

வீட்டுச் சங்கடப் படலைக்கு வெளியே தெருவில் சற்று நேரம் இருவரும் தாமதித்து நிற்கின்றார்கள். மோட்டார் சயிக்கின் வந்து தரித்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டு வீட்டு முற்றத்தில் நின்று நாய் ஒன்று குரைக்க ஆரம்பிக்கின்றது. நாயின் குரைப்பொலி கேட்டு வீட்டுக்குள் இருந்து யாரும்

வெளியே வந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் இருவரும் தொடர்ந்து தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். நாய் ஓயாமல் குரைத்துக் கொண்டு நிற்கிறது. இப்ப என்ன செய்யலாம்? தெருவில் நின்று கொண்டிருக்க இயலாது. உள்ளே பார்த்துக் குரல் கொடுக்க வேண்டியதுதான். எப்படி அழைப்பது? 'லேர்' என்று ஆங்கிலத்தில் யாரையும் அழைக்கலாம். ஆனால் 'ஐயா' என்பதன் பரிமாணங்கள் பல! யாழ்ப்பாணத்து 'ஐயா' சாமானியமானவரல்ல. பாரம் பரியமான 'ஐயா'வைச் சொல்லி அழைப்பதற்குத் தயக்கமாக இருக்கிறது. இப்ப உள்ளே பார்த்துக் குரல் கொடுப்பது யார்? இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துச் சுணங்கி நிற்கின்றார்கள். இனி வேறு வழியில்லை என்ற நிலை. அண்ணா குரல் கொடுக்கின்றார். "ஐயா... ஐயா..." நாய் தொடர்ந்து குரைக்கிறது. "ஐயா...ஐயா... ஐயா" ஓர் அசுக்கையுமில்லை. சற்றுப் பலமாக மீண்டும் குரல் கொடுக்கின்றார். நாய் ஆதானி போடுகிறது. அங்கும் இங்கும் பாய்ந்து ஓடுகிறது. என்ன செய்வது! காரியமாக வேண்டுமே. "வா... உள்ளே போவம்" அண்ணா சங்கடப் படலையைப் பிடித்து மெல்ல இழுக்கின்றார்.

"ஆரது...? அங்கே... வெளியிலே நிலலுங்கோ வாறன்!" வீட்டுக் கதவைத் திறந்தவண்ணம் மிடுக்கான அவர் குரல் உள்ளே இருந்து ஒலிக்கிறது. "டேய் போ உள்ளுக்கு!" நாயை அதட்டுகின்றார். அது வாலை மடக்கிக் கொண்டு திறந்து கிடக்கும் கதவுக் கூடாக வீட்டுக்குள்ளே ஓடுகிறது. அவர் விறுவிறுவென்று நடந்து வந்து சங்கடப் படலையை இழுத்துத் திறந்து கொண்டு தெருவுக்கு வருகின்றார். அவர் அரையில் கறுத்த கரையிட்ட நான்கு முழ வேட்டி, தோள் மீது பச்சை வண்ணக் கைத்தறிச் சால்வை, நெற்றியில் அமுந்திப் பூசிய திருநீறு என்பவற்றோடு முகத்தில் விழுந்த சுருக்கங்களுமாய்த் தோன்றுகின்றார்.

தெரு ஓரத்தில் இருவரும் நின்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இருவரையும் விழிகளை அசுலத் திறந்து அதிசயமாக அவர் பார்க்கின்றார். கைமுட்டச் சட்டை, கால்முட்டக் களிசான், காலில் சப்பாத்து, மடிப்புக் கலையாத உடுப்பு, ஒழுங்காக வாரிவிடப்பட்ட கேசம். படித்தவர்கள், பதவிகளில் இருப்பவர்கள், பணவசதி படைத்தவர்கள், பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களாக இருக்க வேண்டுமென முதல் பார்வையில் அவர் தீர்மானித்து விடுகின்றார். அவர்களை இப்படித் தெருவில் நிறுத்தி இருக்கக் கூடாதென அவர் உள்மனம் குறுகுறுக்கிறது. ஆனாலும் 'ஆரென்று அறியாமல்...' என எண்ணிக் கொண்டு கண்களைக் கூசி, உதட்டைப் பிதுக்கி, நெற்றியைச் சுருக்கி, மேலும் கீழும் பார்த்து இருவரையும் நோட்டமிட்ட வண்ணம் அவர்கள் இருவரையும் படலைக்கு வெளியே தெருவில் நிறுத்தி வைத்துப் பேசுவது தவறாக

இருக்குமோ? என ஒருகணம் மனம் விசுனப்படுகிறது. இப்ப என்ன வந்து விட்டது? பிறகு உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போகலாம் என மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு "தம்பியவை நீங்கள் ஆரைத் தேடுகிறியள்?" மிக அன்போடு பணிவாக வினாவுகிறார்.

"உங்களைத் தான் தேடி வந்தனாங்கள்"

"என்னையோ?" அவருக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. தெளிவாக ஒன்றும் விளங்காமல் அந்தரப்படுகின்றார். "தம்பியவை எங்கே இருக்கிறீங்கள்?" மிக மரியாதையாக அவர்களை நெருங்கி வந்து நின்று கேட்கின்றார்.

"இந்த ஊரிலே தான்"

"இந்த ஊரிலேயோ...? புத்தூரிலேயோ... இதென்ன எனக்குத் தெரியாதா...?" அவர் தன்னை மறந்து அதிசயத்தில் வாயைத் திறந்து கொண்டு நிற்கிறார்.

"நான் முந்தி விதானையாராக இருந்தனான்"

"எங்கே?"

"இந்தப் பகுதிக்கு"

"எனக்கு ஒண்டுமாத் தெரியேல்லைத் தம்பி. வரவர மறதி கூடிப் போச்சு" அவர் மேலும் குறுகிப் போகிறார்.

"சின்னட்டியின்றை"

"அட... அட... இவன் கள்ளுக் கொட்டில் சின்னட்டியின்றை மோனே நீ?" சட்டென்று அவர் நிமிருகின்றார். இதைச் சொல்லுறதுக்கு ஏன் சுத்தி வளைக்கிறாய்? நீ எங்கே விதானையாக இருந்தனீ? கிராம சேவகர் வேலை பார்த்தனீ. சேவகர் வேறை, விதானை எண்டது வேறை. என்றை பேரன், தாய்மாமன் எல்லாரும் விதானைமார். தகப்பன் வழிப்பேரன் மணியகாரன்.

அதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்காது. அது சரி... உன்னைக் கனகாலம் கண்ணில காணவில்லை?"

அவர் பேசப் பேச அவர்கள் இருவர் முகமும் பட்டென்று கறுத்துச் சோர்ந்து போகிறது. அண்ணா தன் மனதில் உண்டான உளைச்சலை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் "சுவிகக்குப் போயிருந்தனான்" என மெல்லிகுறார்.

"இதார்? உங்கடை ஆக்கள் மாதிரித் தெரியவில்லை!"

"என்ரை தம்பி"

"தம்பியோ...? இவன் பொடியனை நான் ஒரு நாளும் காணவில்லை. என்ன செய்யிறான்?"

"பாங் மனேஜர். வடமராட்சியில் கலியாணம் செய்திருக்கிறார்."

"உதென்ன உத்தியோகம்? நானுந்தான் உத்தியோகம் பாத்நனான். அதை உதறி எறிஞ்சு போட்டு வந்தனான். அது போகட்டும்... இப்ப என்னத்துக்கு வந்தனீங்கள்?"

"எங்கடை வீட்டோடை சேர்ந்த நிலம்..."

"எடேய் தம்பியவை, நான் வித்துத் தின்ற சாதியில்லைக் கண்டியளோ"

"நாங்கள் குடியிருக்கிறதுக்கு வசதியில்லை..."

"ஓமோம்... நீங்களும் இப்ப வசதி பாத்திருக்கத் துடங்கி விட்டியள். அதிலே எங்களுக்கு அஞ்சு பரப்பு நிலம். கொப்பன் பாவமெண்டு ஒரு பரப்பு நிலம் மலிவான விலைக்கு என்ரை தகப்பன் குடுத்தவர். அது போகட்டும். நீங்களும் வந்து நிற்கிறியள். நான் இப்ப என்ன செய்ய வேணும்?"

"வீட்டோடை சேர்ந்த நாலு பரப்பையும் தந்தால்..."

"அதுதான் சரி. நீங்கள் எங்கடை பிள்ளையள். அந்தக் காணியை உங்களுக்குத்தான் தர வேணும். வேறை பக்கத்தாலேயும் கேள்வி வந்தது. குடி இருக்கிற உங்களை ஒரு சொல்லுக் கேட்க வேணுமெண்டுதான் நினைச்சிருந்தனான். அதுசரி விலை தலை என்ன மாதிரி?"

"நீங்கள்தான் ஒருமாதிரிப் பாத்துச் செய்யுங்கோ!"

"ஊர் உலகத்திலே போற விலையைத் தந்தால் சரி"

"உள்ளுருக்கே நாப்பது நாப்பத்தைஞ்செண்டு போகுது"

"உதென்ன குடை விலை பேசுகிறாய்?"

"நாங்கள் ஒரு ஐம்பது தரலாம்"

"ஓம் ஐயா"

"ஒரு பரப்பு மூன்று லெட்சப்படி எண்டால் தருவன். வாங்கினால் நாலு பரப்பும் வாங்க வேணும். வேறை கதைக்கு இடமில்லை" அவர் அறுதியாகச் சொல்லி முடிக்கின்றார்.

அண்ணாவும் அவரும் பேசப் பேச அவன் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். அவன் மௌனமாக அப்படி நின்று கொண்டிருப்பது அவர் மனதில் எரிச்சலை மூட்டுகிறது. "நீ என்ன பேசாமல் நிக்கிறாய்?" அவனைப் பார்த்து அலட்சியமாக முகத்துக்கு நேரே கேட்கின்றார். அவரை விழித்துப் பார்த்த வண்ணம் அவன் வாய் திறக்காமல் நிற்கின்றான்.

அவன் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்ட சமயம் அவன் மனதில் தோன்றிய அந்தத் அதிருப்தி இப்பொழுது பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் வாய் திறந்து ஏறுமாறாக எதனையாவது சொல்லி விடக்கூடாதென்னும் எச்சரிகை உணர்வு மனதில் எழ, "நான் மூத்தவன் தானே கதைக்க வேணும்" என அண்ணா முந்திக் கொள்ளுகின்றார்.

"சரி... சரி... வீட்டுக்குப் போய் யோசிச்சுக் கொண்டு வாருங்கோ! எல்லாம் பேசலாம்" முடிவாக அவர் சொல்லிக் கொண்டு அந்தச் சங்கடப் படலையைப் பிடித்திழுத்து உள்ளே புகப் போனவர், திடீரென்று அது நினைவுக்கு வர, படலையைக் கைவிட்டு விட்டு, மீண்டும் அவர்கள் பக்கம் திரும்பி, "நீங்கள் வந்து படலையிலே நிண்டு கூப்பிடுங்கோ, நான் வருவன்" எனக் கண்டிப்பாகச் சொல்லி வைத்து விட்டு அந்தப் படலையைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்துத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போகின்றார்.

அவர்கள் இருவர் பாதங்களுக்குக் கீழுள்ள நிலம் மெல்ல மெல்ல நழுவிப் போய்க் கொண்டிருப்பது போல அவர்கள் இருவரும் உணருகின்றார்கள்.

With Best Compliments To

Mallikai 41 Year Issue

Prop. V. Nagadevan J.P.

COLOMBO CENTRE

**Importers & Dealers of Toys, Fancy,
Oilment Goods & Textiles**

Head Office :

89/22, Prince Street,
Colombo - 11.

T.P. : 2473314, 4717972

Fax : 94-1-449599, 94-1-445559

E-mail : ccimpdda@sltnet.lk

Resident :

93/69, Kalyani Gangarama Mawatha,
Mattakkuliya, Colombo - 15.

T.P. : 2523114, 2527572, 2528177

Factory :

DANA ALUMINIUM INDUSTRIES

49/6, Maligawatta Place,
Maligawatta,
Colombo - 10.

**Manufacturers Of Aluminium
Kitchenware**

T.P. : 2459134 & 2430158

Mobile : 0777 551726

COLOMBO CENTRE (CC1)

Branches :

89/22, Prince Street,
Colombo - 11.

**Dealers of Toys, Fancy, Imitation
Jewelleries, Eversilver &
Oilment Goods**

**We undertake all kinds of
goods to send jaffna.**

T.P. : 2345193 & 2478654,
2529888

COLOMBO CENTRE (CC2)

Branches :

116/1, Prince Street,
Colombo - 11.

**Dealers of Toys, Fancy,
Imitation Jewelleries &
Oilment Goods**

T.P. : 2325901, 2543999

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

41-ஆவது
ஆண்டு தொடர்ச்சி
2006

துப்பறியும் நாவல்கள், அறிவியல் நாவல்கள், மாயாஜால நாவல்கள் எனப் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. இன்று நாவலாக்கப்பட்ட புனையாக்கத்தைகள் (Non - Fictional Noval) நாவல் துறையில் முக்கியம் பெற்றுவரும் இக்காலகட்டத்தில் ஹரிப்போட்டர் போன்ற விக்ரிமாதித்த அதி கற்பனாவாதக் கதைகள் மீண்டும் முக்கியம் பெறத் தொடங்கி விட்டன. 1700களில் மேலைத்தேசத்தின் இலக்கியச் சிந்தனையில் முகிழ்த்த நாவல் துறை 1800களில் வளர்ச்சி பெற்று 1900களில் ஆழமாகக் காலூன்றிக் கொண்டது. 1856 இலேயே ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் ஒன்று வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் 1876இல் தமிழின் முதல் நாவலாகக் கருதப்படும் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் வெளிவந்தது.

ஓடித்து நாவல் வரலாறும் வளர்ச்சியும்

- செங்கை ஆழியான்

மேற்குறித்த காலகட்டங்களிலிருந்து தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் பலர் நாவலாக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஈழத்தில் 1856 இலிருந்து 1940 வரை ஏறத்தாழ ஐம்பது நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. 1940 இலிருந்து இன்றுவரை (ஓகஸ்ட் 2005) நானூறுக்கு மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தில் நாவல்கள் தோன்றி 159 ஆண்டுகள் நிறைவுபெறுகின்ற இச்சந்தர்ப்பத்தில் எமது வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் கணிப்பீடு செய்வது அவசியமாகின்றது. என் பார்வைக்குட்பட்ட நாவல்களையும் கூடியவரை என் சொந்த நூலகத்திலுள்ள நாவல்களையும் பட்டியலிட்டுத் தந்துள்ளேன். இந்த நாவல் வரலாற்றினை எழுது முன்னர் இப்பட்டியலில் இடம்பெறாது போன நாவல்களைச் சுட்டிக்காட்டுமாறு தயவாக வேண்டுகிறேன். இடம்பெறாது போன நாவல்களில் ஒவ்வொரு பிரதியை அனுப்பி வைக்கில் அதற்கான பெறுமதியை உடன் அனுப்பி வைப்பேன். (செங்கை ஆழியான், 75/10 ஏ, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்) ஈழத்து நாவல் வரலாறும் வளர்ச்சியும் எழுதப்பட்டு ஆவணமாக வெளிவருவதற்கு நாவலாசியர்களின் ஒத்துழைப்பினை வேண்டுகின்றேன்.

146. ஓடிப்போனவன் (1968)
க.நவசோதி, குங்குமம் பிரசுரம்,
கொழும்பு.
147. சொந்தக் காரன் (1968)
யோ.பெனடிக்கர் பாலன், பாரி நிலையம்,
சென்னை.

148. போர்க்கோலம் (1969)
செ.கணேசலிங்கன், பாரி நிலையம்,
சென்னை.
149. தாயகம் (1969)
தொ.சிக்கன்ராஜு, குறிஞ்சிப் பண்ணை,
நுவரெலியா.

150. நந்திக்கடல் (1969)
செங்கை ஆழியான், யாழ் இலக்கிய
வட்டம், யாழ்ப்பாணம்.
151. ஆச்சி பயணம் போகிறாள் (1969)
செங்கை ஆழியான், யாழ். இலக்கிய
வட்டம், யாழ்ப்பாணம்.
152. பெருநாள் பரிசு (1969)
மருதூர் வாணன், மருதமுனை.
153. மண்ணும் மக்களும் (1970)
செ.கணேசலிங்கன், பாரி நிலையம்,
சென்னை.
154. விழிச்சுடர் (1970)
அன்னலட்சுமி இராஜதுரை (யாழ்நங்கை),
தமிழருவிப் பதிப்பகம், சுன்னாகம்
155. பிராப்தம் (1970)
பிரேமகாந்தன், ஆட்டுப்பட்டித் தெரு
கொழும்பு.
156. பிரளயம் (1971)
(மயானபூமி - சிரித்திரன்) - செங்கை
ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
157. சடங்கு (1971)
எஸ்.பொன்னுத்துரை, அரசு வெளியீடு,
கொழும்பு.
158. வாழ்க்கை ஒரு வசந்தம் (1971)
இ.நாகராஜன், சண்முகநாதன்
புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
159. சித்திரா பெளர்ணமி (1972)
செங்கை ஆழியான், சிரித்திரன் பிரசுரம்,
யாழ்ப்பாணம்.
160. முற்றத்து ஒற்றைப்பனை (1972)
செங்கை ஆழியான், சிரித்திரன் பிரசுரம்,
யாழ்ப்பாணம்.
161. யுகசந்தி (1972)
மணிவாணன் (வி.க.இரத்தினசபாபதி)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
162. பஞ்சமர் (1972)
கே.டானியல், தாரகை வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்.
163. தீக்குள் விரலை வைத்தால் (1972)
கே.எஸ்.ஆனந்தன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
164. நான் சாகமாட்டேன் (1972)
செ.கதிர்காமநாதன், உருது மூலம் -
கிருஷ்ண சந்தர், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
165. அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்
(1972) | இளங்கீரன், நூலுரு - 2000.
கலை இலக்கியப் பேரவை, கொழும்பு.
166. ஆஷா (1972)
ரஜனி, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
167. கணையாழி (1972)
ரஜனி. வீரகேசரி வெளியீடு. கொழும்பு.
168. மைதிலி (1972)
ரஜனி, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
169. கடற்காற்று (1972)
அங்கையன் கைலாசநாதன், உதயம்
புத்தக நிலையம், கொழும்பு.
170. பூஜைக்கு வந்த மலர் (1972)
பா.பாலேஸ்வரி, வீரகேசரி வெளியீடு.
171. வீடு யாருக்கு (1972)
காவலூர் இராசதுரை, அபயன்
பதிப்பாலயம், கொழும்பு.
172. மனவடு (1972)
எஸ்.கே.மகேந்திரன், எம்.எஸ்.லிங்கம்
வெளியீடு, மருதானை.
173. சொர்க்கமும் நரகமும் (1973)
கே.எஸ்.ஆனந்தன், மாணிக்கம்
சஞ்சிகைத் தொடர்.
174. தூரத்துப் பச்சை (1973)
கோகிலம் சுப்பையா, வீரகேசரி
வெளியீடு. கொழும்பு.

175. வாடைக்காற்று (1973)
|செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
176. |அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது
(1973) |அருள் சுப்பிரமணியம், மலர்
|வெளியீடு, மட்டக்களப்பு.
177. மர்ம மானிகை (1973)
|அருள் செல்வநாயகம், வீரகேசரி
|வெளியீடு, கொழும்பு.
178. இணைபிரியாத் தோழர் (1973)
|சரோஜினிதேவி அருணாசலம், சிங்கள
|மூலம் - டி.பி.இலங்கரத்தன், லேக்கவுஸ்
|இன் வெஸ்ட்மன்ந் லிமிட், கொழும்பு.
179. ஒரே ஒரு தெய்வம் (1973)
|கே.எஸ்.சிவகுமாரன், சன்மார்க்க சபை,
|குரும்பசிட்டி.
180. மேகங்கள் (1973)
|நந்தினி சேவியர், ஈழநாடு பத்திரிகைத்
|தொடர்
181. விடிவை நோக்கி (1973)
|தெணியான் (கே.நடேசன்) வீரகேசரி
|வெளியீடு. கொழும்பு.
182. ஜினா (1973)
|ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
|கொழும்பு.
183. நிலக்கிளி (1973)
|அ.பாலமனோகரன், வீரகேசரி வெளியீடு,
|கொழும்பு.
184. இரவின் முடிவு (1973)
|செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
|கொழும்பு.
185. அன்பே ஆருயிரே (1973)
|ஜி.நேசன். ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
|கொழும்பு.
186. புயலுக்குப் பின் (1973)
|பொ.பத்மநாதன், வீரகேசரி வெளியீடு,
|கொழும்பு.
187. ஒளி நமக்கு வேண்டும் (1973)
|செ.யோகநாதன், மலர் வெளியீடு,
|மட்டக்களப்பு.
188. |கர்ப்பக்கிரகம் |(1974)
|கே.எஸ்.ஆனந்தன், மாணிக்கப் பிரசுரம்.
|கொழும்பு.
189. |காகித ஓடம் (1974)
|கே.எஸ்.ஆனந்தன், வீரகேசரி வெளியீடு.
|கொழும்பு.
190. |ஒரு விலை மகளைக் காதலித்தேன்
(1974) |இந்துமகேஸ், வீரகேசரி
|வெளியீடு, கொழும்பு.
191. |நீலமானிகை |(1974)
|சிவம் பொன்னையா
192. |இலட்சியப் பெண் |(1974)
|என்.எம். ஹனிபா, கல்கின்ன கலா
|நிலையம், கண்டி.
193. |பட்லி, (1974)
|ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
|கொழும்பு.
194. |யார் அனாதை |(1974)
|குடம்பியனூர் அ.நடராசன், ஜெயா
|அச்சகம், சாவகச்சேரி.
195. |வாழ்க்கைப் பயணம் (1974)
|நயிமா ஏ.பசீர், வீரகேசரி வெளியீடு,
|கொழும்பு.
196. |மீட்டாத வீணை (1974)
|எ.ரி.நித்தியகீர்த்தி, கமலா வெளியீடு,
|பருத்தித்துறை.
197. |கனலும் புனலும் (1974),
|கே.எஸ்.ஆனந்தன், மாணிக்கம்
|சஞ்சிகைத் தொடர்
198. |காலங்கள் சாவதில்லை (1974)
|தெளிவத்தை ஜோசெப், வீரகேசரி
|வெளியீடு.
199. |கிரௌஞ்சப் |பறவைகள் (1975)
|வ.அ.இராசரத்தினம், வீரகேசரி வெளியீடு,
|கொழும்பு.

200. ஜமேலா (1975)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
கொழும்பு.
201. உறவுக்கப்பால் (1975)
பா.பாலேஸ்வரி, வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
202. கொத்தியின் காதல் (1975)
செங்கை ஆழியான், மாணிக்கம் பிரசுரம்,
கொழும்பு.
203. நன்றிக்கடன் (1975)
இந்துமகேஸ், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
204. உள்ளத்தின் கதவுகள்(1975)
யாழ்நங்கை, வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
205. பொன்னான மலரல்லவோ? (1975)
உதயணன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
206. கறுப்பு ரோஜா (1975)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
கொழும்பு.
207. காற்றில் மிதக்கும் சருகுகள் (1975)
மணிவாணன்,மாணிக்கம் பிரசுரம்,
கொழும்பு.
208. அலிமா ராணி (1975)
ஜி.நேசன், ஜன மித்திரன் வெளியீடு,
கொழும்பு.
209. குமாரபுரம் (1975)
அ.பாலமனோகரன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு
210. விதவையின் வாழ்வு (1975)
மதுபாலன் (த.மதுபாலசிங்கம்) வன்னி
வெளியீடு, முள்ளியவளை.
211. பிரளயம் (1975)
செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
212. போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்
(1975) கே.டானியல, வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
213. யாருக்காக (1975)
மொழிவாணன் (சி.ஆர்.நீதிராஜா)
வீரகேசரி வெளியீடு.
214. மழைக்குறி (1975)
சி.சுதந்திரராசா, ஏ.ஆர்.எஸ்.பிரின்டேர்ஸ்,
யாழ்ப்பாணம்.
215. இரவின் முடிவு (1976)
செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
216. பழிக்குப்பழி (1976)
வி.பி.மரியாம்பிள்ளை, ஆங்கில மூலம்
- அலெக்சாண்டர் டூமாஸ், ஆசீர்வாதம்
வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
217. அன்னை அழைத்தாள் (1976)
இளங்கீரன், சிரித்திரன் சஞ்சிகைத்
தொடர்
218. அந்தரங்க கீதம் (1976)
உதயணன், வீரகேசரி வெளியீடு.
கொழும்பு.
219. போடியார் மாப்பிள்ளை (1976)
எஸ்.ஸ்ரீ.ஜோன்ராஜன், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
220. திருமணத்திற்காக ஒரு பெண்
காத்திருக்கிறாள் (1976)
எஸ்.அகஸ்தியர். மாணிக்கம் பிரசுரம்,
கொழும்பு.
221. யாத்திரை (1976)
பொ.பத்மநாதன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
222. நான் கெடமாட்டேன் (1976)
அருள் சுப்பிரமணியம், வீரகேசரி
வெளியீடு. கொழும்பு.
223. உமையாள்புரத்து உமா (1976)
புரட்சி பாலன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.

224. புதிய தலைமுறைகள் (1976)
வை.அஹ்மத், வீரகேசரி வெளியீடு.
கொழும்பு.
225. கனவுகள் வாழ்கின்றன (1976)
கவிதா (இந்திராதேவி சுப்பிரமணியம்)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
226. ஒட்டுமா (1976)
சாந்தன், தினகரன் தொடர், நூலுரு
227. ஊமை உள்ளங்கள் (1976)
ஞானரதன் (வை.சச்சிதானந்தம்)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
228. வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது
(1976) கே.ஆர்.டேவிட், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
229. நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம் (1976)
தம்பிஜயா தேவதாஸ், சிங்கள மூலம்
- கருணசேன ஜயலத், வீரகேசரி
வெளியீடு கொழும்பு.
230. குஜராத்மோகினி (1976)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு,
கொழும்பு.
231. காட்டாறு (1977)
செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
232. பொய்மைகள்
நிலைப்பதில்லை (1977)
திக்குவலை கமால், தினகரன் தொடர்
233. அக்கரைகள் பச்சையில்லை (1977)
அருள் சுப்பிரமணியம், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
234. இங்கேயும் மனிதர்கள் (1977)
இந்து மகேஸ், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
235. புதிய சுவடுகள் (1977)
தி.ஞானசேகரன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
236. சுமைகள் (1977)
தாமரைச்செல்வி (ரதிதேவி கந்தசாமி)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
237. கமலினி (1977)
அப்பச்சி மகாலிங்கம், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
238. கனவுகள் கலைந்தபோது (1977)
அ.பாலமனோகரன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
239. மர்மமங்கை நார்தேவி (1977)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு.
240. பாலைவனத்து ரோஜா (1977)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு.
241. சாத்தானின் ஊழியர்கள் (1977)
ஜி.நேசன், ஜனமித்திரன் வெளியீடு.
242. புதியபூமி (1977)
ஞானரதன், வீரகேசரி வெளியீடு.
கொழும்பு.
243. தங்கச்சியம்மா (1977)
நந்தி, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
244. காவியத்தின் மறுபக்கம் (1977)
செ.யோகநாதன், எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்
பதிப்பகம், கொழும்பு.
245. உனக்காகவே வாழ்கிறேன் (1977)
கமலா தம்பிராஜா, வீரகேசரி வெளியீடு.
246. விடிவுகால நட்சத்திரம் (1977)
கே.விஜயன், வீரகேசரி வெளியீடு.
247. கலட்டுத்தரை (1977)
காவலூர் எஸ்.ஜெகநாதன், அருள் ஒளி
அச்சகம், கொழும்பு.
248. இதயங்கள் அழுகின்றன (1977)
தா.பி.சுப்பிரமணியம், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
249. விதியின் கை (1997)
கனக செந்திநாதன், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.

250. யானை (1978)
|செங்கை ஆழியான், வரதர் வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணம்.
251. கங்கைக்கரையோரம் (1978)
செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
252. பொன்னம்மாவின பிள்ளைகள் (1978)
பொ.பத்மநாதன், வீரகேசரி வெளியீடு.
கொழும்பு.
253. லங்கா ராணி (1978)
|அருளர், கனல் வெளியீடு, சென்னை.
254. மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்
(1978) |எஸ்.அகஸ்தியர், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
255. குருதி மலை (1979)
தி.ஞானசேகரன், வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
256. ஜீவஜோதி (1980)
ரஜனி, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
257. வீடற்றவன் (1981)
|சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வைகறை,
யாழ்ப்பாணம்.
258. கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள்
(1981) |செங்கை ஆழியான், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
259. ஒரு கோடை விடுமுறை (1981)
ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், அலை
வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
260. இளமைக் கோலங்கள் (1981)
|சுதாராஜ், வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
261. பனிமலர் (1982)
அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது, வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
262. கோவிந்தன் (1982)
|கே.டானியல், கார்க்கி நூலகம்,
சென்னை.
263. நெருப்பு மல்லிகை (1982)
|செம்பியன் செல்வன், வீரகேசரி
வெளியீடு, கொழும்பு.
264. வதையின் கதை (1982)
செ.கணேசலிங்கன், பரதன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
265. அந்நிய மனிதர்கள் (1982)
செ.கணேசலிங்கன். பரதன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
266. ஒரு மைய வட்டங்கள் (1982)
|செங்கை ஆழியான், நியூசெஞ்சுரி புக்
|ஹவுஸ், சென்னை.
267. இரவல் தாய் நாடு (1982)
|செ.யோகநாதன், நர்மதா வெளியீடு,
சென்னை.
268. மூட்டத்தினுள்ளே (1983)
|புலோலியூர் க.சதாசிவம், வீரகேசரி
வெளியீடு,
269. உள்ளக்கோயிலில் (1983)
ந.பாலேஸ்வரி, வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
270. அக்கினிக்குஞ்சு (1983)
|செங்கை ஆழியான், யாழ் இலக்கிய
வட்ட வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
271. நான் ஒரு அனாதை (1984)
|கமலா தம்பிராஜா, வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
272. முற்றுப்பெறாத முடிவுகள் (1984)
|மண்டைதீவு கலைச்செல்வி,
ரஜனி வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
273. அடிமைகள் (1984)
|கே.டானியல், தோழமை வெளியீடு,
சென்னை.
274. கிடுகுவேலி (1984)
|செங்கை ஆழியான், ரஜனி வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணம்.

(தொடரும்...)

With Best Compliments To :

Massikai 41 Year Issue

SOLE AGENTS / DISTRIBUTORS

- Kodak
 - Photographic Products
 - Motion Picture
(Negative / Positive Film, Sound /
Magnetic Tape)
 - Health Imaging (X Ray & Equipment)
 - Business Imaging
(Scanners & Micro Film)
- Odonil Air Freshener
- Sanifresh Toilet Disinfectant Liquid
- Tang Flavoured Powdered Drink
- Classic Vegetarian Jelly
- Kraft
 - Cheese
 - Mayonnaise
 - Peanut Butter
 - Vegemite
- Bonlac Non Fat Milk Powder
- Post Breakfast Cereal
- Classic Canned Fish
- Blue Bird Chocolates
- Cadbury Chocolates

P.O. Box 100, 50, York Street,
Colombo - 1, Sri Lanka.

Tele : (94 11) 2329151-5

fax : (94-11) 2440273/2393920

E-Mail : millers@millerslimited.com

குளுவர்

- செ.யோகநாதன்

கிட்டத்தட்ட பதின்நான்கு ஆண்டு

களுக்குப் பின்னர் தான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்திற்கு செல்கின்றான் குமரன். இந்த இருபத்தினாலு வயதிலும் தன்னுடைய கிராமத்தைப் பற்றிய எத்தனையோ நினைவுகள் அவன் மனதிலே பசுமையாகப் பூத்திருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றிலும் நடுவே

அவனுக்குக் குளுவர் அப்புவைப் பற்றிய நினைவுதான் மேலெழுந்து நிற்கிறது. வெளியூரில் இருந்த போதெல்லாம் பல தடவைகள் அவனது நினைவுத் தடத்தில் குளுவர் அப்பு தோன்றியிருக்கிறார். இப்போது அவனது கண்களில் குளுவர் அப்புவின் ஆகிருதி மிகத் துலக்கமாகத் தெரிகிறது. வாட்ட சாட்டமான ஆறடி உயரம். அடர்ந்து வளர்ந்த தலைமுடி. கூர்மையான கண்கள். சிரிப்பதையே முற்றாக மறந்து போய்விட்ட தடித்த உதடுகள், கருகருவென்று அடர்ந்த மீசை.

அந்த விவசாயக் கிராமத்தில் அவருடைய தோற்றம் வித்தியாசமானதாகவே இருந்தது. வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு முதுகை மூடி சாயம் போன சால்வையொன்றை அவர் எப்போதும் அணிதிருப்பார். பிள்ளையார் கோவிலின் அருகேயிருந்த அரச மரத்தின் கீழேயுள்ள படுக்கை போன்ற நீண்ட சுற்பாறையில்தான் அவர் எப்போதும் அமர்ந்திருப்பார். சிலவேளைகளில் அதிலேயே அவர் படுத்தும் தூங்குவார்.

அந்தக் கிராமத்திலுள்ள எவருடனும் அவர் பேச்சை வைத்துக் கொள்வதில்லை. யாராவது எதையாவதைக் கேட்டாலும் ஒற்றை வார்த்தையிலேயே பதில் சொல்லி விடுவார்.

சிறுவனான குமரன் அவரோடு நட்புக் கொண்டது தற்செயலான ஒரு செயல்தான். தாயுடன் கோவிலுக்கு வந்த குமரன் கையில் வாழைப்பழங்களுடன் கோவில் வாசலிலே நின்றான். அவனது பார்வை, அரசமரத்தின் கீழேயிருந்த குளுவர் மீது தற்செயலாகப் படிந்தது. அவரையே கொஞ்ச நேரம் உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை. தன்னுடைய கையில் வைத்திருந்த வாழைப்பழங்களில் இரண்டைப் பிடிங்கிக் கொண்டுபோய் மரத்தின் கீழிருந்த குளுவரின் கையில் கொடுத்து “சாப்பிடுங்க அப்பு” என்று கூறினான். குளுவர் முகத்தில் லேசான புன்னகையும் ஆச்சரியமும் வெளிப்பட அவனிடமிருந்து அந்த வாழைப்பழங்களை வாங்கிக் கொண்டார். தன்னையறியாமலே அந்த வாழைப்பழங்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். அவரையறியாமலே கண்களில் நீர் பெருகிற்று. இரு கரங்களையும் கூப்பி அவர் கும்பிட்டார். வார்த்தைகள் வராதவர் போல கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தவர் இயல்புக்குத் திரும்பி “அப்பு உமக்கு என்ன பெயர்?” என்று கேட்டார். குமரன் கணீரென்ற குரலில் தன்னுடைய பெயரைச் சொன்னான்.

குளுவரின் முகம் மலர்ச்சியடைந்தது. கண்களில் பிரகாசம் வெளிப்பட “நல்ல வடிவான பெயர். அப்பன் சுவாமியிட்ட என்ன வேனுமென்று கேட்டீர்?” என்றார்.

குமரன் ஆர்வத்தோடு குளுவரை நோக்கினான். அவனது கண்கள் பளபளத்தன. தயக்கமற்ற வார்த்தைகளில் அவன் பதில் சொன்னான்.

41-25
ஆர்ஜுனோபர்
ஜனவரி 2006

“எல்லாரும் நல்லாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் சுவாமியைக் கும்பிட்டனான். இப்படிக் கும்பிட வேண்டுமென்று அம்மாதான் எனக்குச் சொல்லித் தந்தவ.”

குருவர் அவனையே உற்றுப் பார்த்தார். அந்தச் சிறுவனின் கள்ளங்கபடமற்ற வார்த்தையும் தோற்றமும் அவன் மேல் அவருக்கு மிகுந்த பிரியத்தை உண்டாக்கிற்று. தன்னையறியாத மனநெகிழ்வோடு குருவர் குமரனைப் பார்த்தார்.

“அப்பு நீர் கோயிலுக்கு வாற போதெல்லாம் என்னை வந்து பார்ப்பீரோ?” குமரனைப் பார்த்துச் சிறு குழந்தையைப் போல குருவர் கேட்டதும், அவன் சட்டென்று “நான் கட்டாயம் வந்து பார்ப்பன் அப்பு” என்றான்.

கோயிலினுள் இருந்து வெளியே வந்த குமரனின் அம்மா அவன் குருவரோடு நிற்பதைக் கண்டு முகத்தில் அச்சம் படர அங்கே அவசரமாக வந்தாள். குமரனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு “போகலாம்” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் கூறினாள். குருவரின் பக்கம் அவள் திருப்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

கொஞ்சத் தூரம் போனதும் அம்மா குமரனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “குமரன் அவரோடு நீர் ஒருநாளும் பேசக் கூடாது. அவர் கூடாத ஆள். உனக்கு ஏதாவது கஷ்டமும் அவரால் வரக்கூடும்.”

குமரன் தாயை உற்றுப் பார்த்தான். அவன் முகத்திலே உறுதி தொனித்தது.

“அம்மா அந்த அப்பு நல்ல ஆள். என்னோட விருப்பமாகக் கதைத்தவர்”.

தாய்க்குச் சட்டென்று முகம் சிவந்தது. மேலும் கோபமடைந்தாள். வார்த்தைகள் அவனை அதட்டி எதையும் பேசாமல் செய்தன.

குமரனுக்கு மனதில் தோன்றிய பயத்தை விட ஆச்சரியமே அதிகரித்தது. அம்மா ஒரு போதும் அவனோடு இப்படி கடுமையாக நடந்து கொள்வதில்லை. கோபமாகப் பேசியதில்லை. அவனுடைய பிஞ்சு மூளைக்குள் அளவுக்கு மீறிய கேள்விகள் உருவாகிக் கரைந்து போயின. அன்றிரவு அவனது கனவில் கூட குருவர் வந்து சிரித்துச் சிரித்து விளையாடி விட்டுச் சென்றார்.

காலையில் எழுந்தபோது அம்மா அவனிடம் கனிவோடு கேட்டாள் “அப்பன் ராத்திரி கனவில் என்ன கண்டனீர்? நித்திரையிலேயே கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தீரே.”

குமரன் அம்மாவையே உற்றுப் பார்த்தான். இப்போதும் அம்மாவின் கோபமான முகம் நினைவில் வந்து அவனை எச்சரித்தது. என்ன சொல்லலாம் என்று யோசித்தான். அதற்குள் அம்மா “சரி சரி கனவிலே ஏதாவது சிரித்துக் கதைத்திருப்பீர்” என்றாள். குமரன் அப்பாடா என்று மனதினுள் பெருமூச்சு விட்டான். இனிமேல் குருவர் அப்புவைக் கனவு காணும்போது அவரோடு சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கக் கூடாது என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

2

இரண்டாவது முறை குருவரைச் சந்திக்க அவன் சென்றபோது அவனையே எதிர்பார்த்திருந்தது போல் அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரிமளித்தது. அவனையே உற்றுப் பார்த்தார். குரலிலே வாஞ்சை தொனித்தது.

“வாரும் அப்பு. உம்மைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன். தனியாகவோ வந்தனீர்?” கரகரத்த அவரது குரலில் வாத்தலயம் - தன்னைப் பாசத்துடன் இறுக அணைத்துக் கொள்வது போல் அந்தச் சிறுவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவரை அருகே சென்று கனிவோடு பார்த்தான்.

அவர் தனக்கு அருகேயிருந்த பணையோலை உமல் ஒன்றைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டார். அப்போது அந்த உமலில் இருந்த பழ வாசனை கமகமத்தது. உமலினுள் கையை விட்டக் குருவர் அதற்குள் இருந்த மூன்று கனிந்த கொய்யாப்பழங்களை வெளியே எடுத்தார்.

“இதைப் பிடியும் அப்பு”

குமரன் முகத்தில் சந்தோசம் மலர இரு கைகளையும் நீட்டி இந்தப் பழங்களை வாங்கிக் கொண்டான்.

“அப்பு இந்தப் பழங்களை நான் உமக் கென்றுதான் மரத்தில பிடிங்கிக் கொண்டு வந்தனான். அது உமக்கு விருப்பம் தானே”

குமரன் தன்னையறியாமலே அவரின் அருகே சென்று கல்லணையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“பழத்தைத் தின்னும்” அவனைப் பார்த்துக் கனிவோடு கூறினார் குளுவர்.

“நீங்களும் தின்னுங்க”

அவனது பிஞ்சுப் பார்வை குளுவரைப் பரிவோடு தொட்டது. தலையை ஆட்டிக் கொண்டே உமலுக்குள் இருந்த கொய்யாப்பழம் ஒன்றை எடுத்து அவர் தின்னத் தொடங்கினார்.

அந்த அரச மரத்தின் கீழ்க் கிளையில் அப்போதுதான் வந்திருந்த இரண்டு காகங்கள் அவர்களைப் பார்த்து “கா... கா...” என்று சுத்தத் தொடங்கியன.

குளுவர் பரிவோடு நிமிர்ந்து அந்தக் காகங்களைப் பார்த்தார்.

“அவையும் தங்களுக்கு கொய்யாப்பழம் வேணுமென்று கேட்கினே”

சொல்லியவாறே உமலில் இருந்த நன்றாகக் கனிந்த கொய்யாப்பழமொன்றை எடுத்துத் துண்டு துண்டாக பிய்த்து அந்தக் காகங்கள் இருந்த பக்கமாக வீசி எறிந்தார் குளுவர். காகங்களும் அதை எதிர்பார்த்தது போல வேகமாகப் பறந்து வந்து அவற்றைக் கௌவிக் கொண்டு சென்றன.

குளுவர் குமரனை இப்போது ஆர்வத்தோடு பார்த்தார்.

“அப்பு கொய்யாப்பழம் நல்ல ருசியாக இருக்குதோ?”

இரண்டாவது கொய்யாப் பழத்தை தின்று முடித்த குமரன் திருப்தியோடு குளுவரைப் பார்த்தான்.

“அப்பு இது மாதிரி இனிப்பும் ருசியுமான வாசமுள்ள கொய்யாப் பழத்தை இன்றைக்குத் தான் நான் தின்றிருக்கிறேன். என்ன ருசி!”

குமரன் சப்புக்கட்டிக்கொண்டே சென்னான்.

குளுவர் அவனை புன்னகை ததும்பப் பார்த்தார்.

“அப்பு உமக்கு நான் கொய்யாப் பழத்தோட விளாம்பழமும் தருவன். உமக்கு விளாம்பழம் என்றால் விருப்பந்தானே.”

குமரன் முகத்தில் ஆனந்தம் பொங்கியது.

“ஓம், எனக்கு நல்ல விருப்பம்”

“வாற வெள்ளிக்கிழமை அப்பனுக்கு நான் விளாம்பழம் தருவன்.”

கொய்யாப் பழங்களைத் தின்று முடித்த குமரன் முகத்திலே கேள்வி படர குளுவரைப் பார்த்தான்.

“அப்பு உங்களினர் வீடு எங்கேயிருக்குது?”

அவனது கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்ற தயக்கம் அவரது முகத்தில் தோன்றிக் கணப்பொழுதில் மறைந்தது. பிறகு புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டே அவர் அவனைப் பார்த்தார்.

“அப்பு இதுதான் என்னுடைய வீடு”

அந்தக் கல்படுக்கையையும் ஆலமரத்தையும் விரல்களால் சுற்றிவளைத்துக் காட்டியவாறே அவர் பதில் சொன்னார்.

குமரனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடிய வில்லை. அவன் எதையோ கேட்க நினைத்தான். அதற்குள் அவரே தொடர்ந்து கூறினார்.

“இந்த இடம் நல்ல வசதியானது. நான் தனியாள் தானே. எனக்கு இந்த வசதியே போதும். சரி இன்னும் இரண்டு கொய்யாப்பழம் தரட்டுமா?”

“இல்லை அப்பு அதை நீங்களே சாப்பிடுங்க. எனக்கு வயிறு நிரம்பி விட்டுது.”

வயிற்றைத் தடவியவாரே அவன் பெரிய மனிதரைப் போல சொன்னதைக் கேட்டு குருவர் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

அவர்களுக்கிடையேயான நெருக்கமும் நட்பும் இவ்விதம் இரகசியமான சந்திப்புக்களால் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது.

3

குருவரோடு நெருக்கமான பழக்கம் வந்த பிறகுதான் அவரைப் பற்றி மேலும் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினான், குமரன். மூன்று வருடங்கள் கழிந்த பிறகுதான் குமரன் குருவரின் உறவு முறைகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டான். அவருடைய சொந்தக்காரர் அங்கேயிருந்த போதிலும் அவர் யாருடனும் பழக்கம் வைத்திருக்கவில்லை. அவர்களைக் கண்டாலும் தெரியாதது போலக் குருவர் வந்துவிடுவார்.

ஒருநாள் தனக்குக் கிடைத்த வாழைப்பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு குமரன் குருவர் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். சுற்றுப்புறமெங்கும் ஒருவர் கூட இருக்காத தனிமை விரிந்து கிடந்தது. சில குருவிகள் மட்டும் ஒன்றையொன்று திட்டிக் கொண்டுவது போல சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சடைத்து வளர்ந்திருந்த அரசமரத்தின் நிழல் அந்தப் பகுதி முழுவதும் பாயாய் விரிந்து கிடந்தது. அதனோடு சேர்ந்திருந்த கல்லணையில் உட்கார்ந்திருந்த குருவர் ஒரு பெண்ணோடு பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் குமரன் கண்டான். அவனையறியாத அதிசயம் மனதினுள்ளே பிரவகித்தது. மௌனமாகவே அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவனைக் கண்ட குருவர் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துத் தணிந்த குரலில் என்னவோ சொன்னார். அடர்ந்த கூந்தலும் வாளிப்பான தேகமும் பெரிய கண்களும் உடைய அந்தப் பெண் கண்பொழுதிலே அங்கிருந்து மறைந்து போனார்.

“அப்பு உமக்கு இதில போன பொம் பிளையைத் தெரியுமா?” தன்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே குருவர் கேட்ட

கேள்விக்கு இல்லையென்று பதில் சொன்னான் குமரன்.

“நான் உமக்கு விளாம்பழம் வைத்திருக்கிறேன். இது நல்ல செம்பழம். தின்ன நல்ல ருசியாக இருக்கும்.”

“உங்களுக்கு நானும் கப்பல் வாழைப்பழம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று கூறியவாரே கையிலிருந்த கடதாசிப்பை ஒன்றை குருவரிடம் கொடுத்தான் குமரன்.

குருவர் அந்தப் பழங்களை கண்கள் மலர விருப்பத்துடன் வாங்கிக் கொண்டார். முகத்திலே பரவசம் வெளிப்பட அந்தப் பழங்களை அவர் தனது கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார்.

அவனுடைய படிப்பைப் பற்றி குருவர் நிறைய விசாரித்தார். நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். படித்து பெரிய ஆளாக வரவேண்டும் என்று அவர் அவனிடம் கூறினார். படிப்பைப் பற்றி அவர் நுணுக்கமாகச் சொன்ன விடயங்கள் குமரனுக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கின. தன்னை யறியாமலே “நீங்களும் படிச்சனீங்களோ?” என்று கேட்டான் குமரன்.

குருவர் நாடியைத் தடவிக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தார். அவனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் “அந்த விளாம்பழத்தை உடையும். எனக்கும் ஒரு துண்டு தாரும்” என்றார். குமரன் ஒரு விளாம்பழத்தை அவரது கையிலே கொடுத்து “நீங்களே உடையுங்கள்” என்றான்.

இருவரும் விளாம்பழத்தை ருசித்துத் தின்று கொண்டிருந்தனர். குருவர் லேசான ஆலோசனையில் விளாம்பழத்தை மெதுவாகத் தின்று கொண்டிருந்தார். திடீரென்று குமரனின் மனத்தில் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னர் இங்கிருந்து சென்ற அழகான அந்தப் பெண்ணினுடைய உருவம் தோன்றிற்று. அடர்ந்த கூந்தலும், பெரிய கண்களும், வாளிப்பான தோற்றமும் உள்ள அந்தப் பெண்ணின் நினைவு அவன் மனதினுள் வெளிச்சமாகப் படர்ந்திருந்தது. அது யாராக இருக்கலாம்? என்ற கேள்வி குமரனின் மனத் தளத்தில் மெல்ல அடியெடுத்து வைத்தது.

அவரது கனிவான வார்த்தைகள் அவனது தோளில் மெதுவாகத் தட்டியது.

“ஒன்றுமில்லை”

குமரனுக்கு தான் ஏன் அப்படியொரு பதிலை சொன்னேன் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்தப் பெண்ணின் முகம் அவனது மனதிலே அடிக்கடி தோன்றியது.

அரசமரத்தில் இரண்டு குருவிகள் உட்கார்ந்து விசிலடிப்பது போல் லயம் தவறாமல் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

குருவர் இந்தச் சத்தத்தைக் கொஞ்ச நேரம் உற்றுக் கேட்டார். பிறகு அடங்கிய குரலிலே “இந்தக் குருவிகள் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் இந்த நேரம் போல இங்கே வந்து இவை சந்தோசமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் மனிதராகிய எங்களுக்கு இப்படியான வாழ்க்கையில்லையே!”

அரச மரக்கிளையில் இருந்த குருவிகளைப் பார்த்து அவர் சொன்ன வார்த்தைகளில் அர்த்தம் குமரனுக்கு விளங்கவில்லை. எதுவுமே விளங்காமல் அவன் அவரையே பார்த்தான். அவனது முகபாவத்தைப் பார்த்ததும் குருவர் தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டார். அந்தக் குருவிகளும் சொல்லி வைத்தாற் போலச் சத்தமிட்டவாறே அங்கிருந்து பறந்து சென்றன.

குருவரின் வார்த்தைகளில் வழமையான நாட்களைவிட அன்று சந்தோசம் பொங்கியிருந்ததைக் குமரன் உணர்ந்து கொண்டான். அந்த வேளைகளில் மலர்ந்த முகமும் கனிவான குரலுமாய் குருவர் காணப்படுவார். குமரனுக்கு இவை நன்றாகப் பிடிக்கும்.

இந்தக் கிராமத்தை விட்டுத் தான் செல்லப் போவதாகவும், எப்போது திரும்பி வருவேன் என்றும் சொல்ல முடியாது எனக் குமரன் கூறியபோது குருவரின் முகம் சட்டென்று இருளடைந்து போயிற்று. வார்த்தைகள் ஏதுமற்று அவர் குமரனைப் பார்த்தார். ஏக்கத்தோடு அவரை அறியாது பெருமூச்சு விட்டார். நிமிர்ந்து அரசமரத்தையே பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாகவே இருந்தார்.

குமரன் தளதளத்த குரலிலே அவரைப் பார்த்துக் கூறினான், “உங்களை விட்டுப் போறது எனக்கு கஷ்டமாகத்தான் இருக்கு. ஆனால் போகாமலும் இருக்க முடியாது.”

குருவர் சட்டென்று குமரனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். லேசான விம்மலுடன் அவனது கைகளை தன்னுடைய கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். ஏதோ சொல்ல வந்தவரின் குரல் தடுமாறிற்று. கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார். பிறகு எவருக்கோ கூறுவது போல தொய்ந்த குரலில் அவர் சொன்னார்,

“அப்பு எனக்கு ஐம்பது வயசாச்சு. நீர் சின்னப் பிள்ளை. எங்கள் ரெண்டு பேருக்குள்ளும் இப்படியொரு நேசம் வருமென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. என்னுடைய தலைவிதி நான் விருப்பம் வைக்கிற ஆட்களெல்லாம் என்னோட இருக்காமலே போய் விடுவினம்.”

“நானிந்த இடத்தை விட்டு போனாலும் உங்களுக்கு அடிக்கடி கடிதம் போடுவன். தருணங் கிடைத்தால் கட்டாயம் உங்களை வந்து பார்ப்பான்.”

குருவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தார். அவரது குரல் இப்போது இயல்புக்கு வந்திருந்தது. மெல்லிய புன்னகை முகத்தில் பரவ, “எனக்குக் கடிதம் போடுவது என்றால் எந்த அடர்சுக்கு போடுவீர்?” என்று அவனைப் பார்த்துக் கோட்டார். பிறகு தானே அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலையும் சொன்னார்.

“க.சுப்ரமணியம். அரசமரத்தடி என்று எழுதி ஊரின் பெயரையும் போட்டால் எனக்கு தபால் வந்துவிடும்.”

குமரன் புன்னகையோடு அவரைப் பார்த்தான்.

“எனக்கும் உங்களுக்கும் எல்லாம் ஒற்றுமையாக இருக்குது. பெயரும் அப்படித்தான். ஆனால் ஏன் உங்களுக்கு அந்தப் பெயரையாரும் சொல்லுறதில்லை.”

குளுவரின் முகம் சட்டென்று துயரத்தால் சுருங்கிக் போயிற்று. கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார். பிறகு கலங்கிய குரலில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“நான் சின்ன வயதில ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளையோட அன்பாகப் பழகினன். அவளையே கலியாணம் முடிக்க வேண்டுமென்றும் விரும்பினன். ஆனால், அது முடியவில்லை. அவளுக்கு விரும்பமில்லாமலே இன்னொரு ஆளுக்கு அவளைக் கலியாணம் முடிச்சக் கொடுத்தது, எனக்கு அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. என்ர விருப்பத்தை வெளியால் சொல்லவும் முடியல்ல. இதால திடீரென்று நான் குளுப் பிடிச்ச மாதிரி ஆகிப் போனன். எனக்கு ஒருதருமே தேவையில்லை என்று ஒருத்தரையும் மதிக்காமல் வெளிக் கிட்டிட்டன். என்னால மனோன்மணிக்கு எந்தக் கஷ்டமும் வரக்கூடாது என்று நான் தனியாக இந்த இடத்துக்கு வந்துட்டன்.”

குமரனுக்கு மனம் கலங்கித் தொய்ந்தது. மௌனமாகவே குளுவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவரைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் அவன் மனதிலே இப்போது மேலும் உயர்ந்து போயிற்று.

5

ஆண்டுகள் பதினான்காகியும் அந்தக் கிராமத்தில் அவ்வளவு பெரிய மாற்றங்கள் எதுவும் நடந்திருக்கவில்லை. குமரனைக் கண்டதும் அடையாளம் தெரிந்து கொண்டனர். மிகுந்த பிரியத்துடன் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். கேள்விகள் மேல் கேள்விகளாய்க் கேட்டனர். குமரனின் மனதில் எந்தக் கேள்வியும் ஒட்டவில்லை. அவன் அவர்களைப் பார்த்து பரிவோடு கேட்டான்:

“நான் குளுவர் அப்புவைப் பார்க்க வேண்டும். அவர் இப்பவும் அந்த அரசமரத்திற்கு கீழேதானோ இருக்கிறார்?”

துளிப்பா

முப்பத்தினான்கு வயது
சன்னல் கம்பியோடு
கசிந்தது.

கனிவுமதி

அவனைச் சுற்றி நின்றவர்கள் இரக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்தார்கள். அவர்களையறியாத பெருமூச்சு அங்கே பரவிற்று.

“சொல்லி வைத்தது போல் நீர் வந்திருக்கிறீர். குளுவர் அப்பு நேற்றுத்தான் அரசமரத்தடியிலே இறந்து போய்க் கிடந்தார். முந்தநாள் மனோன்மணி அக்கா செத்ததிலிருந்து அவர் ஒரே யோசனையில் இருந்தார். பிறகு அந்த கல்லணையில் விழுந்து படுத்ததோட அவருடைய கதை முடிஞ்சு போயுற்று”

குமரன் எதையும் பேசமுடியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றான். நெஞ்சினுள் இரத்தம் பொங்கிற்று.

With Best Compliments To

Mallikai 41 Year Issue

ATCO FREIGHT SERVICES

**Clearing, Forwarding
&
Transport Agents**

454, J.B. Jayah Mawatha,

Colombo - 10. Sri Lanka

Tel : 2678953

ஊர்வலம்

- த.விஜயசீலன்

2007-வருட முன்பினாக்க

2007-க்கு வரண்புகூக்கிறது.

2007-க்கு கிரயலாய்,

முன்... கிரயலாய் எஞ்சினாய்

தீண்ட பதாரதகரம் தீமீத்திப் பீழ்த்துபடி

கொல 2007-வரண்புகூக்கிறது

குழற்கு குரல் கொடுக்க,

பின்பின நடப்பினாக்க

பின்பின நடப்பினாக்க

பின்பின நடப்பினாக்க

பின்பின நடப்பினாக்க

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

என்னைவிட 2007-வருட வருடம்,

என்னைவிட 2007-வருட வருடம்,

2007-வருட வருடம்,

என்னைவிட 2007-வருட வருடம்,

என்னைவிட 2007-வருட வருடம்,

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

2007-வருட வருடம்

41-2007
2007-வருட வருடம்
2007-வருட வருடம்

ஆடி யசைந்து குலுங்கிப் புறப்பட்டது அந்தப் பகல் நேரத்து ரெயில் வண்டி. வெளி ஓசைகள் சன்னமாய் இழைந்து, தேய்ந்து கரைய, கடகடவென்ற ஓசை லயத்தோடு பிளாட்பாரத்தில் நிலவிய ஒருவித பரபரப்பு இன்னும் ஓய்ந்து விடவில்லை. வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

இருக்கையில் அமர்ந்து, சூட்கேஸ் முனைகளில் விரல் பதித்தவாறு, இவன் சாளரத்தினூடே தெரிந்த காட்சிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். நீலப் போர்வையில் வானம் விரிந்து பரந்திருந்தது. பஞ்சுப் பொதிகளாய் மேகங்கள் நகர்ந்து சென்றன. தூரத்தே தெரிந்த மலைத் தொடர்கள் நெஞ்சு நிமிர்த்திய தோரணையில் உயர்ந்து நின்றன. சுழன்றடித்து விசிய வேகக் காற்றின் விகசிப்பில் இவன் கண்கள் குளிர்ந்தன. தரையில் ஓசையின்றி நீந்தும் நிழல்கள், ஓங்கி வளர்ந்த நெடுமரங்கள், உயர்ந் தெழுந்து நிற்கும் கட்டிடங்கள், சிறுசிறு இல்லங்கள், கடைகள், அனைத்தும், அவசர கதியில் பின்னுக்கு நகர்ந்தோடிப் பிரியாவிடை கூறின. தன்னகங்கார வெளிப்பாட்டில் இருபக்கத் தண்ட வாளத்தைப் பின்னுக்கு நகர்த்தி, பெருக்கெடுக்கும் நதியாய், வேகம் கொண்டு ஓடி விரைந்து, தன் ஆளுமையைப் பறைசாற்றி, விரைவு கொண்டது ரயில்.

இந்தப் பெட்டிக்குள் இன்று, ஜனநெரிசல் அதிகமில்லை.

இருப்பும் இயந்திரத்தினமும்...!

- மு.பஷீர்

மௌனம் சுமந்த முகங்களுடன் நாலைந்து பேர் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தனர். அடிமனம் சார்ந்த ஏதேதோ எதிர்பார்ப்புகளுடன் அவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். மெல்லிய ஒரு பரவச உணர்விலும் லயித்திருந்தார்கள். வயதுபோன தம்பதிகள் இருவர், அருகருகே ஓட்டியமர்ந்து, தமக்குள் புரியக் கூடிய பரிபாஷையினை மெல்லிய தொனியில் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

இன்னுமொருவர் தலை நிறைய நரைமுண்டு நெஷனல் உடையில், அடிக்கடி கைக் கடிக்காரத்தைப் பார்ப்பதும், தீர்க்கமாகச் சிந்திப்பவராகவும் இருந்தார். ஒரு நடுத்தர வயதுத் தாய், தன்னிரு வாரிசுகளின், சிறுபிள்ளைச் சேட்டைகளை, அனுமதிக்க மறுத்து, கண்களை உருட்டி, அதட்டியபடியே இருந்தாள்.

கொழும்புக்குப் போய்ச் சேரும்வரை பேச்சுத் துணைக்கு யாராவது வந்து சேரமாட்டார்களா? என்ற ஏக்கம் இவனது உள்ளத்தில் உறைந்திருந்தது. இங்கு பிரயாணிகள் வசதியாக இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு சங்கடமின்றி, பிரயாணம் செய்வது ஒரு பரபரப்பற்ற அமைதிச் சூழலை உருவாக்கி யிருந்தது.

காட்டு யானை உணர்ச்சி மேலிட்டால் பயங்கரத் தொனியில் பிளிறுவதைப் போல, ஊ...! என்ற ஒலியில் ரயில் சப்தமிட்டது. இவன் எதேச்சையாக, முன் ஆசனத்தில் தன்னந்தனியாக

41-257
ஆர்.டி.பி.
ஜூன் 2006

வீற்றிருந்த அந்த அழகிய இளம் பெண்ணை விழியுயர்த்தி நோட்டமிட்டான். தோற்றத்திலும் உடையிலும்தான், எத்தனை கவர்ச்சி! மேனி பூரிப்பில் திளைத்து இளமையில் பளபளத்தது.

பருவப் பொலிவு காட்டும் முகத்தில் நிலாப் புன்னகை. தோள் பை சகிதம் காட்சி தரிசனங்களை ரசித்தவாறு, நிர்விசாரமாய் அமர்ந்திருந்தான். அவளது பாதாதி கேசம் வரை, ஓர் அர்த்தமுள்ள பார்வையைப் பதித்த இவன், ஒரு செளந்தரியத் தேவதையைத் தரிசித்து விட்ட களிப்பில் மெய் மறந்தான்.

திடீரென, ஒரு நெகிழ்விற்குரிய பாவனையில் இருவரது விழிகளும், கிறங்கித் தடுமாறி, நேருக்கு நேர், எதிர்கொண்டு அதீத சிநேக பாவத்தில், அவை - அந்தக் கணப்பொழுதில் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டன. திரைத் தாரகை அம்பிகாவின் மயக்கும் மான் விழிகளைப் போல் - அவள் நயனங்களில் கவர்ச்சி மின்னலடித்தது. பெண்ணின் கூர்விழிகள் ஆணையேன் பித்தனாக்கிக் கிறுகிறுக்க வைக்கிறது.

ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்தால் மீண்டும் பார்க்க விழைகிறதே மனம்! மனங்களின் ஆழங்களைச் சட்டென வெளிக்காட்டும், சக்தி வாய்ந்த, ஊடகமோ பெண்ணின் கண்கள்? அந்த வசீகர வனப்பு இச்சூழலில் இவனைக் காந்தமாய் ஈர்த்திழுத்தது. பெண்கள் பால் பித்துப்பிடித்து அலைந்து திரிபவன் இவனல்ல! இவனது வாழ்வேட்டில் பெண் பற்றிய காயம், மனப்பரப்பில் வருவாகி, இன்னும் காயாமல் இருக்கிறது. இன்றேனோ இவளது தரிசனத்தால், மனம் கிடந்து துடிக்கிறது. பெண்பாலாரின் இயல்புகள் குறித்து இவளது சிந்தனைச் சிறகு விரிகிறது.

பெண்ணென்றால், சகிப்புத்தனம், சூட்சுமக் குழைவு, அருவியாய் குளிரும் கனிவு, நிதானப் போக்கு எல்லா மும் தான். என்றாலும், ஆணைப் பொறுத்த மட்டில், அவன் மனதில் குழப்பங்கள் சூழக் காரணியே, பெண் பிம்பம் தான். பெண்ணே இல்லாத ஓர் உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்குமானால், உலகம் எப்படியிருக்கும்? அர்த்தமேயில்லாத சூன்ய வெளியாகிப் போயிருக்கும்.

ஆணின் முரட்டுத்தனம், எதையும் தானே ஆள வேண்டுமென்ற ஆதிக்க மனோபாவம் இவற்றிக்கு எதிர் உறையானவள் பெண். நவீன காலப் பெண் உலகம், தொன்மையான மரபுகளிலிருந்து, தன்னையறுத்துக் கொண்டு, உரிமை பெற்று வாழவே விழைகிறது. குடும்ப வாழ்வில் அடிமைச் சாசன நெருக்குதலின்றி, சமாந்தர

மான இருப்புக்கான, உரிமைக் குரலை எழுப்பிக் கொண்டே இருக்கிறது.

இவனது அடிமனம், பெண்ணியம் பற்றிய, மனித உரிமை மீறல் குறித்த, தாற்பரியத்தால் அலட்டிக் கொண்டது. மீண்டும் இவன் அவளது பார்வைப் பரிமாறலுக்காய் ஏங்கித் தவித்தான். அவளது பார்வை புறக்காட்சிகளில் ஒன்றி யிருந்தாலும், இவன் முகபாவங்களைத் துருவிப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க முடியாம விருந்தது.

இருவருக்கும் இடையில் தூர இடை வெளி குறுகி இருந்தபோதும், ஒரு மெளனச் சுவர் பூதாகரமாய் எழுந்து நிற்பதை இருவருமே நிராகரித்தனர். இதைத் தவிர்க்கும் முனைப்பில் பேசுவ தற்கான ஒரு தருணத்தை எதிர்பார்த்தனர். உட்கூழலில் நிலவிய மெளன ஆதிக்கத்தைத் தகர்க்கும் பிரயத்தனத்தில், இவனே முந்திக் கொண்டு அவளுடன் பேச முற்பட்டான்.

“எங்க போறீங்க? கொழும்புக்கா...?” கேள்வியில் கனிவு குழைந்தது.

“ஓமோம்! ரெண்டுநாள் லீவில் ஊருக்கு வந்தனான். அம்மாவுக்குச் சுக யீனம். பிறஷர், சுகர் கூடிப் போயிட்டுது. இப்ப பரவாயில்லை. நாளைக் காலையில் ஒபீஸ்ல நிற்க வேணும்.” அவள் தொனியில் இயல்பும் இனிமையும் கலந்திருந்தன.

“கொழும்பில் எங்க வேலை செய்கிறீங்க?”

“ஒரு தனியார் வங்கியில் கேசியரா இருக்கிறேன்.”

“அப்படியா? சந்தோஷம். நான் ஒரு தமிழ் தினசரியில் உதவியாசிரியராக வேலை பார்க்கிறேன்.”

“ஆ! அப்படியா வெரிசூட்!” அவனது மேலுதட்டில் அடர்ந்திருந்த கறுத்த மீசையில் கிறங்கியவளாக விழிகளால் கனிவு காட்டினாள்.

ஒரு பேச்சுத் துணைக்கான வாசல் திறக்கப்பட்ட தருணம், இவனுக்கு மகிழ்வைத் தந்தது. என்றாலும், ரயில் சிநேகம், ஸ்டேசனில் இறங்கத் தொலைந்து போவது நடைமுறை யதார்த்தம். அந்தச் சிநேகம் தொடர வேண்டும் என்பதில் கொள்கையளவில் இருவருக்கும் உடன்பாடு நிலவியது.

“உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா? நீங்கள் செல்வியா - திருமதியா?” இவனைக் கூர்ந்து பார்த்த அவன், இக் கேள்வியினால் அதிருப்தியடையவில்லை.

“திருமதிதான்! ஆறு மாதங்கள் இருக்கும். கணவனை விட்டு விவாக ரத்துப் பெற்று விட்டேன். அவருடனான குடும்ப வாழ்க்கை எனக்கு ஒத்துப் போகவில்லை. அவரது நேர்மையின்மை, தீயபழக்கங்கள் என்னை அவரிடமிருந்து விலகச் செய்தன.” இவ்வளவு தெளிவாக மனம் திறந்து வெளிப்படையாகத் தன் இருப்பைக் கூறும் இவன், ஓர் இதய சுத்தியுள்ள பெண்ணாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என இவன் தனக்குள் நிர்ணயம் செய்து கொண்டான்.

ஆனால், கணவனைப் பிரிந்து வாழ்வதில் காயப்பட்டுப் போகவில்லை என்பதைப் பூரித்த முகபாவனை தெளிவாக்கியது.

“உங்களுக்குக் கலியாணம் ஆயிட்டுதா? பிள்ளைகள் எத்தனை பேர்?” நிதானமாகவே கேள்வியை முன்வைத்தாள்.

“என்னுடைய மிஸிஸ் ரெண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு கென்ஸரால் துன்பப்பட்டு, கண்ணை மூடிட்டா! குழந்தைகள் இல்லை, நான் தனிக் கட்டை”

இவன் விழிகளுக்குள் தெரிந்த சோகம், அவள் மனதை வருடியது. ஆச்சரியத்தால் விழிகள் விரிய, கீழ் உதட்டைப் பற்களினால் அழுத்தி, அனுதாபம் காட்டினாள்.

“இளமையாக இருக்கிறீங்க, மீண்டும் மறுமணம் செய்யலாம் தானே...?”

“அதே கேள்வியை நானும் உங்களிடம் கேட்கலாம் தானே...?”

இவன் ஒருவித கூச்ச சுவாவத்தில் நாணிச் சிலிர்த்து, “எனக்கேற்ற ஒருவரை இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள்.

இருவரது அகவுணர்வுகள் சார்ந்த ஒரு போராட்டம் அங்கு கவிந்து கொண்டிருந்ததினால் மீண்டும் மௌனச் சூழல் தவிர்க்க முடியாமலிருந்தது.

“நீங்கள் பத்திரிகையாளர். என் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கேள்வியை உங்களிடம் கேட்கலாமா?”

“ஓ, யெஸ் தாராளமாக...”

“இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக இந்த மண்ணில் தமிழ்ச் சமுசம் சந்திக்கின்ற ஆதிக்கக் கொடுமைகள் நீங்கி, இனியாவது நமது வாழ்வில் நிம்மதி பிறக்குமா? எமது தாய் மண்ணில் சுதந்திரமாக வாழும் சூழல் உருவாகுமா? என் கூடப் பிறந்த தங்கை தவ்வியா, போராளியாகக் களத்திலே பலியாகிப் போனாள்! அந்தத் துயரம் நெஞ்சிலிருந்து நீங்க மறுக்கிறது.”

அவளது விழிகளில் நீர் துளிர்ந்தது. ஓர் அசாதாரணக் கவலை இருண்மையாய் கவிந்தது. இவன் இறுக்கமான முகபாவத்துடன் சூனியத்தை வெறித்தவாறு கூறத் தொடங்கினான்:

“பேரினவாதிகள் எந்த வியூயங்களைக் கையாண்டாலும், ஒருபோதும் வெற்றி பெறப் போவதில்லை. ஈழத் தமிழர் உரிமைப் போராட்டம் இன்று சர்வதேச மயமாக்கப்பட்டு விட்டது. எத்தனை ஆயிரம் உயிர்களைப் பறி கொடுத்தோம். சொந்த மண்ணைத் துறந்து அகதிகளாகப் பிரபஞ்சமெங்கும் அலைந்து திரிந்தோம். சமாதானம் என்ற பெயரில் இன்றும் சாவுகளைச் சந்திக்கின்றோம். தினமும் அவலங்களால் துயரம் சுமக்கின்றோம். ஆனாலும் தன்மை பிக்கை ஒன்றுதான் லட்சியவாதிகளின் ஆதார சூருதி. நாம் உரிமை பெற்ற சமுசமாக வாழத்தான் போகிறோம். எங்கள் இருப்பு எதிர்காலத்தில் தெளிவாக இருக்கும்.”

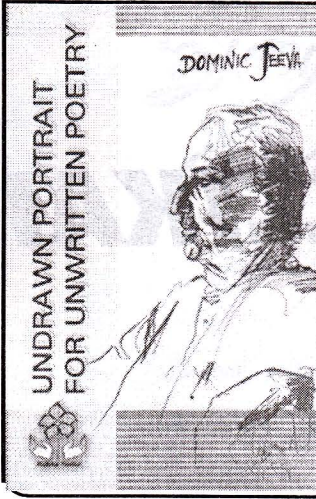
இவனது இறுகிய தோற்றமும், குரலில் தொனித்த லட்சிய வேட்கையும், அவளுக்குத் தெம்பூட்டின. பேச்சுத் துணையாக மட்டுமின்றி இச் சந்திப்பு ஒரு நெருக்கமான அந்நியோன்யத் திற்கு வழியமைத்துக் கொடுத்ததில் இருவரும் மகிழ்ந்து போனார்கள். நீண்ட நேரம் மனம்விட்டு உரையாடிக் கொண்டு வந்ததில் பயணம் உற்சாகமாகவே இருந்தது.

கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது ரயில். அவசரமாக எழுந்து தங்கள் பெட்டிகளைக் கையில் பிடித்தவாறு இருவரும் இறங்குவதற்கு ஆயத்தமானார்கள். கோட்டை ரயில் நிலையத் திற்கு முன்னால் வந்து ரயில் ஆயாசத்தடன் தரித்து நின்றது.

என்றுமில்லாதவாறு ரயில் நிலையம் பயங்கரப் பரபரப்பிற்குள்ளாகியிருந்தது. இருவரும் அச்சத்துடன் விழி பிதுங்கி அதிர்ந்து நின்றனர். ஜனங்கள் ஓலமிட்டவாறு நெரிசலில் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றனர். எங்கும் கரும்புகை மண்டலம் வியாபித்துச் சூழ்ந்திருந்தது.

பக்கத்துத் தண்டவாளத்தில் நிறுத்தியிருந்த வண்டி, தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. பொலிஸாரும், ராணுவமும் அவசரப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தீயணைக்கும் படையினர் வந்து குவிந்தனர். ஒரு பயங்கரப் பிரளயம் வெடித்துவிட்ட சூழல் அங்கு நிலவியது.

பத்து நிமிடங்களுக்கு முன் அங்கு ஒரு பாரிய குண்டு வெடிப்பு நிகழ்ந்து விட்டதாயும், பத்துப் பேர்வரையில் மரணமுற்று, பலருக்கு கடும்காயம் என்றும், ஓர் அரசியல்வாதியைக் குறிவைத்தே ரயில் குண்டுத்தாக்குதல் நடத்தப் பட்டுள்ளது என்றும், ஒருவர் பதற்றத்துடன் தகவல் கூறிக்கொண்டிருந்தார். கூட்டத்தைக்

Undrawn Portrait for Unwritten Poetry

|டொமினிக் ஜீவாவின் சுயவரலாற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்துவிட்டது.

|தேவையானோர், புலம் பெயர்ந்த புத்திஜீவிகள் மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

|கலைப்பதற்குப் பொலிசார் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் நடத்தினர். கூட்டம் பதறியடித்தவாறு தலை தெறிக்க ஓடியது.

|நெருக்கியடித்த ஜனநெரிசலில் இவனது ரயில் சிநேகிதி சிதறியோடி, வேறு திசையில் பிரிந்து அந்நியமாகிப் போனான். அவளைத் தேடிப்பிடிப்பது இவனால் சாத்தியமாகவில்லை. ஸ்டேசனை விட்டு வெளியில் வந்து, எங்காவது கடைக்குள் நுழைந்து இருவரும் குளிர்்பானம் அருந்திவிட்டு, விசிட்டிங் கார்க்களை பரிமாறிக் கொள்ளலாம் என்ற இவனது திட்டத்தில் இப்போது எதிர்பாராமல் விழுந்தது மண்! முன் கூட்டியே அவளின் தொலைபேசி எண்ணை யாவது கேட்டுப் பெறாமல் போன தனது முட்டாள்தனத்தை எண்ணி மனம் விசனித்தான்.

வெறுமை தட்டிய உணர்வில் விரக்தியுடன் பாதையை வந்தடைகிறான். அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் ஒலியெழுப்பியவாறு விரைந்து வந்து காயம் பட்டோரை இட்டுச் செல்கின்றன. குருதியில் தோய்ந்து படுகாயமுற்றோரின் தீனக் குரல் இவன் மனதைக் கசக்கிப் பிழிகிறது. அவள் எங்கும் தென்படவேயில்லை.

உயிர் தளர்ந்த வலியின் விசாரத்தில் இவன் மனம் சிதைந்து தவித்தான்.

Best Wishes to

MALLIKAI

EKwality Graphics (Pvt) Limited

Printers, Publishers & Graphic Designers

315, Jampettah Street, Colombo 13, Sri Lanka.

Tel : 0094 011 2389848 Fax : 0094 011 2389848

e-mail : ekwality@gmail.com

JALANA
PUBLIC LIBRARY

'துரைவி' பதிப்பகத்தின் வெளியீட்டுப் பணிகள்

- தெளிவத்தை ஜோசப்

துரைவி என்றே இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட திரு. துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் ஓர் அபூர்வ மனிதர்.

'அபூர்வ' என்று நான் குறிப்பது 'அருமையான' அல்லது 'நூதனமான' என்ற அர்த்தத்தில் அல்ல. 'முன் எப்போதும் இப்படி அல்லாத' என்னும் அர்த்தத்தில்.

நூல் வெளியீட்டுத்துறையில் இருளுக்குள் கிடந்த மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு கையில் ஒரு விளக்குடன் வழிகாட்டியாக வந்த ஓர் இலக்கிய அர்ப்பணிப்பாளர் அவர்.

(1997 - 98) இரண்டே வருடங்களில் ஒன்பது நூல்களை வெளியிட்டு ஈழத்தின் பதிப்புத்துறைக்கும் மலையக இலக்கியத்துறைக்கும் ஒரு புத்துயிர்ப்பை ஊட்டியவர், அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்.

பெரும் பணக்காரர் அல்லாத துரை விஸ்வநாதன் ஒரு சிறு வர்த்தகர். ஆனால், ஒரு பெரிய இலக்கிய ரசிகர். இலக்கிய வாசிப்பாளர். வெறுமனே பொழுதுபோக்கிற்காக வாசிக்காமல் ஊன்றியும் ஆழமாகவும் வாசிப்பவர்.

அவர் மரணமடைந்த ஆண்டான 1998இன் டிசம்பர் மாதத்தில் வெளியிடப்பட்ட துரைவி - தினகரன் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் தொகுதியின் பதிப்புரையில் துரைவி கூறுகிறார்; "1950ற்கு முன்பிருந்தே நான் ஓர் இலக்கிய வாசகன்" என்று.

இலக்கிய வாசகன் என்றால் என்ன!
இலக்கியம் என்பது எந்த ரூபத்தில் இருந்தாலும், அகத்துள்ளும்; புறத்துள்ளும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் மனிதனையே அது பிரதிபலிக்கிறது. மனிதன் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை என்பதைப் போலவே இலக்கியம் இல்லாத மனிதனும் இல்லை. மனிதனுக்குள் செயற்படும் ஓர் ஆற்றல் கொண்டது இலக்கியம். அந்தச் செயற்பாடு, அந்த ஆற்றல் அவனை ஓர் இலக்கிய வாசகனாக்குகிறது.

இலக்கியம் சுவைப்பதற்காகவும் இரசிப்பதற்காகவும் மட்டுமே படைக்கப்பட்டவை அல்ல. வாசிக்கப்படுபவை அல்ல!

இலக்கிய வாசிப்பு என்பதன் மூலம் தன்னைப் பண்படுத்திக் கொள்ளும் ஒருவர்; தான் வாசித்ததை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளும் ஒருவர்; வெறுமனே 'படித்தல் சுவைத்தல்' என்னும் ஆரம்ப நிலையில் இருந்து அதன் தொடர் இயக்கமான இன்னொரு நிலைக்குள் நுழைகின்றார்.

“நிறைய வாசித்துப் பழக்கப்பட்டவன் நான்” என்று கூறும் துரைவியும் இலக்கிய வாசிப்பின் தொடர் இயக்கமான அடுத்த தளத்துக்குள் தன்னையறியாமலே பிரவேசிக்கின்றார்.

எழுத்து, எழுத்தாளர்கள், இலக்கியம், புத்தகங்கள் என்னும் சிந்தனை; அவைகளை நேசித்தல் என்னும் தளத்தில் பயணிக்கத் தொடங்குகிறது.

அன்பு செய்தல்; நேசித்தல் என்னும் மனித நேயப் பண்புகள் வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்குகின்றன.

எத்தனையோ முரண்பாடுகள், பலவீனங்கள் ஆகியவைகளுக்கு மத்தியிலும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களையும் நேசிக்கவும், மதிக்கவும் கற்றுக்கொண்டார். அவரவர்களுடைய நூல்களை அவரவர்களிடமேயிருந்து நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைகளுக்குமதிமமாகப் பணம் கொடுத்து வாங்குவதன் மூலம் அவர்களுக்கு உதவி செய்தார். இந்தச் செயற்பாடுகள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடனான ஒரு நட்பையும் நெருக்கத்தையும் ஏற்படுத்தின.

இந்த வகையில் மல்லிகையின் ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு வரும்போது துரைவி அவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகுவார். துரைவியின் இலக்கிய நேசிப்பு, எழுத்தாளர்களுடனான தொடர்புகள் ஆகியவை பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தவர் அவர்.

தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் மல்லிகை ஜீவா அவர்கள் நிரந்தர கொழும்பு வாசியான பிறகு துரைவியுடனான நட்பும் தொடர்பும் மிகவும் நெருக்கமானாயின.

மல்லிகைப் பந்தல் மூலமாக பல நூல்களை வெளியிட்ட அனுபவஸ்தரான ஜீவா அவர்கள் துரைவியின் உள்மனப் பயணத்தை அதன் அடுத்த தளத்திற்குள் நகர்த்தி விட்ட பெருமைக்குரியவர் ஆகின்றார்.

“உங்களது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பாராட்டுக்குரியனதான். ஆனால் இன்னும்

காத்திரமான ஏதாவதொன்றைச் செய்தால் என்ன? ஒரு வெளியீட்டாளராக மாறிப் புத்தகங்கள் போடுங்களேன்... என்று கூறியதுடன் ‘துரைவி பதிப்பகம்’ என்று பெயர் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்” என்றும் ஆலோசனை கூறியுள்ளார்.

துரை விஸ்வநாதன் என்னும் அவருடைய பெயரின் சுருக்கமே ‘துரைவி’ என்றாகிப் பதிப்பகத்தின் பெயருமாகி விட்டது.

துரைவி வெளியீட்டகம் என்றால் அது துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் செயற்றிறனே ஆகும்.

“தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மீதும் எனக்கிருந்த ஈடுபாட்டை அடையாளப்படுத்த நானே தொடங்கிய இந்தத் துரைவி பதிப்பகம்...” என்று துரைவியின் முதல் நூலான மலையகச் சிறுகதைகள் நூலின் பதிப்புரையில் கூறுகின்றார் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்.

‘மலையகத் தமிழர் என்கின்ற பதம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரைக் குறிக்கும் பதம் ஆகும். 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் கட்டத்திலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பெருந் தொகையாக இலங்கை வந்து நிலை பெற்றுவிட்ட தமிழரின் சந்ததியினரைக் குறிக்கும் பதம்’ என்றெழுதுகின்றார் முன்னைநாள் கலாசார இராஜாங்க அமைச்சரும் - பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் துரைவியின் நூல் வெளியீடுகளுக்கு மனம், சொல், செயல் ஆகியவற்றால் ஊக்க மளித்தவரான திரு. பி.பி.தேவராஜ் அவர்கள். (துரைவின் மூன்று நூல்கள் நான்கு பார்வைகள் இலவச வெளியீடு)

1940களின் முற்கூறில் தனது பதினாலு வயதில் தொழில் தேடி இலங்கை வந்த திரு. துரை விஸ்வநாதன் நுவரெலியா, கண்டி, மாத்தளை என்று வாழ்ந்து, மலையகம் என்ற உணர்வு நிரம்பப் பெற்றவர்.

எழுபதுகளில் கொழும்பு வந்த பிறகும் மலையகச் சமூகம் என்கின்ற அடையாளம் பற்றிய உணர்வுகளுடனேயே வாழ்ந்தவர் அவர்.

ஒரு சமூகத்தின் இருப்பையும் அதன் பரிணாமத்தையும் பதிவு செய்பவை அந்தச் சமூகத்திலிருந்து எழுகின்ற இலக்கியங்களே என்பது ஓர் இலக்கிய வாசகரான துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுக்குத் தெரியாததல்ல.

மலையகத்தில் 1930களுக்கு முன்பிருந்தே இலக்கியச் செயற்பாடுகள் தோற்றம் கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளன என்றாலும் மலையக இலக்கியம் என்னும் அடையாளத்துடனும் மலையகம் என்கின்ற பிரதேசக் கோட்பாடுகளுடனும் இவ்விலக்கியம் ஒரு வேகத்துடன் மேற்கினம்பிய காலமாக அறுபதுக்குப் பிந்திய காலத்தையே நாம் குறிக்கலாம்.

1930 இற்கும் 1950 இற்குமான ஒரு 65 வருட இலக்கிய செயற்பாடுகளில் மலையகத்தின் நூல் வெளியீட்டுத்துறை மிகவும் பின்தங்கியதாகவே இருந்திருக்கின்றது.

கோ.நடேசம்யர், எச்.நெல்லையா, டி.எம்.பீர் முகம்மது, எம்.ஏ.அப்பாஸ், மு.வெ.பெ.சாமி, எஸ்.எம்.ஹனிபா, ஆத்மஜோதி நா.முத்தையா, ஏ.எம்.துரைசாமி, ரா.மு.நாகலிங்கம், மு.கு.ஈழக்குமார், மல்லிகைக் காதலன் எஸ்.எம்.கார்மேகம், மாத்தளை சோமு, மு.நித்தியாநந்தன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, பி.எம்.புன்னியாமீன், எம்.சிவஞானம், அந்தனி ஜீவா, நந்தலாலா ஜோதிக்குமார் என்று பலர் மலையகப் பதிப்புத் துறைக்குள் காலடி வைத்திருந்தாலும், கும்மிப் பாடல்கள் போன்ற சிறு சிறு வெளியீடுகளை ஒதுக்கி விட்டால் நாவல், குறுநாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, நாடகம் போன்ற இலக்கியத்துறை சார்ந்த நூல்களாக, ஒரு நூறு நூல்களே வெளிவந்திருக்கின்றன எனலாம்.

வெளியீட்டு வசதியும், விநியோகவாய்ப்பும் நிரம்பப் பெற்றிருந்த வீரகேசரி நிறுவனம் வெளியீட்டுத்துறைக்குள் கால்

பதித்த எழுபதுகளில் கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை' 1973, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை' 1974, கே.ஆர்.டேவிட்டின் 'வரலாறு அவளை தோற்றுவிட்டது' 1976, நயீமா பஷீரின் 'வாழ்க்கைப் பயணம்' 1974, கே.விஜயனின் 'விடிவுகால நட்சத்திரம்' 1977, புலோலியூர் சதாசிவத்தின் 'மூட்டத்தினுள்ளே' 1983 ஆகிய மலையக நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

வீரகேசரி போன்றதொரு சக்தி மிக்க நிறுவனத்தால் கூட ஏன் ஈழத்துப் பதிப்புத் துறையில் நின்று பிடிக்க முடியவில்லை என்பது ஆச்சர்யமாகவே இருக்கிறது.

சாண் ஏறுவதும் முழம் சறுக்குவதுமாக இருந்த மலையக வெளியீட்டுத்துறைக்குள் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் கால்பதிக்கத் தொடங்கினார்.

1996இன் கடைசியில் 'துரைவி' பதிப்பகம் உருவானது.

கண்டியிலிருந்து இலக்கியச் செய்தி மடல் வெளியிட்ட இரா.அ.இராமன் அவர்கள் 15.1.1997 பொங்கல் மடலில் 'கொழும்பில் மலையகத்துக்கான துரைவி வெளியீட்டகம்' என்னும் தலைப்பில் ஆசிரியர் உரை எழுதியிருந்தார்.

ஆட்டுப்பட்டித் தெரு என்று அழைக்கப்படும் இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை என்று பெயர் மாற்றம் கொண்டுள்ள கொழும்பு 13 இல் 85ஆம் இலக்கத்தில் அமைந்துள்ள 'விஜயா ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்' என்னும் வர்த்தக நிறுவனத்தின் சின்னதான மேல்மாடியில் இலக்கியக்காரர்கள் சந்திப்பதுண்டு. கலந்துரையாடுவதுண்டு. தேநீர் அருந்துவதுண்டு.

துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் இலக்கிய ஆர்வம், இலக்கிய நேசம் பற்றி எல்லாம் ஓரளவுக்கு அறிந்திருந்த எனக்கு அவருடனான பழக்கமோ நெருக்கமோ இருந்ததில்லை. அவர் ஓர் எழுத்தாளர் இல்லாமலிருந்ததும் இதற்கான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

1996 ஆகஸ்டில் ஒருநாள் துரைவி என்னைத் தொலை பேசியில் அழைத்தார். தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். "தெரியும் சொல்லங்கள்" என்றேன். "நாளை மாலை ஆபீஸ் முடிந்த கையுடன் எனது கடைக்குக் கொஞ்சம் வந்துபோக வேண்டும்" என்றார். "மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள்தான் உங்களைப் பற்றிக் கூறினார். தொலைபேசி இலக்கத்தையும்

கொடுத்தார். நாளை மாலை அவரும், டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் இருப்பார்கள். கட்டாயம் வந்து விடுங்கள்” என்றார்.

முதல் தடவையாகச் சின்னதான அந்த மேல்மாடியில் துரை விஸ்வநாதன் என்கின்ற அந்த அபூர்வ மனிதரைச் சந்தித்தேன்.

துரைவி வெளியீட்டு முயற்சிகள் பற்றிக் கூறினார். மிகவும் மகிழ்வாக இருந்தது. ஆனால் கொஞ்சம் சந்தேகமாகவும் இருந்தது! நூல் வெளியிடப் போவதாகக் கிளம்பி, கதைகள் பல பேசிப் பிறகு காணாமல் போய் விட்ட எத்தனையோ பேர்கள் பற்றி அறிந்தவன் நான்.

“மலையகத்தில் எழுந்த முதல் சிறுகதையிலிருந்து இன்றைய எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் வரை ஒரு தொகுதியாகப் போட்டால் எப்படி இருக்கும்... அதுதான் எனது ஆவல். உங்களால் எனக்கு உதவ முடியுமா...? மல்லிகை ஜீவாவும், மாத்தளை கார்த்திகேசுவும் உங்களால் முடியும் என்கின்றார்கள்” என்று கூறினார்.

கே.கணேஷ், பொ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, த.ரஃபேல் போன்ற முந்தியவர்களின் படைப்புக்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்களின் படைப்புக்கள் பற்றிய பிரச்சினையே இருக்காது. மாத்தளை கார்த்தியிடம் நிறையச் சேகரிப்புக்கள் இருக்கின்றன. தேசாபிமானி ராமநாதன் அவர்கள் எனக்கு நெருக்கமானவர். அவரிடம் இல்லாத படைப்புக்கள் இல்லை. அவரும் எனக்கு உதவலாம். நடேசய்யரின் கதை தான் சிரமம் தரும். மலையகத்தின் முதல் சிறுகதை முப்பதில் எழுதப்பட்டது. மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் முன்பொரு தடவை வீரகேசரியில் அதை வெளியிட்டிருந்தார். அதைத் தேடிக்கொண்டால் சிரமம் குறைந்து விடும்...

நான் இப்படியான நினைவுகளில் மூழ்கிப் போய் விட்டேன்.

“என்ன அமைதியாகி விட்டீர்கள்... சிரமமாய் இருக்குமோ...” என்றார் துரைவி.

“இல்லை... இல்லை... யார் யார் சிறு கதைகள் எழுதியுள்ளார்கள் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவைகளுக்குள் அமிழ்ந்து போனேன். மற்றப்படி ஒன்றுமில்லை. கட்டாயமாகத் தேடித் தருவேன்” என்று கூறி விடை பெற்றேன்.

நான் வீடு வந்தபோது மனைவி கூறினார், ‘துரை விஸ்வநாதன்’ என்பவர் பேசினார். இன்னும் வரவில்லை என்று கூறினேன்’ என்று.

அன்று ஆரம்பித்த அந்தத் தொலை பேசித் தொடர்பு அதன் பின் ஒரு நாளைக்கு நாலைந்து தடவை என்று வளர்ந்தது.

“என்னிடம் பேசுவதை விடவும் கூடுதல் நேரம் உங்களிடம்தான் பேசுகின்றார்” என்று திருமதி. விஸ்வநாதனும், தொலைபேசி மணி ஒலித்ததும் “உங்களுடைய காதலன்தான்” என்று எனது மனைவியும் கூறும் அளவுக்கு அவர் என்னை இருக்கவிடாமல் தொடர்பு கொள்வார்.

அதை நான் ஒரு தொந்தரவாக என்றுமே எண்ணியதில்லை. மாறாக, அவருடைய அக்கறையால் ஊக்கப்படுத்தப் படுவதாகவே எண்ணிக் கொள்வேன்.

கதைகள் ஒவ்வொன்றாகக் கிடைக்கக் கிடைக்க அவரிடம் கூறுவேன். “ரொம்ப சந்தோசங்க...” என்று மகிழ்ந்து போவார்.

சந்தோஷத்தால் ஜொலிக்கும் அந்த முகம் மின்னும் கன்னங்களுடன் கண்ணாடிக்குள் தெரிவது போல் டெலிபோனுக்குள் தெரியும்.

“எப்படியாவது ஐம்பது கதைகள் சேர்த்திடுங்க... புத்தகமும் பார்வையாக இருக்கணும் தானே” என்று கூறுவார்.

ஒருநாள் அமரர் பி.ராமநாதன் அவர்கள் என்னைத் தேடி வந்திருந்தார். அவர் ஒரு இலக்கியத் தகவல் களஞ்சியம். பழைய புதிய இலக்கியச் செய்திகள் அவரிடம் நிறையவே கிடைக்கும்.

கோ. நடேசய்யர் 1931இல் ஹட்டன் சகோதரி பிரஸ் மூலம் வெளியிட்ட அகவெழுச்சி நூல் வரிசையின் முதல் நூலான

‘நீ மயங்குவதேன்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியைக் கொண்டுவந்து தந்தார். பதினொரு கட்டுரைகள் அடங்கிய அந்த நூலின் கடைசி அத்தியாயம்தான் ‘திரு. இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்’.

மலையகத்தில் இருந்து வெளிவந்த முதல் சிறுகதை இது என்பதை ஆய்வாளர் மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் லண்டனில் இருந்து எழுதியிருந்தார்.

இந்தக் கதை கிடைத்ததும் ஏற்பட்ட மகிழ்விருக்கிறதே... அது எழுத்தில் அடங்காது.

50 சிறுகதைகள் என்ற எல்லையை நோக்கியே கருமமாற்றினேன். ஆனாலும் 33 தான் அந்தக் கால எல்லைக்குள் அகப்பட்டது.

துரைவியவர்கள் 1996 நவம்பரில் சென்னை செல்வதாகவும், கதைகளைக் கொண்டு சென்று பதிப்பிப்பதாகவும் கூறினார். அத்துடன் படைப்பாளர்கள் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புக்களையும் நூலுக்கான முன்னுரையையும் எழுதுகின்ற பொறுப்பினையும் என்னிடமே ஒப்படைத்தார்.

‘மலையகச் சிறுகதைகள்’ என்று தொகுதியின் பெயர் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

தொகுதிக்குள் இருக்கும் கதைஞர்கள் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு என்கின்ற பாரிய பணி 33 எழுத்தாளர்களே போதும் என்கின்ற நிலையை உருவாக்கியது.

1997 பெப்ரவரியில் துரைவியின் முதல் நூலாகிய மலையகச் சிறுகதைகள் வெளிவந்தது.

“பதிப்பகக்காரர்களின் பொறியில் சிக்கி எழுத்தாளர்கள் தத்தளிக்காமல் சிறந்த படைப்புகளை வெளியிட்டளிக்க, இலக்கியத் துறையை ஊக்குவிக்க ‘துரைவி’ வெளியீட்டகத்தை சத்தம் போடாமல் தொடங்கி இருக்கின்றார்

துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள். பழையவர்கள், புதியவர்கள் என 33 எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் 328 பக்கத்தில்...” சோமகாந்தன் - தினகரன்.

“மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் உங்கள் பெயரை நிலைபெறச் செய்யும் தகுதியும் பெருமையும் இந்த முதல் நூல் மூலமாகவும் ஊர்ஜிதம் பெறுகின்றது” கே.கோவிந்தராஜ் - வீரகேசரி.

“மலையகச் சமூகத்தின் வரலாற்றை அச் சமூகத்தில் எழுந்த படைப்புகளைக் கொண்டே கணிப்பிடக் கூடிய வகையில் மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கடந்த 175 ஆண்டு காலமாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு உரிமைகளும் சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் இவ்வரலாற்றுப் பதிவுகள் வரலாற்றை இரத்தமும் சதையுமாக எம் கண் முன்னே விரிய வைக்கும் யதார்த்தங்கள்...” எஸ்.வன்னியகுலம். எம்.ஏ. - தினக்குரல்.

“ஒரு சமுதாயத்தின் கதையை - அவலத்தை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்னும் நோக்கில் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் இந்த நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றார். மலையகத்திலிருந்து இவ்வளவு சிறப்பாக இதுவரை ஒரு நூல் வெளிவரவில்லை என்று பேசுமளவிற்கு இந்த நூல் சிறப்பாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது” பி.முத்தையா - வானொலி.

“மலையகச் சிறுகதைகள் என்னும் தலைப்பிற்கு ஏற்ப மலையகச் சிறுகதைகளாக; மலையகத்தவர்களின் சிறுகதைகளாக இவைகள் அமைந்துள்ளன. இன்றைய இளம் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று கனவு கூடக் கண்டிருக்க முடியாத கோ.நடேசய்யர், பொ.கிருஷ்ணசாமி, இர.சிவலிங்கம், பூரணி, ரஃபேல், இராமசுப்பிரமணியம் போன்றோரின் சிறுகதைகள் இந்த நூலின் பெறுமதியை அதிகரிக்க வைத்துள்ளன.

மலையகப் படைப்பாளிகள் பற்றிய அறிமுகம் மிக நன்றாகவே தரப்பட்டுள்ளது.

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் புதிய எல்லை நோக்கி வளர்த்திடவும், புதிய திசை நோக்கி நகர்த்திச் செல்லவும் செய்யப்படும் முயற்சியாக இது கருதப்பட வேண்டும்” சாரல்நாடன் - இலங்கை வானொலி கலைப் பூங்கா.

“1930 முதல் 1990 ஆம் ஆண்டு வரையிலான 60 ஆண்டுகால மலையகச் சிறுகதை வளர்ச்சியினை -

பங்களிப்பினை இந்தத் தொகுப்பினூடாகக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது” - துரைமனோகரன்.

“இந்தக் கதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள முறைகள் எனக்கு ஆச்சர்யத்தைத் தந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்களை எப்படிப் பொருள் நோக்கில் தொகுத்திருக்கின்றார்களோ, அதேபோல் பொருள் நோக்கிலே, வரலாற்று நோக்கிலே இக்கதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன...” பேராசிரியர் தில்லைநாதன்.

இலக்கியவாதிகள், பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, கல்விமாதிரிகள் என்று சகல மட்டத்திலிருந்தும் கிடைத்த வரவேற்பும், பாராட்டும் துரைவி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தின, ஊக்கமுறச் செய்தன.

அடுத்த வெளியீட்டுக்கான ஒரு நம்பிக்கையையும் தெரியத்தையும் கொடுத்திருந்தன.

18.5.1997 அன்று கண்டி சிட்டி மிஷன் மண்டபத்தில் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம் இரா.அ.இராமன் மலையகச் சிறுகதைகள் நூலின் வெளியீட்டு விழாவினை ஏற்பாடு செய்து சிறப்பாக நடத்தி வைத்தார்.

பெப்ரவரி 97இல் முதல் நூல் வெளிவந்து பாராட்டுக்கள் பெறத் தொடங்கிய மார்ச் நடுப்பகுதியில் துரைவி என்னிடம் கேட்டார்; “மலையகத்தில் இருந்து சிறுகதைகள் எழுதுபவர்களாக இன்னும் எத்தனை பேர் இருப்பார்கள்”

துரைவியின் அடுத்த நூல் வெளியீட்டுக்கான ஓர் அறிவிப்பு அசரீரி போல் அந்த வினாவுக்குள் ஒலித்தது.

“இன்னுமொரு ஐம்பது பேரைத் தேடலாம். அது போக மலையகத்தைப் பற்றிய நல்ல தரமான கதைகள் எழுதியுள்ள மலையகத்தைச் சாராத எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களும் நிறைய இருக்கின்றன...” என்று பதில் கூறினேன்.

மிகவும் உற்சாகப்பட்ட துரைவியவர்கள் “முந்தியதைப் போலவே தொடருங்கள். இரண்டாவது தொகுதி முந்தியதை விடவும் பெரியதாகவும், பிரமாதமாகவும் அமைய வேண்டும்” என்றார்.

துரைவியின் இரண்டாவது நூல் எவ்வளவு விரைவில் வருகின்றது என்பது உங்களைப் பொறுத்தது என்றும் கூறினார்.

இதை ஒரு சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டேன். ஏற்கனவே தொகுத்துள்ள 33 பேருடன் மேலும் 42

பேரைச் சேர்த்து 75 மலையகப் படைப்பாளர்களை இரண்டு தொகுதிகளிலும் உள்ளடக்கினோம். மற்றப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களின் 13 சிறுகதைகளையும் தேடியாகி விட்டது.

மொத்தமாக 55 சிறுகதைகள், படைப்பாளிகள் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகள், நூலுக்கான முன்னுரை ஆகியவற்றை முடித்து வைத்துக்கொண்டு துரைவியை மகிழ்விப்பதற்காக எல்லாம் தயார். எப்போது வரலாம் என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் வரவேண்டாம். நான் வருகின்றேன். அவ்வளவையும் தூக்கிக் கொண்டு பஸ்ஸில் சிரமப்படுவீர்கள்” என்றார். அடுத்த நாளே என்னைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்தார்.

முதல் நூலுக்கான பாராட்டுரைகள் பற்றி மெலிதான மகிழ்வும் கூடுதலான வருத்தமும் காட்டினார். புகழுரைகள் எனக்குப் பிடிக்காது என்பதல்ல. புகழுரைகள் மட்டுமே எனக்குப் பிடிக்காது என்றார்.

கதைகளை வாங்கிக் கொண்டதுடன், ‘உங்களுடைய மூன்று குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுதி ஒன்று நூலாக்கக் கொடுத்தாற் போல் இருக்கிறதாமே... மலரன்பன் சொன்னார்...’ என்ற ஒரு கேள்வியையும் கேட்டார்.

மாத்தளையில் இருந்து மலரன்பனின் கோடிச்சேலை சிறுகதை நூலை வெளியிட்ட மாத்தளை சிவஞானம் அவர்கள் தானாகவே முன்வந்து என்னுடைய குறுநாவல் தொகுதியை தன்னுடைய ‘சஜாதா’ பிரசுரத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாகக் கொண்டுவர விருப்பம் தெரிவித்திருந்தார். ஆனாலும் அது கைகூடவில்லை. மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள் தன்னுடைய குறிஞ்சிப் பதிப்பகம் மூலம் அதை வெளியிடுவதாகக் கூறி மலரன்பன் மூலமாக அதை திரு. சிவஞானத்திடம்

இருந்து பெற்றுக் கொண்டார். அங்கும் அதற்கு விமோசனம் கிடைக்கவில்லை.

அதைப் பற்றிதான் 'துரைவி' கேட்கின்றார்.

என்னுடைய இக்கட்டான நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு "நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். சரி என்று கூறினால் போதும். மற்றவைகளை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்" என்றார்.

எனக்கும் ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. "உங்கள் விருப்பம்" என்றேன்.

1997 ஜூலையில் துரைவியின் இரண்டாவது நூல் 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' வெளிவந்தது.

இது ஒரு பாரிய முயற்சி. 496 பக்கங்களில் வழமையான CROWN அளவில் அல்லாமல் DEMY அளவில் ஈழத்தில் இருந்து இப்படி ஒரு நூலா! என்று கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம்...

இந்த இரண்டாவது நூலில் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களை முதல்வராகக் கொண்டிருந்தோம்.

இந்த நூல் இரண்டு பகுதிகளாக வந்திருக்கிறது. மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதிய மலையக எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் முதல் பகுதியிலும் பிற பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எழுதிய மலையகச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் பகுதியிலும் இடம்பெறுகின்றன.

முதல் பகுதியின் முதல்வராக சி.வி.யைக் கொண்டிருந்ததைப் போலவே இரண்டாவது பகுதியின் முதல்வராகப் புதுமைப்பித்தனைக் கொண்டிருந்தோம். அவருடைய துன்பக் கேணியைப் பிரசுரித்ததன் மூலம் பலருக்கு அந்தப் படைப்பை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் இலகுவாகக் கிடைத்தது. அதேபோலத்

தான் அ.செ.முருகானந்தனின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை', வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'அன்னை' ஆகிய படைப்புகளும்.

இந்த நூல் வந்த பிறகு திருமலையிலிருந்து வ.அ. ஒருநாள் என்னைத் தேடி வத்தனைக்கு வந்தார்.

1959இல் தாமரையில் வெளிவந்த தன்னுடைய அன்னை கதையை தான் தேடாத இடமில்லை. சென்னைக்குப் போய் தாமரை அலுவலகத்தில் தேடியும் அது கிடைக்கவில்லை. நீங்கள் எப்படி? என்றார். தாமரையை அவரிடம் கொடுத்தேன். போட்டே பிரதி எடுத்துக்கொண்டு பிறகு தருவதாகக் கூறி வைத்துக் கொண்டார்.

அவர் முகத்தில் தெறித்த ஒளியைப் பார்க்க வேண்டுமே...

ஒரே வாரத்தில் அவர் எடுத்துச் சென்ற தாமரை என்னிடம் வந்து சேர்ந்தது. இன்று வ.அ. இல்லை. ஆனாலும் அவர் பற்றிய நினைவுகள் அழியாமல் இருக்கின்றன.

பெரியதாக 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' வெளிவந்த அதே 1997 ஜூலையில் தாய்ப்பசுவுடன் கூட ஓடிவரும் கன்றுக்குட்டி போல் சின்னதாக என்னுடைய 'பாலாயி' குறுநாவல் தொகுதியும் வந்து சேர்ந்தது. துரைவியின் மூன்றாவது நூல். வழமையான CROWN அளவு. 160 பக்கங்கள். துரைவியின் முதல் இரு நூல்களைப் போல் அல்லாமல் தனி ஒரு படைப்பாளியின் மூன்று குறுநாவல்களின் தொகுதி.

இந்த 3 நூல்களுக்குமான அறிமுகக் கூட்டம் ஏற்பாடான போது துரைவி கூறினார்; "இந்த நூல்களைப் பற்றி மூன்று பேரிடம் கட்டுரைகள் வாங்கி அதை ஒரு சிறு பிரசுரமாக்கி கூட்டத்துக்கு வருபவர்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுப்போம்" என்று.

துரைவியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கட்டுரைகள் சின்னச் சின்னதாக நான்கு வந்து சேர்ந்து விட்டன.

என்ன பெயர் போடுவோம் என்று கேட்டார். துரைவியுடன் நான் தொடர்பு கொண்டு பழகத் தொடங்கிய சிறிது காலத்துக்குள் எனது நெஞ்சுக்கம் மிகவும் நெருங்கியவராகிவிட்டார் அவர்.

அவருக்கும் என் மேல் ஒரு நம்பிக்கையும், மதிப்பும் ஏற்பட்டு விட்டது. அதுதான் என்ன பெயர் போடலாம்

என்று என்னிடம் கேட்கின்றார். 'துரைவியின் மூன்று நூல்கள் நான்கு பார்வைகள்' என்று போடுங்கள் என்றேன். அவருக்கும் அது நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது.

திருவாளர்கள் பி.பி.தேவராஜ், சி.வன்னியகுலம், பி.முத்தையா, கே.விஜயன் ஆகியோர் பார்வைகளடங்கிய சிறிய கைநூல். 16 பக்கங்களில் அழகிய அட்டையுடன் இலவச வெளியீடாக வழங்கப்பட்டது.

நவம்பர் 97இல் சாரல்நாடனின் 13 கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் 'மலையகம் வளர்த்த தமிழ்' என்னும் பெயருடன் வெளிவந்தது.

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய தேடுதல் முயற்சியிலும், ஆய்வுத்துறையிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ள சாரல்நாடனின் 'மலையகம் வளர்த்த தமிழ்' தொகுதியும் துரைவியின் பதிப்புத்துறை முயற்சிகளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் ஒரு நூலாகவே அமைந்திருந்தது.

1997இல் இந்த நான்கு நூல்களையும் வெளியிட்டு மலையக இலக்கியத்தின் உயிர்ப்புக்கு ஒரு சக்தியாகத் திகழ்ந்தார் துரைவி.

அந்தனி ஜீவா தனது கொழுந்து இதழின் (நவம்பர், டிசம்பர் 1997) அட்டையில் திரு. துரை விஸ்வநாதன் - தெளிவத்தை ஜோசப் இருவர் படத்தையும் பிரசுரித்து மலையக இலக்கியத்துக்கு மகுடம் சூட்டிய இருவர் என்று குறிப்பு எழுதி இருந்தார்.

சக்தி பாலையா என்றதும் மனதில் முதன் முதல் எழுவது சி.வி.யின் IN CEYLON'S TEA GARDEN என்னும் என்னும் ஆங்கிலக் கதை நூலை 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்று தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் என்பதே.

தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற சக்தி பாலையா ஒரு கவிஞர் மட்டுமல்ல, ஓவியரும் கூட. 50களை ஒட்டிய காலப்பகுதியில் வெளிவந்த ஒரு சில நூல்கள் இவருடைய அட்டைப்பட ஓவியங்களுடன் வெளிவந்துள்ளன.

தொண்ணூறுகளில் எழுபது வயதைக் கடந்து விட்டவரான இந்த மூத்த கவிஞரை கௌரவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தில் வெளியிடப்பட்ட நூல் சக்தி பாலையா கவிதைகள். 1998 பெப்ரவரியில் வெளிவந்த நூல் இது.

கண்டி நல்லாயன் பாடசாலையில் கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகச் சேவையாற்றி ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியையும், மட்டக்களப்பில் பிறந்தாலும் மலையகத்தையே தாயகமாகக் கொண்டவருமான திருமதி. ரூபாராணி ஜோசப் ஒரு பன்முகப்பட்ட இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். அவருடைய சின்னஞ்சிறு கதைகள் அடங்கிய 'ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்' என்னும் நூல் 1998 ஜூனில் வெளிவந்தது.

மலையகக் கலை இலக்கியத்துறையில் அந்தனி ஜீவாவின் பங்கும் பணியும் மிகச் சிறப்பானது. இலக்கியத்துறை, நாடகத்துறை, இதழியற்றுறை, பதிப்புத்துறை என்று அவர் உள் நுழைந்து வெளிவராத துறைகளே இல்லை எனலாம்.

மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்த பன்னிருவர் பற்றி அந்தனி ஜீவா எழுதிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளே 'மலையக மாணிக்கங்கள்' என்னும் தலைப்புடன் துரைவியின் ஏழாவது நூலாக 1998 செப்டம்பரில் வெளிவந்தது.

இந்த மக்களுக்காக உழைத்த உன்னதமான பெரியார்களைப் பற்றிய தகவல்களை நம்மவர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவே இதனை நூலாக்க வேண்டும் என்னும் ஆவலைத் தூண்டியது என்றெழுதுகின்றார் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்.

நடைச்சித்திரம் என்பது உரைநடை இலக்கியத்தில் ஒரு தனித்துறை. தமிழில் இத்துறையின் முதல்வராகக் கொள்ளப்படுபவர் வ.ரா. நடைச்சித்திரங்களில் சிறுகதையின் சாயல் கூடுதலாக இருக்கும். ஆனால் நடைச்சித்திரத்தின் பாத்திரத்துக்கும் சிறுகதையின் பாத்திரப் படைப்பிற்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு.

மலையகத்து மனிதர்களைத் தன்னுடைய ஆங்கில நடைச்சித்திரங்கள்

41-வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2006

மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்தவர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை. (BORN TO LABOUR 1960)

தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் என்று தலைப்பிட்டு 39 பாத்திரங்களை நடைச் சித்திரங்களாக உயிருட்டியுள்ளார் மலையகத்தின் பிரபல எழுத்தாளரான கே.கோவிந்தராஜ். சிறுகதை, குறுநாவல், மேடை நாடகம் என்று பல்துறை சார்ந்த எழுத்தாளரான இவருடைய நடைச் சித்திர நூலை துரைவி தன்னுடைய எட்டாவது நூலாக 1998 நவம்பரில் வெளியிட்டார். மலையக இலக்கியத்துறையில் இந்த நூல் ஒரு புதுவரவு.

39 நடைச்சித்திரங்களையும் ஒவியமாகத் தீட்டியுள்ளார் 'சந்திரா' என்னும் ஒவியர் எஸ்.ராமச்சந்திரன். ஒவ்வொரு நடைச்சித்திரத்துக்கும் ஓர் ஒவியத்துடன் 210 பக்கங்களில் மிக அருமையாக வெளிவந்திருக்கும் நூல் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள்.

மலையகம் என்று மட்டுமல்லாமல் பொதுவான ஈழத்து இலக்கியத்துக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிக்கும் விதத்தில் ஏதாவதொரு இலக்கிய முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் அவருக்குள் கனன்று கொண்டே இருந்தது.

அமரர்களான தனது பெற்றோர் நினைவாக அகில இலங்கை ரீதியில் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை நடத்துவதாக முடிவாயிற்று.

இந்தப் போட்டி தினகரன் பத்திரிகையூடாக நடத்தப்படத் தீர்மானிக்கப்பட்டதன் பின் அப்போதைய தினகரன் பிரதம ஆசிரியரான அமரர் ராஜபுரீகாந்தனுடன் பேசினோம்.

ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளரும் இலக்கிய நெஞ்சாளருமான அமரர் ராஜபுரீகாந்தன் தினகரனின் முழுமனதான ஒத்துழைப்பை உறுதிப்படுத்தினார்.

துரைவி - தினகரன் அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டி பற்றிய அறிவித்தல் தினகரனில் பெரிதாக 24.4.1998 அன்று வந்தது. அதன் பின் தொடர்ந்தும் அடிக்கடியும் இந்த அறிவித்தல் வந்து ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

ஈழத்தில் இதுவரை எந்த ஓர் இலக்கியப் போட்டிக்கும் இவ்வளவு பெரிய தொகை பரிசாக வழங்கப்படவில்லை! இத்தனை கூடுதலான எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரே போட்டியில் பரிசுகள் வழங்கப்படவில்லை!

ஒரு லட்சத்து ஓராயிரம் ரூபாய் பரிசு ஒரு சிறுகதைப் போட்டிக்கு என்பது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறும் செய்தி.

முதல் பரிசு 15,000/-, இரண்டாவது பரிசு இரண்டுகதைகளுக்கு தலா 10,000/-, மூன்றாவது பரிசு மூன்று கதைகளுக்கு தலா 7,000/-, ஆறுதல் பரிசு ஒன்பது கதைகளுக்கு தலா 5,000/-.

முடிவுத் திகதி 30/6/98 என்று அறிவிக்கப்பட்டுப் பிறகு ஒரு மாதம் நீடிக்கப்பட்டது.

பரிசீலனைக்கான கதைகளாக 180 கதைகள் வந்திருந்தன. அதிலிருந்து 15கதைகளைத் தெரிவு செய்வதென்பது சிரமமான காரியமாகவே இருந்தது. திக்குவல்லை சுமால், செ.யோகநாதன், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோருடன் துரைவியும் இறுதித் தேர்வில் உற்சாகத்துடன் பங்கு கொண்டார்.

துரைவி - தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி முடிந்தது. பரிசுக் கதைகள் பதினைந்தும் தெரிவாகி விபரம் பத்திரிகைகளிலும் வந்து விட்டது. நவம்பர் நடுப் பகுதியில் போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டபோதே 27-12-98இல் பரிசளிப்பு விழா என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இவ்வளவும் செய்த துரைவிக்கு இன்னொரு ஆசையும் வந்தது. அதை நான் வெறுமனே ஆசை என்று கூறமாட்டேன். ஓர் இலக்கியப் பேராசை என்பேன்.

நவம்பரில் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டு டிசம்பர் 27இல் பரிசளிப்பு விழா என்று தீர்மானம் ஆன பிறகு பரிசுக் கதைகளை நூலுருவாக்கி பரிசளிப்பு விழாவின் போது பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களிடம் கையளிக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய ஆசை.

இருப்பதோ ஒரே மாதம். பரிசுக் கதைகள் பதினைந்து, எழுத்தாளர் அறிமுகம், பதிப்புரை, முன்னுரை என்று 300 பக்கங்களுக்கு மேல் வரும். நவம்பர் - டிசம்பர் மாதங்கள் என்றால் கலண்டர் - டயரி என்று அச்சுக்கூடக்காரர்கள் ஆலாய்ப்பு பறப்பார்கள்.

பதிப்புத்துறையில் பல வருட அனுபவசாலிகளாக முத்திரை பதித்துள்ள பதிப்பாளர்களால் கூடச் சாதிக்க முடியாத காரியம் இது.

அதனால்தான் துரைவியின் பேராசை இது என்று கூறினேன்.

ஆனாலும் முடியும் என்று காட்டினார் துரைவி. யுனி ஆர்ட்ஸ் அதிபர் திரு. விமலேந்திரன் துரைவியுடன் ஒத்துழைத்தார்.

'பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் 1998' என்னும் தொகுதி துரைவியின் ஒன்பதாவது நூலாக 1998 டிசம்பரில் வெளி வந்தது.

பரிசளிப்பு விழாவுக்கான சகலதும் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன. விழா மண்டபம், அறிவித்தல், பேனர் என்று. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று இடறிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு சின்னக் குழந்தையைப் போல் அது அடம் பிடிக்கிறது. 'அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும் நாளன்றி எடுத்த கருமங்கள் ஆகா' என்னும் வாக்கியம் எத்தனை சத்தியமானது.

விழாவுக்கு இன்னும் ஐந்தாறு நாட்களே இருக்கின்றன. 21/12/98 அன்று இரவு நெஞ்சு வலிக்கிறது என்று கூறிய இந்த அபூர்வ மனிதரிடம் மரணம் கள்வனைப் போல் வந்தது. இரவில் வந்த கள்வன் எங்கள் இலக்கியச் செல்வத்தை களவாடிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

அவருடன் இணைந்து செயற்பட்ட சகலருக்கும் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள அதிக நாட்கள் எடுத்தது.

அவரின் திடீர் மறைவால் தடைபட்டுப் போன பரிசளிப்பு விழா மிகவும் அமைதியாக 16-1-99 அன்று தினகரன் (LAKE HOUSE) கேட்போர் கூடத்தில் நடந்தேறியது.

அப்பாவின் அகால மறைவினால் அடுத்து எதைச் செய்வது, எதை விடுவது, எப்படித் தொடங்குவது, எங்கிருந்து தொடங்குவது என்னும் ஏக்கங்களுக்கிடையிலும் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் ஏக புதல்வரான

ராஜ்பிரசாத் துணிவுடன் அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவினை நடத்தினார்.

துரைவி அவர்கள் ஆறாவது நூலை வெளியிட்ட காலத்திலேயே என்னுடைய மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் தொடர் கட்டுரை தினகரனில் வந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நல்ல வரவேற்புடனும் வாதப் பிரதி வாதங்களுடனும், ஒரு நாவலைப் போல் விரிந்த வாசகர் கூட்டத்துடனும் வளர்ந்த கட்டுரைத் தொடர் இது.

இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் வந்து கொண்டிருந்தபோது மிகவும் மகிழ்வுடனும், ரசனைக் குறிப்புகளுடனும் ஒவ்வொரு வார முடிவிலும் கூடுதலான நேரம் துரைவி என்னுடன் அளவளாவுவார்.

"எப்பங்க முடியும்..." என்று ஒரு நாள் கேட்டார். "இன்னும் நிறைய இருக்கிறதே..." என்றேன். "பரவாயில்லை. எத்தனை பெரிதாக இருந்தாலும் முடிந்த கையுடன் நான் நூலாக்கித் தருவேன்" என்றார்.

"மலையக இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரை நீங்கள் ஒரு சடையப்ப வள்ளல் தான்" என்றேன். மகிழ்வு தாங்க முடியவில்லை.

"அதெல்லாம் பெரிய பேச்சுங்க. இந்த நூலைப் போடுவதன் மூலம் துரைவிக்கு இன்னும் நிறையப் புகழ் கிடைக்கும்... அந்த ஆசை தான்" என்றார்.

அவருடைய அடக்கமும் பணிவும் எனக்கு என்றுமே பிடித்தமானவை. நிறை குடங்கள் அப்படித்தான்!

கட்டுரை அதோ இதோ என்று முடியப்போகும் வேளையில் காலன் அவரை எங்களிடம் இருந்து பிரித்துக் கொண்டு போய்விட்டான்.

எனக்கு அதை நம்பமுடியவில்லை. தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. 20ஆம் திகதி கூட தொலைபேசியில் பரிசளிப்பு

விழா பற்றிப் பேசினோம். அடுத்தநாள் எல்லாம் முடிந்து விட்டது. மிகவும் உடைந்து போயிருந்தேன்.

ஒரு துணிச்சலுடன் பரிசளிப்பு விழாவினை நடத்திய இளைஞரான ராஜ்பிரசாத் அவர்கள் என்னிடம் கூறினார், “மலையகச் சிறுகதை வரலாறு கட்டுரைகளைத் தயார் செய்யுங்கள். நூலாக்கித் தருகின்றேன். அப்பாவின் ஆசை அது” என்று.

2000 பெப்ரவரியில் துரைவியின் பத்தாவது நூலாக மலையகச் சிறுகதை வரலாறு வெளிவந்தது. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் அளவில் 330 பக்கம் கொண்ட பெரிய நூல்.

இந்த பத்தாவது நூலுக்கு இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வழங்கப்படும் உயர் விருதான சம்பந்தன் விருதும், ஹற்றன் புதிய பண்பாட்டு அமைப்பு வழங்கிய என்.எஸ்.எம்.ராமையா நினைவுப் பரிசும் கிடைத்தன.

துரைவியைப் பற்றி, அவரது மனைவி, மகன், மருமகன், மருமகன்கள், கடைச் சிப்பந்திகள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் கட்டுரைகளுடன், துரைவியின் நினைவுப் பேருரையாற்றிய பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன் அவர்களது ‘20ஆம் நூற்றாண்டில் மலையகத் தமிழர்’ என்னும் பேருரையும், ‘துரைவி நினை வலைகள்’ என்னும் 11ஆவது நூலாக 2001இல் வெளிவந்தது.

திரு. துரைவி ராஜ் பிரசாத்தின் மேற்பார்வை அனுசரணையுடன் 2001 டிசம்பரில் அல்அஸுமத்தின் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘வெள்ளை மரமும்’, 2004 இல் மு. சிவலிங்கம் மொழி பெயர்த்த சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ‘BORN TO LABOUR’ தேயிலை தேசம் என்னும் பெயருடனும் வெளியிடப்பட்டன.

இந்த இரண்டு நூல்களுமே அந்த அந்த ஆண்டுக்கான சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுக்

கொண்டன என்பது குறிப்பிடப்பிட வேண்டிய முக்கிய செய்தியே.

துரைவியின் பிறந்த நாளான பெப்ரவரி 28ஆம் திகதி ஒவ்வொரு வருடமும் துரைவி வெளியீட்டின் மூலம் ஒரு புதிய நூல் வெளியீடும், அதன் வெளியீட்டு விழாவும் துரைவி நினைவுப் பேருரை ஒன்றும் நடத்தப்படுகின்றது.

2005ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் நாடறிந்த கவிஞரான மேமன்கவியின் ‘உனக்கு எதிரான வன்முறை’ என்னும் புதுமை நூல் வெளிவந்திருக்கிறது.

“கலை இலக்கிய வெளிப்பாட்டில் புதுமையும் பரிசோதனை முயற்சிகளும் நடைபெற வேண்டும் என்னும் அய்யாவின் கருத்திற்கமைய புதுமையான முறையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் மேமன்கவி அவர்களின் இக்கவிதைத் தொகுதி துரைவி பதிப்பக வெளியீடாக வந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகிறது” என்று குறிக்கின்றார் ராஜ்பிரசாத் அவர்கள் தனது பதிப்புரையில்.

“என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஆசானாக, குருவாக, பெரியவராக, நல்ல வழிகாட்டியாக நான் தேர்ந்து வைத்திருப்பது ‘துரைவி’ என்கின்ற எனது தந்தையைத் தான். அவர் என்னுள் என்றும் இருப்பார். அவர் வழியே என் வழி” என்று கூறுகின்ற திரு. ராஜ்பிரசாத் அவர்களால் துரைவி வெளியீட்டின் இலக்கியப் பணிகள் மேலும் சக்தி பெறும், மேலும் தொடரும் என்று நிச்சயமாக நம்பலாம்.

தமிழ்நாடு அகாடமி

தீங்கின் துறாவின இலக்கியச் சுகைஞரோ? ஒருதுடகை மல்லிகைப் பந்தலுக்கு அத்து உபாங்கிள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவரே கையெழுத்திட்டத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது நூலகங்களுக்கும் தேவையான நூல்களையும், மல்லிகை ஆண்டு மலர்களையும் மல்லிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

துரைவ் வெளய்யீடுகள்

1. மலையகச் சிறுகதைகள்
33 மலையக எழுத்தாளர்களின் கதைகள்.
2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்
55 எழுத்தாளர்களின் கதைகள்
3. பாலாயி
தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மூன்று குறுநாவல்கள்
4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ்
சாரல் நாடனின் கட்டுரைகள்
5. சக்தி பாலையாவின் கவிதைகள்
சக்தி பாலையா
6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்
சின்னஞ் சிறுகதைகள் - ரூபராணி ஜோசப்
7. மலையக மாணிக்கங்கள்
மலையக முன்னோடிகள் பன்னிருவரைப் பற்றிய நூல் - அந்தனி ஜீவா
8. தோட்டத்து கதாநாயகர்கள்
நடைச்சித்திரம் - கே.கோவிந்தராஜ்
9. பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் - 1998
துரைவி - தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி
10. மலையகச் சிறுகதை வரலாறு
தெளிவத்தை ஜோசப் (ஸ்ரீ லங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நூல்)
11. துரைவி நினைவலைகள்
அமரர். துரை விஸ்வநாதன் பற்றிய கட்டுரைகள்
12. வெள்ளை மரம்
சிறுகதைகள் - அல்.அஸுமத் (ஸ்ரீ லங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி)
13. தேயிலை தேசம்
குறிப்பு : சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் ஆங்கிலச் சிறுகதைகளின் மொழிப்பெயர்ப்பு - மு.சிவலிங்கம்.
14. உனக்கு எதிரான வன்முறை
கவிதைத் தொகுப்பு - மேமன்கவி

85 இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி | (+94 11) 2327011, 2331596

41-வது ஆண்டு ஆகஸ்ட் 2006

விழுகளா

முழுக் கொள்கிறேன்
உலகமே கிடைக்க!

பார்க்கவரை

பார்க்கப்படுகிறேன்;

உருக்கள்

பெயர்ச்சிக்கலம்;

பெயர்ச்சிக்கல் மட்டும்

உருக்கிறேன்

கிடைத்துக் கொள்ள பயன்?

அவர்களுட

அவர்களுட

அப்படியேதான் கிடைக்கின்றன

நானும்...

உலகம் அழியுமாய்

பெயர்ச்சிக்கல்

பெயர்ச்சிக்கலம்

பெயர்ச்சிக்கல்...

பெயர்ச்சிக்கல்

அடுத்த மெக்கல்

பெயர்ச்சிக்கல்

அப்படியேதான் பெயர்ச்சிக்கல்

பெயர்ச்சிக்கல்

கிடைத்துக் கொள்ள பயன்.

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

உருக்கலம்

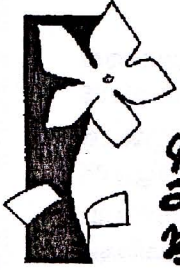
உருக்கலம்

விழிகளைத் திறந்துகொள்

- ஏ.எஸ்.ஷர்மிலா

தாங்க முடியாத மனத்துயரினால் நிறைந்த அமைதி எங்கும் பரவி நிலைத்திருக்கிறது. அந்த

அமைதிக்குள் அளவிட முடியாத துயரங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. முழுப் பிரதேசத்தையும் முழுமையாக விழுங்கி வெடித்துப்போன பாரிய குண்டு வெடிப்புக்குப் பிறகு ஒரு மயான அமைதி நிலவுமே... அதுபோலத் தான்! பெரும் அதிர்வோடு ஆகாயம் முட்ட எழுந்த நினைவுகள், மெது மெதுவாகக் கீழே இறங்குகின்றன.

41-25
ஆக்டோபர்
2006

எமது அதிக நினைவுகள் அழிவின் சாம்பர் தூசிகளினால் மூடிப் புதைந்தே கிடக்கின்றன என்றாலும் சில நினைவுகளோ அந்தச் சிதைபாடுகளின் உள்ளே இருந்து மேலும் எரிந்து கொண்டு எமது மெய்யறிவைச் சிதைக்கவே செய்கின்றன. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களிலேயே, நான் செய்ந் நன்றி மறந்தவனோ? என்ற எண்ணம் மேலே எழுந்து என்னை வதைக்கிறது.

எதைப் பற்றியும் ஆறுதலாகச் சிந்திக்கக் கூடிய அவகாசம் இல்லாமலேயே பல வருடங்கள் கடந்து போய் விட்டன. கடமையை உதாசீனம் செய்ததற்காகத் தப்புவதற்கு வழி தேடவில்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். கடந்து போன நாட்களில் குறைந்த பட்சம் ஒரு கடிதமாவது நான் அவனுக்கு எழுதியிருக்க வேண்டும். அவனது முகவரி குறிக்கப்பட்ட அந்தக் காகிதத் துண்டைக் கூட எங்கு தொலைத்தேனோ? என்று சரியாக ஞாபகமில்லை. காலம் முடிய சாம்பர் தூசுகளை ஊதிக் கிளறி, எனக்குள் சந்தம் மீட்டும் அந்த நினைவுகளை வெளிக்கொணர முயற்சிக்கின்றேன். எனது செய்ந் நன்றி மறந்த குணம் என்னைக் குத்திக் காட்ட, வெட்கத்தாலும், பச்சாதாபத்தினாலும் கூனிக் குறுகிப் போகிறேன்.

எதிர்பாராத வகையிலேயே குணரத்தத்தைச் சந்தித்தேன். அன்று நான் மட்டக்களப்பில் உள்ள தமிழ் நண்பர் ஒருவரின் திருமண வைபவத்தில் கலந்து கொள்வதற்காகவே போய்க் கொண்டிருந்தேன். பதுளையில் நான் ஏற வேண்டிய கடைசி மட்டக்களப்பு பஸ் தவறி விட்டது. அங்கிருந்து, பாதையில் சந்திக்கும் மனிதர்களிடம் வழி விசாரித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பஸ்லாக மாறி மாறி நீண்ட தூரம் பயணம் செய்து கடைசியில் அசுத்தமான சிறிய ஊரை வந்தடைந்தேன். மட்டக்களப்பு வரை நீண்டு செல்லும் பாதையில் சந்திக்கக் கிடைக்கும் கடைசிச் சிங்கள நகரம் தான் அது என்று அனுமானிக்கக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது.

குணரத்தம்

சிங்களத்தில் : பந்துநாக தஸநாயக

தமிழில் :- தீக்குவல்லை ஸப்பான்

அங்கிருந்து அப்பால் செல்ல வாகனத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அனைவருமே தமிழர்கள்! உச்ச ஸ்தாயிக் குரலில் ஆளுக்காள் ஒவ்வில்லாமல் பேசிக்கொண்டும், வாகனத்தை எதிர்பார்த்துப் பிரதான பாதைப் பக்கமாக வெறித்த பார்வையுடனும் காணப்பட்ட அவர்களிடம் எந்தவிதமான நட்பையோ, காருண்யத்தையோ காண முடியவில்லை. அதிக நேரம் செல்வதற்கு முன்பே பொறுக்க முடியாத தனிமை. புதியவன் என்ற உணர்வு எனக்குள் தலை தூக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது நேரம் மாலை ஆறுமணியாவது இருக்கும். இரானுவ 'டர்க்' வண்டியொன்று புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு, நகரத்திற்கு ஊடாக மின்னல் வேகத்தில் பறந்து சென்றது. அதைத் தொடர்ந்து கடைகண்ணிகளின் சுதவுத் தட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றாகப் 'பட்பட்'டென்று மூடிக்கொண்டன. பாதையில் செல்வோர் அவசர அவசரமாக அங்கும் இங்கும் போய் மறைந்து விட்டார்கள். பஸ்ஸுக்காக

காத்திருந்தவர்களைத் தவிர, பழுப்பேறிய காய்ந்த புற்களை அமைதியாக மேயும் எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு தெரியும் ஓர் ஆடு மாத்திரம் பாதையோரத்தில் எஞ்சி நின்றது.

பயணம் புறப்பட்டு வந்த பிறகு முளைக்காத பயமும் பதற்றமும் எனக்குள் அப்போது கசியத் தொடங்கியது. காலை நான் புறப்படத் தயாரான போது, வீட்டில் சகலருமே எனது இந்தப் பயணத்திற்கு எதிர்ப்புக் கொடி தூக்கினர். அதில் உள்ள பாதுகாப்பற்ற தன்மை, கஷ்டமான நிலை, நடைமுறைச் சிக்கல் எனப் பலதையும் காட்டி நிறுத்தப் பார்த்தனர். தந்தி மூலம் வாழ்த்தை மட்டும் தெரிவித்தால் போதும் என்று அபிப்பிராயம் வேறு சொன்னார்கள்.

என்றாலும், சில வருடங்கள் வெளிநாட்டில் ஒன்றாகப் பணி புரிந்த நண்பனுக்கும், எனக்கும் இடையிலான நெருக்கத்திற்கு வெறும் வாழ்த்தை மட்டும் அனுப்புவது நியாயமல்ல என்று என் மனம் இடைவிடாமல் கூக்குரலிட்டுக் கூவியது. அதனாலேயே வீட்டாரின் பெரும் தொண்தொணப்புக்கு மத்தியிலும் இந்தச் சிரமமான பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. கண்காணாத தேசத்தில், அறிமுகமில்லாத சனங்களுக்கு மத்தியில் வழி தவறி நிற்பதைப் போன்ற பரிதாப உணர்வு எனக்குள் தென்படத் தொடங்கியது.

மீண்டும் திரும்பி பதுளைப் பக்கமே போகலாம் என்றால் வாகனம் இல்லை. அதைவிட மட்டக்களப்பு பஸ் வந்தாலும் இவ்வாறான இரவு வேளையில் நண்பனின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்ற பயம், சந்தேகம் ஒரு புறம்; ஒருதடவை யாவது காலடி வைக்காத, முற்றாக அறிமுகமற்ற, பழக்கப் படாத பகுதி என்ற பிரச்சினை மறுபுறம். அதைவிட எனக்குப் புரியவே புரியாத அவர்களது மொழி. அவை எல்லாவற்றையும் விடப் பிரதேசம் முழுவதும் வியாபித்துக் கிடந்த யுத்த பயப் பிராந்தியம்!

நண்பனின் வீடு மட்டக்களப்புக்குச் சில மைல்கள் முன்னால் செங்கலடியில் இருந்தது. திருமண அழைப்பிதழோடு எனது வசதிக்காக அவனது வீட்டுக்கு வர வேண்டிய முறையைக் குறிப்பிட்டும், வரைந்தும் அனுப்பியிருந்தான். பகற்காலம் என்றால் அவனது வீட்டைத் தேடிப் பிடிக்க அந்தத் தகவல்களே தாராளமாகப் போதும். என்றாலும் இவ்வாறான இரவுப்பட்ட நேரத்தில் இது இலேசான காரியமல்ல என்பது நேரம் செல்லச் செல்ல விளங்கி விட்டது.

செய்வதறியாமல் பயத்துடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் ஒரு பேச்சுக்குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். குட்டையான உருவத்தில், அடுப்புக்கரி நிறத்துடன் ஒருவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கரிசனையின்றி அணியப்பட்ட, இடையிலிருந்து நழுவி

விழுகின்ற நீண்ட காற்சட்டையும், வெள்ளை நிற 'ஷேர்ட்டு'ம் அணிந்திருந்தான். கால்களில் தேய்ந்து போன ரப்பர் செருப்புக்கள். முகமுடி போன்ற கறுத்த முகத்தில் ஆழமாக உட்குழிந்து காணப்பட்ட அந்தச் சிறுகண்கள் மாத்திரம் வெளே ரென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. என்னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், தமிழில் ஏதோ கேட்டான்.

எனக்குத் தமிழ் விளங்குவதில்லை என்றும், நான் இந்த நகரத்திற்கு வரக்காரணம் எது வென்றும் ஆங்கிலத்தில் புரியவைத்தேன். பெரும் ஆச்சரியத்துடன் என்னை உச்சி முதல் பாதாந்தம் வரை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டுச் சில கேள்விகளை ஆங்கிலத்தில் அடுக்கினான். பதுளையில் மட்டக்களப்பு பஸ்ஸைத் தவற விட்டதனாலேயே இந்தச் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டதாக உண்மையைச் சொல்லி வைத்தேன்.

எனது நிலைமைக்காகப் பரிதாபப்படுவது போன்ற அறிகுறி அவனிடம் புலப்பட்டமையால், மனதிற்கு ஓரளவு ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

அவன் எனது தமிழ் நண்பனின் முகவரியை வாங்கி எடுத்து மேலோட்டமாக மேயத் தொடங்கினான். புன்னகையோடு தலையை ஆட்டியபடியே, நண்பனின் வீடு தனக்கு நன்கு தெரியும் என்றான். அவனது பதில் எனக்குப் பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது.

“நீங்க செங்கலடிக்கா போறீங்க...?” நான் அவசரமாகக் கேட்டேன்.

“இல்லை... ஏறாலுருக்கு... செங்கலடியிலிருந்து ரெண்டு மைல் அப்பால் போகணும்” அவன் சிரித்த படியே பதிலளித்தான்.

எதிர்பார்ப்புத் தூர்ந்து போனதால் எனக்குள் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. எனக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றம் அந்த ஆளுக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ, அவன் இரக்கம் ததும்ப என்னைப் பார்த்தான்.

“பயப்பட வேணாம். நீங்க நண்பனுடைய வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய பாதையை நான் சொல்லித் தாரன்” தனிந்த குரலில் என்னைத் தேற்றியபடியே கூறினான்.

எனக்கும், குணரத்தனத்திற்குமிடையே சந்திப்பு இவ்வாறுதான் நிகழ்ந்தது.

சிறிது நேரம் கழிந்த பிறகு ஒரு பஸ் வந்தது. ஏறுவதற்கும் அதிலிருந்து இறங்குவதற்கும் முண்டியடிக்கும் சனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு பஸ்ஸுக்குள் பாய்ந்த குணரத்தன், எனக்கும் அவனுக்குமாக அருகருகே இரு ஆசனங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“கடைசி பஸ்தானே.. இப்படித்தான் எப்பவும் வரும்” என்னை அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்த படியே புன்முறுவலுடன் கூறினான். பஸ் புறப்பட்டது.

குணரத்தன் நிறுத்தாமல் பேசத் தொடங்கினான்.

அவனது குடும்ப விவகாரம், வீடு வாசல் விபரங்கள், அப்புறம் நாட்டு நடப்பு எனப் பேச்சு நீண்டு கொண்டே போனது. அவனது பரிச்சயமில்லாத உச்சரிப்புக்கு ஆர்வத்துடன் காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த குணரத்தன் நீண்ட காலம் அங்கேயே இருந்தான். திருமணம் கூட அங்குதான் நடந்தது. சாதாரண தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தரான குணரத்தனத்தின் சம்பளம், திருமணச் சுமை, குடும்பத்தின் இளைய சகோதர சகோதரிகளின் சுமை போன்றவற்றைத் தாங்கக் கைகொடுக்கவில்லை. அவனது யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை மிகவும் துயரம் தோய்ந்த கடின வாழ்க்கை யாகும். மனைவி பெற்றெடுத்த முதல் இரண்டு குழந்தைகள் கூட, பிறந்த ஒரு சில மாதங்களிலேயே பலவிதமான நோய்களினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கண்களை மூடின. சமாளிக்க முடியாத செலவுகள், பற்றாக்குறைகள் திருமண வாழ்க்கையைக் கூட பிளவு படுத்தும் நிலை கடைசியில் உருவானது.

சண்முகதாஸனின் மார்க்ஸிஸ சீனப் பிரிவின் அங்கத்தவன் என்ற காரணத்தினால், ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு அவனுக்கு மட்டக்களப்புக்கு அரசியல் இடமாற்றம் கிடைத்தது. அதனைத் தன்னை நோக்கி மாறுவேடம் பூண்டு வந்த ஆசிரிவாதமாகவே அவன் ஏற்றுக் கொண்டான். வாழ்க்கையைப் புதிதாகக் கட்டியெழுப்ப அது சந்தர்ப்பமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை தான்.

“ஆனாலும் பாருங்கோ... கண்ட பயன் ஒன்றும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாங்க எல்லாரும் ஒன்றாக ஒரே வீட்டில் இருந்து ஒவ்வொருத்தர் முகத்த ஆளுக்காள் பார்த்துக்கிட்டு துக்கப்பட்டம். இப்போ அம்மா - தங்கைங்க- தம்பிமாள் அங்க அவதிப்படுறாங்க. நாங்க இங்க இருந்து கஸ்டப்படுறம்...” குணரத்தன் சொல்லிவிட்டுச் சற்று நிறுத்தினான். அவன் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“ஒரு காசு சீதனம் எடுக்காமல் நான் திருமணம் கட்டினன்... அதுவும் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்துப் பெட்டையோட சிநேகமாகித்தான் முடிச்சன்...”

அதன் பிறகு அவன் என்னைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினான். நானும் சொல்லத் தொடங்கவே, அமைதியாகச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தான். தனிப்பட்ட விவகாரங்கள் முடிந்ததும், எமது பேச்சு அரசியல் பக்கம் திரும்பியது. நான் எனது அரசியல் நிலைப் பாட்டை வெளிப்படுத்தாமல், சமாளித்த படி பேசுவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தினேன். ஆனால் குணரத்தன்மோ, எந்தவிதமான ஒளிவு மறைவுமின்றி நேரடியாக, ஓர்மமாகக் கருத்துக்களைக் கொட்டத் தொடங்கினான்.

“பாருங்க... இந்த உண்மை இருக்குதே அதநாங்க ரெண்டு தரப்பாரும் கிழிச்சிக்கிட்டு... அந்தத் துண்டுகளுக்காக சண்டையிடுறம்... இதனால் யாருக்கு நன்ம்... எப்பொழுதும் எங்கள் மிதிச்

சிட்டு இருக்காங்களே அவங்களுக்குத் தான்... எங்களுக்கு அல்ல...”

நான் மலைப்புடன் அவனைப் பார்த்தேன்.

“கடைசியில் என்ன நடக்குது... அந்த மடையர்கள் எங்கடதோள் மேல ஏறிக்கிட்டுப் போய் ராஜாங்கம் நடாத்துறாங்க. நாங்க ஆளுக்காள் கடிச்சிக் குதறிக் கிட்டு இருக்கிறம்.”

பஸ் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வேகமாக முன்னே சென்றது. வெளியே எவரையும் தெளிவாகக் காணமுடியவில்லை.

குணரத்னம் சற்றுநேரம் அமைதி காத்து விட்டு, மீண்டும் எனது காதுக்குள் வாய் வைத்தாற் போலக் கிசுகிசுத்தான்.

“கூட்டாளி - நான் தமிழன் தான்... ஆனாலும் எனக்கு இந்த ஈழம் வேணாம். இந்தச் சின்னத் தீவுக்குள்ள அடைப்பட்டுக் கிடக்கிறது போதாதுன்னு அதுக்கு நடுவுல இன்னுமொரு கம்பி வேலி அடிக்கணுமா? கூட்டாளி எனக்கு இந்தக் கோழிக் கூட்டுக்குள்ள அடைப்பட்டு இருக்க வேண்டிய அவசியமில்ல... எங்கட உலகம் இதவிடப் பெரிசு...” நான் வியப்புடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அடி காணமுடியாமல் இருண்ட ஆழமான பள்ளத் தாக்கைப் போல உட்குழிந்து போய்க் கிடந்த அந்தக் கண்கள் வெளையேற மின்னின. இல்லை... இல்லைச் சிரித்தன. குணரத்னம் எனது ஒரு கையை இறுகப் பற்றியபடியே தாழ்ந்த

குரலில் மேலும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“கூட்டாளி முன்னர் போல எங்களால ஒன்றாக இருக்க முடியாதா? நாங்க இரத்தம் நாறுகின்ற புலிகள் அல்ல... சிங்கங்களும் அல்ல... மனுஷங்க... ஒரே மாதிரியாகப் பிறந்து ஒரே மாதிரியா இறக்கப் போகிற மனுஷங்க...”

திடீர் அமைதிக்குள் எங்கள் இருவரையும் ஆழ்த்தும் அளவுக்கு குணரத்னத்தின் வார்த்தைகள் உணர்ச்சி பூர்வமாகத் தெரிந்தன. செக்கன்களால்... நிமிடங்களால்... மணித்தியாளங்களால் அளக்க முடியாத அளவு நேரம் நாங்கள் அமைதிக்குள் மூழ்கிக் கிடந்தோம்.

எனது பயணத்தின் எல்லையைப் பஸ் நெருங்கி விட்டது. செங்கலடியில் இறங்கி நண்பனின் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கும் முறை குணரத்னத்தினால் கட்டம் கட்டமாக எனக்கு விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

“நான் சொன்னபடி போனீங்கன்னா உங்களுக்குப் பாத நிச்சயமாத் தவறாது...”

என்னைத் தைரியப்படுத்திய படியே கூறினான்.

“இது ஏறாலுரைச் சுற்றிப் போகின்ற கடைசி மட்டக்களப்பு பஸ்... இல்லாட்டா நானும் உங்களோட செங்கலடியில் இறங்கி நண்பனோட வீட்ட காட்டி விட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போயிருப்பன்... என்ன செய்றது...?”

குணரத்னத்தின் குரலில் பச்சாதாபம் தெரிந்தது.

“இல்ல குணரத்னம்... நீங்க

செஞ்ச இந்த உதவியே தாராளமாகப் போதும்... உங்களுக்கு ரொம்பவும் நன்றி... இப்போ எனக்கு லேசாகவே வழிய கண்டு பிடிச்சிடலாம்... கொஞ்சமும் தப்பாது...”

நான் அவனை அமைதிப் படுத்தியபடியே பதிலளித்தேன். பஸ் செங்கலடியை நெருங்கி விட்டது. நாம் இருவரும் மிக உருக்கத்துடன் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் விடைபெற்றோம்.

“அதோ தெரியுது பாருங்க அந்த ‘ஷெட்’-டுக்கு அருகில இறங்குங்கோ. அங்கிருந்து பாதையைக் கடந்து அப்பால் செல்லுங்கோ. அந்த இடத்தில இருந்து அப்படியே திரும்பிப் போனா... நான் சொன்னது ஞாபகம் தானே...?”

குணரத்னம் எனது கையைப் பற்றிப் பிடித்தபடி சொன்னான். பஸ்ஸை அடுத்த தரிப்பில் நிறுத்தும்படி எனக்காகத் தமிழில் கண்டக்டருக்கு கட்டளை பிறப்பித்ததும் அவன்தான்.

பஸ் தரிப்பில் நின்றது. கடைசியாகக் குணரத்னத்திடமிருந்து விடைபெற்ற நான், அடிக்கு இரண்டாகக் கால் வைத்துப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினேன்.

பஸ் என்னைக் கடந்து செல்லும்போது, நான் பார்வையை உள்ளே பாய்ச்சினேன். குணரத்னம் எழுந்து நின்று விடை கொடுத்தபடியே நான் செல்ல வேண்டிய திசையை மீண்டும் மீண்டும் கைகளால் சைகை மூலம் காட்டினான். நான் சிந்தித்தபடியே அவனுக்குக் கையசைத்தேன்.

பஸ் என்னைக் கடந்து சென்றது. எனது மனதிற்குள் மீண்டும் வெறுமை உணர்வின் ஆக்கிரமிப்பு. எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்த அந்த அபூர்வ நண்பனைப் பற்றியே சிந்தித்த வண்ணம், அவன் கூறியபடியே பிரதான பாதையைக் கடந்து அப்பால் போய், நான் செல்ல வேண்டிய ஒழுங்கைப் பக்கமாகக் கால்களைப் பதிக்கலானேன்.

சில அடிகள் முன்னால் சென்றிருக்க மாட்டேன். யாரோ பின்னாலிருந்து கைதட்டும் ஓசை கேட்டுத் திடுக்கிட்டபடியே திரும்பிப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்? என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

இடுப்பிலிருந்து நழுவும் நீண்ட காற்சட்டையை ஒரு கையால் தூக்கிப் பிடித்தபடி, பாதையைக் கடந்து என்னை நோக்கி இளைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான் குணரத்னம்.

“ஏன்... ஏன்... என்ன இது...” நான் குழப்பம் மண்டிய மலைப்புடன் கேட்டேன்

“இல்ல... ஒன்றுமில்ல... ஒன்றுமில்ல...”

குணரத்னம் கீழ்மூச்சு மேல்மூச்சு வாங்கிய படியே கூறினான்.

“உங்கள இந்த ராத்திரி நேரத்தில அம்போன்னு கைவிட்டுப் போறது நியாயமில்லன்னு நீங்க இறங்கினப் பிறகு நெனச்சன்... அதோட காலம் வேறு கெட்டுக் கிடக்குது... அதனால் தான் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி ஓடிவாரன்...”

குணரத்னம் கண்களால் சிரித்தபடியே கூறினான்.

அவனது தோள்களின் மேல் கைகளை வைத்த நான் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமல், அவன் முகத்தைச் சிலை போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பரிவோடு ஏறிட்டேன்.

“குணரத்னம் உம்மைப் பற்றி நெனக்கையில் ரொம்ப அதிசயமாக இருக்குது... உண்மையாகவே அதிசயமா இருக்குது...” நாத் தளதளத்தபடியே கூறினேன்.

“இதெல்லாம் என்ன அதிசயம்... இப்போ நாங்க ரெண்டு பேரும் நண்பர்களாயிட்டம்... எங்கட ஊருக்கு வந்த உங்கள இப்படியும் கவனிக்காட்டா இந்தக் கூட்டாளித்தனத்தால என்ன பிரயோ சனம்...?” குணரத்னம் சிரித்தபடியே பதிலளித்தான்.

“இப்போ போனது கடைசி பஸ் தானே... அப்போ நீங்க எப்படி திரும்பவும் வீட்டுக்குப் போறது...?” நான் பதறிய படியே கேட்டேன்.

“ஏறாலுருக்கு ரெண்டு மைல் தானே... அந்தக் கொஞ்சம் தூரத்தையும் நடந்தே போயிடலாம்... பழக்கப்பட்ட பாத தானே... அதப் பற்றி நீங்க யோசிக்க வேணாம்.” என்னை அமைதிப்படுத்திய படியே கூறினான்.

அதன் பிறகு அந்த ஒழுங்கைப் பாதையில் எனக்கு முன்னால் பயணித்த குணரத்னம், நண்பனின் வீட்டுக்கு அருகே வந்து நின்றான். முன் கதவு மூடியிருந்தது. என்றாலும் உள்ளே மின் குமிழ்கள் எரிந்த தோடு, பேச்சுக் குரல்களும் கேட்டன.

“ஆட்கள் முழிச்சிட்டு இருக்காங்க... போய் ‘பெல்’ல அடியுங்கோ...”

வீட்டுக்கு முன்னால் குட்டை மதிலுக்கு அருகே நின்ற குணரத்னம் என்னிடம் கூறினான்.

“நீங்களும் என்னோட வாங்க... செஞ்ச உதவிய நண்பனுக்கிட்ட சொன்னா ஆள் ரொம்ப சந்தோஷப் படுவான். வாங்க தேநீர் குடிச்சிட்டுப் போகலாம்...”

நான் குணரத்னத்தின் கையைப் பற்றி இழுத்தேன்.

“நண்பன்கிட்ட வாகனமும் இருக்கு... உங்கள வீட்டுக்கே கொண்டு போய் இறக்கிவிடச் சொல்றன்... வாங்க...”

“மன்னிச்சுக்குங்க... இந்த நேரத்தில வாரது கஷ்டம்...” குணரத்னம் பின்வாங்கியபடியே கூறினான்.

“கோபிக்காதீங்க... நான் அவசரமாய் போகணும்... பிறகு சந்திப்பம்... என்னைப் பற்றி கவலப்படாதீங்க... நான் எப்படி யாவது போவன்... நீங்க போங்க... போய் ‘பெல்’ அடியுங்க. வீட்டில உள்ளவங்க தூங்கினாப் போல தெரியல்ல. உள்ள வேல போல தெரியுது... நீங்க போங்க...”

நான் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் குணரத்னம் தான் இருந்த இடத்திலிருந்து

ஓர் அடி யாவது அசைத்தானில்லை! நண்பனின் வீட்டுக் கதவை நோக்கிச் செல்ல முன்பு, அந்தக் கருணை மிகுந்த மனிதனை நன்றிப் பெருக்கோடு ஒரு தடவை பார்த்தேன்.

அவனிடமிருந்து விடைபெற்ற நான், வீட்டின் சிறு மதிலைக் கடந்து போய், முன் கதவுப் பக்கமாய்த் தென்பட்ட படிகளில் ஏறினேன். சுவரில் இருந்த அழைப்பு மணியின் பொத்தானை அமுத்தியபடியே, மதிலுக்கு மேலால் ஒழுங்கைப் பக்கமாய் நோட்டமிட்டேன். பாதையை மூடியிருந்த இருளுக்கு ஊடாகக் குணரத்தனத்தின் கண்கள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

கதவு சிறந்தது. எட்டிப் பார்த்த நண்பன் என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷமாய் சத்தமிட்டபடியே முன்னால் பாய்ந்து வந்து தழுவிக்கொண்டான்.

“கடவுளே... நான் உன்ன எதிர்பார்க்கவே இல்லடா... இந்த நடுராத்திரியில் எப்படிடா வழிய கண்டுபிடிச்சே...” அவன் நம்ப முடியாமல் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

நான் சரேலென மீண்டும் திரும்பி அந்த ஒழுங்கைப் பாதைப் பக்கமாகப் பார்த்தேன். அங்கே இருள் மாத்திரம் ஆட்சி செய்தது. இருளை ஊடறுத்துக் கொண்டு மின்னிய குணரத்தனத்தின் அந்தக் கண்களைக் காணோம். போய்விட்டான் போல் தெரிந்தது.

நான் உடனே நண்பனைக் கைகளால் இழுத்துக் கொண்டு, படிகளால் இறங்கிக் குறுகிய பாதைப் பக்கமாய் பார்வையைப் பாய்ச்சினேன். பாதையின் மிகத் தூரத்தில் அவசர அவசரமாகக் காலடி வைத்தபடி போகும் குணரத்தனம் நிழலாய்த் தெரிந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த நிழலும் இருளுக்குள் காணாமல் போனது.

நான் அவ்விடத்திலேயே நின்று கொண்டு, குணரத்தனத்தை சந்தித்தது முதல் நடந்த சகல விபரங்களையும் விலாவாரியாக நண்பனிடம் சொன்னேன். அவன் சிரித்தபடி காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் பேசி முடிக்க, அவன் வாயைத் திறந்தான்.

“நீ சொல்ற ஆள பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். நல்ல மனுஷன்...”

“உன்னைப் பற்றி அவ்வளவு தெரியும்னா... அவன் ஏன் வீட்டுக்குள்ள வரத் தயங்கணும்... அவ்வளவு வற்புறுத்திக் கூப்பிட்டும் ஏன் மறுக்கணும்...” நான் துக்கத்தோடு தொடர்ந்தேன். “உனக்கிட்ட சொல்லி உன்னோட வாகனத்திலேயே வீட்டில கொண்டு போய் இறக்கி விடுவதாகக் கடைசியா சொன்னன்... எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்டாதானே? முடியாதுன்னுட்டான்... பாவம்...”

நண்பன் மீண்டும் மலர்ந்த முகத்துடன் என்னைப் பார்த்தான். எனது காதுக்கு அருகே வந்து ரகசியம் பேசுவதைப் போல சொன்னான்:

“உனக்கு விளங்காது மச்சான்... இந்தப் பக்கத்தில் எங்களுக்குள்ள சின்னச் சின்ன பிரச்சின இருக்குது.”

நான் நண்பனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன்.

“பிரச்சினையா! அது என்ன மச்சான்...?”

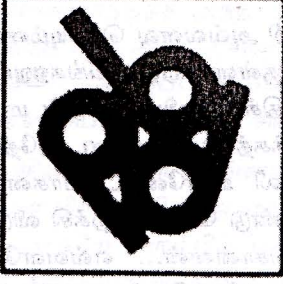
நண்பன் சிரித்தபடி சொன்னான். “பிரச்சினைன்னா... அவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையும் அல்ல... இந்த குணரத்தனம் போன்றவங்க குறைந்த சாதி ஆட்கள்தானே... அதனால் அவங்க அப்போதிருந்தே நாங்க சேர்க்கிறது இல்ல... அது இங்க உள்ள வழக்கம் மச்சான்... அதுதான் பிரச்சின...”

நான் எதையும் உறுதியாகத் தீர்மானிக்க முடியாமல் நீண்ட நேரம் நண்பன் பக்கமே சிலை போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“சரி... சரி... வா உள்ள போவம்... உள்ள போவம்”

எனது கையைப் பிடித்தபடி, படிகளில் ஏறி வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அதற்கிடையில் நான் மீண்டும் அந்த ஒழுங்கைப் பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அது இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அந்த இருளுக்குள் இருந்து குணரத்தனத்தின் கண்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தது என் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS

Head office :

340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.

Tel : 2422321

Fax : 2337313

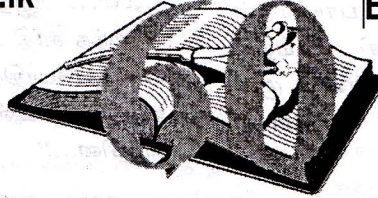
E-mail : pbdho@sltnet.lk

Branches :

309A - 2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.

Tel : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பகையாளர்கள், ஏற்றுமதி,

அறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்.

தலைமை :

இல. 202, 340 செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு 11, இலங்கை.

தொ.பே. 2422321

தொ.நகல் : 2337313

மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

கிளை :

இல. 309A - 2/3, காலி வீதி,

கொழும்பு 06, இலங்கை.

தொ.பே. 4/515775

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

கூடந்த நவம்பர் மாத 'மல்லிகை'யில் 'காலத்தை வென்ற வரிகள்' என்ற தலைப்பில் "சாவில் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும் என்றன் சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும்" என்ற மகுடத்தில் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடர்பாகச் சில கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமேற்பட்டுள்ளது.

கவிஞர் சச்சிதானந்தனும் கவிஞர் ராஜபாரதியும் - சில குறிப்புகள் - - யோகன்

இலக்கிய ஆர்வலர் பலரு
மறியாது போய்விட்ட கவிஞர்
சச்சிதானந்தனின் கவிதா
ஆளுமையை எடுத்துக் காட்டிய
அக்கட்டுரை முக்கியமான
தொன்றே; அதேவேளை
யில் 'காலத்தை வென்ற
அவ்வரிகள்' தவிர்க்க இய
லாதவாறு கவிஞர் சச்சி
தானந்தனின் சமகாலக்
கவிஞரொருவருடன்
அக்கவிஞர் பற்றிக் கவனிக்க

தொடர்புப்பட்டு விடுவதால்
வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. அவர்தான் மட்டக்களப்பு பிரதேசக் கவிஞரான
'ராஜபாரதி' (வி.கி. இராசதுரை) என்பவராவார்.

'ராஜபாரதி' எவ்விதத்தில் சச்சிதானந்தனோடு தொடர்புபடுகின்றார்?

குறிப்பிட்ட 'மல்லிகை'க் கட்டுரையில் ஓரிடத்தில் (ப - 18) பின்வரும் கூற்று இடம்பெற்றுள்ளது:

"இவருடைய புகழ்பெற்ற அந்த வரியைக் கொண்டிருக்கும் முழுக் கவிதை என இருமுறை
எனக்குக் கிடைத்த வடிவத்தில்

'பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும்போது

பைந்தமிழில் ஓசை கேட்க வேண்டும்

ஓடையிலே என் சாம்பல் ஓடும் போதும்

ஓண் தமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும்' என்ற இறுதிக் கண்ணி இல்லை. ஏன் என்பது தெரியவில்லை"

'ஏன் என்பது தெரியவில்லை' என்பதற்கு விடையிறுப்பது போல், 'தமிழ்த் தாகம்' என்ற
பெயரில் 'ராஜபாரதி' எழுதிய கவிதையின் பின்வரும் பகுதி அமைந்துள்ளது:

'கோடையிலே எரிவெயிலிற் காயும்போது

கொப்பளிக்குந் தமிழ் வெள்ளம்

தோய வேண்டும்

வாடைதரு கூதலிலே நடுங்கும்போது

வயந்தமிழ்க் கதிரென்னைக் காய வேண்டும்

பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும் போதும்

பைந்தமிழில் அமுமோசை கேட்க வேண்டும்

ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையும் போதும்

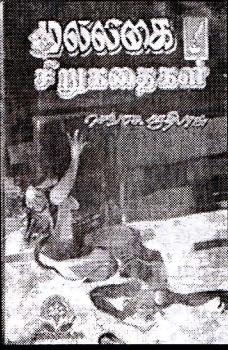
ஓண் தமிழே சலசலத்து ஓட வேண்டும்"

41-234
ஆன்டுபெர்
ஜனவரி 2006

(மேலுள்ள பகுதி சிலோன் விஜயேந்திரன் தொகுத்த 'ஈழத்துக் கவிதைக் கனி'களிலிருந்து
பெறப்பட்டுள்ளது. தொகுப்பாசிரியர் இக்கவிதையின் ஏனைய பகுதிகளைத் தராது விட்டமையால்

மல்லிகை சிறுகதைகள் 1-2
விலை 275/= - 350/=

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான 41 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நூலகங்களில் இருக்க வேண்டிய தொகுப்புகள்.

மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு
கொள்ளுங்கள்.

நிலையிலேதான் உள்ளன!

‘ராஜபாரதி’
மொழியுணர்ச்சிக்
கவிஞர் மட்டுமன்றி,
சமூக நோக்குடைய
சிறந்த கவிதைகள்
சிலவற்றையும்
படைத்துள்ளார்.
‘தமிழ்த் தாகம்’
முழுமையாகச்
சுவைக்க முடியா

‘தமிழ்த் தாக’த்தை
(முழுவதுமாக பருகிச் சுவைக்க முடியவில்லை.)

ஆக, இப்போது கட்டுரையாசிரியரின் வினா
விற்கு விடை கிடைத்தாலும், வேறு விடை காண
முடியாத பல வினாக்கள் எழுகின்றன! சச்சி
தானந்தன், ராஜபாரதி ஆகிய இருவருள் யார்
முதலிற் பாடியவர்? எவரது பாதிப்பினால்
(அல்லது மனக்கிளர்ச்சியினால்) எவர் பாடியிருப்
பார்? - இத்தியாதி வினாக்களுக்கு விடை
காண்பது கடினமாயினும் இரு சிறந்த கவிதைகள்
வாசகருக்குக் கிடைத்துள்ளனவன்றோ?

மட்டக்களப்பு, கருவாஞ்சிக்குடியைப் பிறப்
பிடமாகக் கொண்ட அமரர் ராஜபாரதி, ஆசிரிய
ராக, அதிபராகக் கடைமையாற்றியவர். அவரது
‘இறுதி’ தற்கொலையில் முடிவுற்றதாக அறியப்
படுகின்றது. அன்னாரது கவிதைகளுள் கணிச
மானவை (அமரர்) செழியன் பேரின்பநாயகத்
தால் தொகுக்கப்பட்டு, எனது முன்னுரையுடன்
வெளிவர ஆயத்தமாகவிருந்த போதும் ஏதோ
காரணங்களாலோ செழியன் பேரின்பநாயகம்
அவற்றை வெளியிடவில்லை! அன்னார் மறை
வுற்ற பின் அத்தொகுப்பும் மறைந்து விட்டதோ,
அவரது குடும்பத்தவரிடமுள்ளதோ தெரிய
வில்லை!

இவ்வாறு மட்டக்களப்புக் கவிஞர்கள்
பலரது கவிதைகள் ‘பத்திரிகை’யினுள் ஆழ்
துயில் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக
மொழி யுணர்ச்சிக் கவிஞருள், எருவில் மூர்த்தி,
நீலாவணன், பாண்டியூரான், திமிலைத்துமில்ன்
முதலான பலரதும் கவிதைகள் அவ்வாறான

விடினும் அன்னாரது பின்வரும் கவிதையை
யாவது ருசிப்போம்:

வேதனைதான் வேதனமோ?

பாட்டெழுதும் ‘தமிழ் வாத்தி’ எங்களப்பா
பசி கிடந்து பழகியவள் ஈன்ற அன்னை
நாட்டிலுள்ள பணக்காரத் தோழிமார் மேல்
நகைகிடந்து குலுங்குவதை உற்று நோக்கி
வாட்டமுறுங் கருவிழிகள் கையை நோக்க
வரிசங்குக் கழுத்தையது தடவிப் பார்க்கும்!
ஏட்டினிலே பாட்டெழுதும் எங்கள் வீட்டில்
‘இல்லை’ யென்ற பாட்டதுவே எதிரொலிக்கும்

காற்சட்டைத் துரைமாரின் குழந்தைகுட்டி
காரினிலே பள்ளிக்குப் போகும்போது
மேற்சட்டைப் பீற்றலினைத் தொட்டுப் பார்ப்பேன்
மெல்லடிகள் வெயில் காய்ந்து கருவாடாகும்
பூப்போட்ட பாவாடை ஏதெனக்கு
பூச்சமுகு என்னிடத்தில் துளியுமில்லை!
கூச்சமற்றுச் சொல்லுகின்றேன்; பெற்ற தாயார்
குடல் நிறையச் சாப்பிட்ட நாளேயில்லை!

முத்தாருங் கடல் சூழ்ந்த இந்த நாட்டில்
முத்தமிழைப் பாலகரின் உள்ள மேட்டில்
வித்தாக விதைக்கின்ற வித்தகர்க்கு
வேதனைதான் வேதனமோ? விளங்கவில்லை
‘சத்தியமாய்ச் சம்வாதம் புரிவோம்’ என்று
சட்டசபை மேற்கொண்ட எம்.பி.மாரும்
நித்திரையா கொள்ளுகின்றார்? எந்தனுள்ளம்
நெக்குருகும் பரிதாபம் தீர்ப்பதென்றோ?

41-ஆவது
ஆக்டோபர்
தூய்மை 2006

சுரடிப் போக்குச் சந்திக்கு வந்ததுமே தலைக்குக் கட்டி

யிருந்த மொட்டாக்குச் சால்வையை அவிழ்த்துக் கொண்டான். உமல் பைக்குள் திணித்து அதனைத் தள்ளினான். கந்தர் மடக் கொட்டிலில் இரவு தங்கி நின்று பொழுது புலரும் முன்னால் யாழ்தேவி ரயிலேறி கிளிநொச்சி வந்திறங்கிய பேதுருவிற்குப் பச்சைக் கம்பளங்களே விரித்திருந்த போலான வயல்வெளி பார்வைக்குப் பெரும் இதழூட்டி வரவேற்றது. வாட்டசாட்டமான உடற்கட்டும், தினவெடுத்த தோளும் பேதுருவிற்கு வாய்த்

திருந்தது. நெடுந்தீவு வெயில் வெக்கை உறிஞ்சிய வாசி. மேலிலே சேட்டும் போடுகிற பழக்கமு மில்லாதவன். சால்வை மாத்திரம் சில சமயத்தில் போட்டுக் கொண்டிருப்பான். பாலுறட்டியை உமலுக்குள்ளால் எடுத்துக் கடித்துப் பசியாறினான்.

முத்துக் கிருஸ்ண ஐயர்தான் தன் சேவகம் பண்ணுவதற்கு அழைத்திருக்கிறார்.

சாயரச்சப் பூசையிலே பஞ்சாலார்த்தி காட்டியபோது ஐயருக்குப் பொறி தட்டிட ஒரு யோசனை தோன்றியது. வீட்டு மாட்டுக் கொட்டில் பராமரிக்க ஒரு வேலையாள் தேவை என்பதே. அவரால் முடியாத காரியமாக மாட்டுப் பண்ணை மாறிக் கொண்டது. இந்த மாடுகள் எல்லாம் அவர் விலை கொடுத்து வாங்கியவையே அல்ல. புண்ணிய தானம் செய்கிறவர்கள் தந்தவை. பரோபகாரிகள் பசு மாட்டை ஐயருக்குத் தந்து, தமக்குப் புண்ணியம் தேடிய தேட்டம் என்று ஆக்கிக் கொண்டார்கள்.

காலையில் சைக்கிளில் கிளம்பிக் கொண்டால் அவர் திரும்பிவரப் பொழுதும் சாய்ந்து விடும். காடு மேடு கழனி கடந்து கோயில் நித்திய கருமம் செய்திடுவார். நெடுந்தீவுக்குப் போய் தன் பூர்வீக இடத்தில் குதிரை மேய்க்கிற லயக்காரன் ஒருத்தனைப் பிடித்து வருவதே உசிதமானது என்றெல்லாம் தோன்றினாலும் அவர் பூசைக் கருமங்களை விட்டு விலகியதில்லை.

பாபநாசம் பக்கத்திலிருந்த சாராதாம்பாள் வந்து சேர்ந்தபின் அவர் அவளை இரண்டாந் தாரமாகவே கட்டிக் கொண்டார். அழகென்றால் கொள்ளையடிக்கப்படக் கூடிய அழகு. பட்டு மேனி. சித்திரம் பேசிச் சிந்தை மயக்கி பார்த்தபடி இருக்கக் கூடிய அழகு.

முத்துக் கிருஸ்ணரின் மூத்த சம்சாரம் காலமாகினாலும் சிவகௌரி எனும் ஒரே மகளுமிருந்தாள். அவளே சாரதாம்பாளுக்குச் சக்களத்தியாகிட வல்லவளாயிருந்தாள். அப்படி தேஜஸ். அப்சரஸ் நானே என்கிற பாணியில் துப்பல் பணிக்கம் கூடத் தொட்டறியாப் பதுமை போல் சாரதாம்பாள் இருப்பதில் மிகவும் ஆத்திரமடைந்தாள். கலக்கம் கொண்டாள்.

அய்யருக்கு நோஞ்சான் பரம்பரை உடம்பு. வசீகரம் குன்றியவர். வயது கூடியவர். காடு மேடெல்லாம் அலைந்து பூசை புனற்காரம் செய்பவர். அது சாரதாம்பாளைச் சரி நிகரான பதிவிரதை ஆக்கிடும் தகுதியை இழக்கப் பண்ணிக் கொண்டது.

பேதுரு சேவகம் செய்திட வேலைக்கு வந்த தினத்திலேயே சாரதாம்பாள் அடியோடு மாறியும் போனாள். நீண்ட தலைமயிரை வாரிச்சீவி பின்னிக் கட்ட ஆரம்பித்தாள். அதுவரை அக்கறையில்லாமல் சேலை கட்டியவள் வண்ண வண்ணப் பூச் சட்டைக்குள் நுழைய லானாள்.

ஒளிபீழ்ந்து கணைபுரட்டு

- சி. சுதந்திரராஜா

மாட்டுக் கொட்டிலோடு மல்லுக் கட்டிக் கொண்டு பேதுரு நின்றிருந்தாலும், அவளது கறுத்துத் திரண்ட உடல்வாகு ஒருசேர வெளித் தெரிந்தது. கண்டியிழுத்துச் சாரதாம்பாளின் நிஜத் தேவையை நிறைவு செய்ய வல்லவன் போலாகினான்.

மலக்கழிவு சேகரித்து மாட்டு மூத்திரங்களின் நாற்றமெடுப்பில் வேலை செய்பவனின் லாவண்யத்தை விடிகாலையிலிருந்தே மிகவும் இரசித்தான். சிவகௌரி மாத்திரம் சமயலறைக்குள் மாட்டுப்பட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்தது அவளது இரசனையை மேலும் வளர்த்தெடுத்தது. தீர்த்தச் செம்போடு அய்யர் தானுண்டு தன் கருமமுண்டு என்றே விட்டையும் விட்டு அகன்று விடுவதால் வெறுமை நெருப்புச் சாரதாம்பாளை வதக்கி யிருந்தது.

முடிவு -

மாட்டுக் கொட்டிலின் சாணக் குவியல் சாக்குகளிலே துண்டம் துண்டமாக வெட்டப் பட்ட முண்டங்களாக முத்துக் கிருஸ்ணரின் உடல் பகுதிகள் பல வாரங்களின் பின்னரே கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதுவரையில் நெடுந்தீவுப் பக்கம் போய் விட்டதாகவே சிவகௌரி நம்பிக் கொண்டிருந்தாள். வருபவர்களிடம் கூட அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

பேதுருவையே சந்தேகத்தின் பேரில் முதல் எதிரியாகவும் சாரதாம்பாளை இரண்டாவது எதிரியாகவும் கொலைக் குற்றம் சாட்டி கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்ட போதும் சாரதாம்பாள் ஒன்றாக்கியே அடைக்கும்படி கோரினாள். அவளது கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்த போதுதான் அவள் அழத் தொடங்கி யிருந்தாள்.

அதுவரையில் அழாத அவளது அழகு விழிகள் அடைய முடியாத விசனத்தில் வீழ்ந்தெழுந்தது. சிறையில் அவளைப் பார்த்துப் போக யாருமே வரவேயில்லை. பேதுருவின் உருவம் கூட அவளுக்குத் தெரிகிறதாயில்லை. அய்யரின் உருவம் மறைந்த போதும் தெரியாத உண்மை இப்போது அவளை உறுத்தியது. கண்ணின் மணியில் கருமை ஒன்றே படர்வதை அவளுக்கு உணர்த்தியது.

Happy Photo

**EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS**

**300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel: 2526345**

41-வது ஆண்டு மணி - ஜனவரி 2006

தொடர்பாடலில்

கடிதத்தின் முக்கியத்துவம்

மகத்தானது. காலம் கடந்து பேசும் வலிமை அதற்குண்டு.

இழந்துகொண்டிருக்கும்

இன்பம்

- திக்குவல்லை கமால்

உலக இலக்கியத்திலேகூட கடித இலக்கியத்திற்கு ஒரு நிலையான பங்கு இருக்கின்றது. புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் சர்வதேச ரீதியாக இதர எழுத்தாளர்களோடு கொண்ட தொடர்புகள் பதிவாகியிருக்கின்றன.

ஓர் எழுத்தாளன் பற்றி முழுமையானத் தேடல் ஆய்வினை மேற்கொள்கின்ற போது அவனது இலக்கியத் தொடர்புகள் முன்னிலை பெறுகின்றன. இணைந்த செயற்பாடு, கருத்து முரண்பாடு, கொள்கை உடன்பாடு, வாதப் பிரதிவாதங்கள், அபிலாஷைகள் போன்ற பல விடயங்களை அணுகுவதற்குக் கடிதங்கள் பெரிதும் உதவும்.

நமக்கு மிகவும் பரிச்சயமான புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளை விடுவோம். அவர் இலக்கியச் சகாக்களோடு கொண்ட தொடர்பை ஒருகணம் மறப்போம். அவர் தனது மனைவிக் கெழுதிய கடிதங்களே நூலுருப் பெற்றுப் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன.

அவரது அன்பும், ஆசையும் மட்டுமல்ல, வறுமையும் கொடுமையும் மட்டுமல்ல, அவரது இலக்கிய வேட்கையும் சமுதாய நோக்கும் கூட அக்கடிதங்களிலே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. மொத்தத்தில் ஓர் எழுத்தாளனின் கடிதம் வெறும் கடிதம் அல்ல என்பதே பேருண்மையாகும்.

என்னுடைய நாற்பது வருட இலக்கிய வாழ்வில் நூற்றுக் கணக்கான கடிதங்கள் தொடர்புபட்டுள்ளன. ஓர் எழுத்தாளனின் வளர்ச்சியில் இத்தகைய தொடர்புகள் பங்களிப்புச் செய்கின்றன வென்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை.

எழுத்துலகப் பிரவேச ஆரம்ப கட்டத்திலேயே, கடிதத் தொடர்புக்கு வாசலாய் அமைந்த நிகழ்வு நெஞ்சிலே நிழலாடுகின்றது.

தினபதி தினசரியின் ஆரம்ப காலகட்டம். தினம் ஒரு சிறுகதை, தினம் ஒரு கவிதைத் திட்டங்களை முன்வைத்தது. அது அன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

தினபதி இனம் கண்டிருந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களின் பெயர்ப்பட்டியலையும் அவர்தம் முகவரியையும் வெளியிட்டிருந்தது.

இளம்படைப்பாளிகள் தங்களது சிறுகதை, கவிதைகளை நேரடியாக பத்திரிகைக்கு அனுப்பக் கூடாது. அவர்கள் தம் ஆக்கங்களை மேற்குறிப்பிட்ட மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள் அவற்றைத் தரம்கண்டு, திருத்தி, அதற்கெனப் பிரசுரமாகும் கூப்பனில் கையொப்பமிட்ட பின்பே அவை பத்திரிகைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். ஆக்கம், அறிமுகப்படுத்தியவர் பெயரோடு வெளிவரும்.

41-வது
ஆண்டு
ஜனவரி 2006

தினபதி சிறுகதைகளைப் பிரசுரிக்கும் போது எழுத்தாளர்களின் பெயர், முகவரிகளையும் வெளியிடும். இதனால் சமகால இளம் எழுத்தாளர்களிடையே தொடர்பு வளர்வதற்கும் வாய்ப்பாக அமைந்தது மாத்திரமன்றி இரசிகர்கள் கூடத் தமது அபிப்பிராயங்களை, பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கவும் துணை நின்றது.

இந்த முறையின் மூலமாகப் பிரபல எழுத்தாளர்களோடு தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவர்களது கருத்துக்களை... வழிகாட்டல்களை... அறிவுரைகளை அவ்வப்போது பெறக்கிடைத்ததோடு அந்த உறவு இன்று வரை இருந்து வருகிறது.

கடித மூலம் நான் தொடர்பு கொண்டவர்களில் அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமதுவும் ஒருவர். இவரிடம் சிபார்சு பெறுவதற்காக ஒரு சிறுகதை அனுப்பியிருந்தேன். 'உமது ஏழு வயதுத் தங்கையை வைத்து ஒரு கதை எழுதி அனுப்பவும்' என்று ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். கதை அனுப்பினேனோ இல்லையோ இன்றுவரை அந்தக் கடிதம் என்னோடு உறவாடு கின்றது.

எச்.எம்.பி.முஹைதீனுக்கும் ஒரு கதை அனுப்பியிருந்தேன். சிபார்சு பண்ணாவிட்டாலும் பரவாயில்லை கதையை யாவது திருப்பி அனுப்பியிருக்கலாமே என்ற கோபத்தோடுதான் அவர் தபால் செய்திருந்த அந்தச் சின்னக் கடித உறையை விரித்தேன். "உங்கள் சிறுகதையைச் சிபார்சு செய்து பத்திரிகைக்குக் கொடுத்து விட்டேன். விரைவில் வெளிவரும்." பிற்காலத்தில் அவரோடு மிக நெருக்கமாகப் பழக இந்தக் கடிதமே வழிகோலியது.

பத்திரிகை, சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர் அனுப்பும் ஆக்கங்களைப் பிரசுரிப்பது தொடர்பாக முன்னறிவிப்புச் செய்யும் ஒழுங்கு முறை வழக்கில்

இருப்பதாக நான் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் எழுபதுகளில் வெளிவந்த 'மலர்' ஆசிரியர் அன்புமணி 'தங்களது வாப்பா வருவார்' என்று சிறுகதை அடுத்த இதழில் பிரசுரமாகும் என்றொரு தபாலட்டை அனுப்பியிருந்தார். எனது படைப்பு பிரசுரமாவது பற்றி அறியத் தந்த அந்த முதற் தபாலை இன்றுவரை பாதுகாத்து வருகிறேன்.

எழுபத்தி மூன்றில் எனது புதுக்கவிதைகள் சில வற்றைத் தொகுத்து 'எலிக்கூடு' என்று ஒரு பிரசுரம் வெளியிட்டேன். அது ஓர் உன்னதமான படைப்பென்ற நினைப்போடு பலருக்கும் பிரதிகள் அனுப்பி வைத்தேன். பதில் அனுப்பிய சிலருள் அந்தப் பெரிய மனிதனும் அடக்கம். "நீங்கள் அனுப்பிய பிரதியை இந்தியா விலுள்ள எனது நண்பரொருவருக்கு அனுப்பி விட்டேன். எனக்கு இன்னொரு பிரதி அனுப்பவும்" என்று அவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அனுப்பினேன். அடுத்தவாரம் அவரிடமிருந்து இன்னொரு கடிதம் வந்தது. 'கலைக் கோலம்' வானொலி நிகழ்ச்சியில் தங்களது எலிக்கூடு பற்றிய விமர்சனம் இடம் பெறும். கேட்டு அபிப்பிராயம் எழுதவும் என்று இரண்டாவது கடிதம் கூறியது. அவர் தான் க.கைலாசபதி. அவரது உயர்ந்த பண்பின் அடையாளமான அக்கடிதங்களை அடிக்கடி வாசித்து நான் உணர்வு பெறுகிறேன்.

இப்படியான இலக்கியக் கடிதங்களையெல்லாம் வகைப்படுத்தித் தொகுத்து பாதுகாத்து வருகிறேன்.

மிக அதிகமான கடிதங்கள் எனக்குக் கவிஞர் ஏ.இக்பாலிடமிருந்தே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவர் எனது பாடசாலை ஆசிரியராகவும், எழுத்துத்துறை வழிகாட்டியாகவும் அமைந்தவர். எனது ஆக்கங்கள் பற்றி அபிப்பிராயங்கள், பாராட்டுக்கள், ஆலோசனைகள் என்று அவ்வப்போது எழுதியிருக்கிறார். இலக்கியச் சர்ச்சைகள், தகவல்கள், போக்குகள், முரண்பாடுகள் குறித்தெல்லாம் எழுதியுள்ளார்.

எனது இலக்கிய வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டங்களிலும் மிக நெருக்கமாகவும் அன்போடும் பழகிய பலர் இன்று எங்களோடு இல்லை. எம்.எச்.எம்.சம்ஸு, அன்பு முகைதீன், ராஜபூர்காந்தன், புயல்ஹமீத், டானியல் அன்ரனி, சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்களை அந்த வகையில் குறிப்பிடலாம். இதயபூர்வமான உறவுகளை இரமைட்டிக் கொள்ள அவர்களது கடிதங்களே உதவுகின்றன.

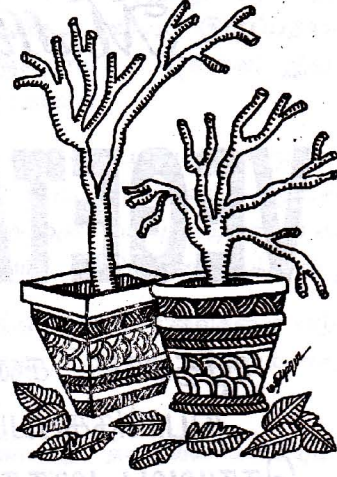
நா.பார்த்தசாரதி, மகாகவி, அருள் செல்வ நாயகம், வன்னியூர்க் கவிராயர் இப்படி இன்னொரு சாராரின் முகம் காணும் சந்தர்ப்பமே கிட்டவில்லை. எனினும் அவர்களது கடிதங்கள் எனது முகம் பார்த்துப் புன்னகை பூக்கின்றன.

இந்தக் கடிதங்களையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு எனக்குள் நானே சிந்திக்கும்போது இவற்றின் மூலம் கிட்டுகின்ற ஆத்ம சுகம் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதது. ஒவ்வொருவரோடும் கொண்ட தொடர்பும் ஒவ்வொரு அத்தியாயம். அவை கண்டிப்பாகப் பதிவாக வேண்டும்.

அனுபவமும் முதிர்ச்சியும் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களுக்கும் நான் சொல்வது பொருந்தும். ஒவ்வொருவரும் தம்வசம் வைத்திருக்கும் கடிதங்களை இலக்கிய உலகுக்குக் காணிக்கையாக்கிக் கடந்துவந்த காலத்தின் இலக்கிய செல்நெறிக்கு வளம் சேர்க்க வேண்டும். லெ.முருகபூபதி ஓரளவுக்கு இலக்கியக் கடிதங்களை நூலாக்கியுள்ளார்.

அன்றைய இளம் எழுத்தாளனின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்த ஏதுக்களில் கடிதத் தொடர்பும் ஒன்று. இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களிடம் இந்நிலை மிக அரிதாகவே காணப் படுகிறது. இதற்குத் தொடர்பாடல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் முக்கிய காரணமாகும். நாம் கூட இன்று இலக்கிய நண்பர்களின் தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றியே காரியத்தை முடித்துக் கொள்கிறோம்.

துளிப்பா

வாடகை வீடுகள்
அலைந்தன
தொட்டிச் செடிகள்.

— கனிவுமதி

உண்மையில் இலக்கியக் கடிதத் தொடர்பு நாம் இழந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒர் இன்பம்.

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, St. Mary's Road
Mattakuliya
Colombo - 15.

தொலைபேசி : 0777 - 790385

முற்றிலும் குளிர்நட்டப் பெற்ற சலூன்

With Best Compliments To :

Mallikai 41 Year Issue

VEGETARIAN HOTEL

சுத்தமான, சுவையான, சுகாதார முறைப்படி
தயாரிக்கப்பட்ட சிற்றுண்டி வகைகளுக்கு
கொழும்பு மாநகரில் பிரசித்தி பெற்ற ஹோட்டல்
எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கத்தக்க பெயர்

98, பாங்குஷால் வீதி,

கொழும்பு - 11.

தொலைபேசி இல. 2324712

41-257
ஆர்.கே.பி.
ஜூன் 2006

சுதவு நீக்கலில் அவள் அறையில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது.

நெந்து போன பழந்துணியின் குவியலாக அவள் துவண்டு கிடந்தாள். அவளது சுவாசகோசத்திலிருந்து மெல்லிய இழையாக மூச்சு வந்து கொண்டிருந்தது. அவளது உடலில் அசைவேதுமில்லை. எதுவித உணர்வும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. அவள் உறங்குகிறாளா..? இல்லை. இது அவளது இறுதி உறக்கமா..? இருக்கலாம்.

உள்ளே வந்த தவபாலன் - கட்டிலுக்கு அருகாக மேசையிலிருந்த ஓடிக்கொலோனை எடுத்து அவளது நெற்றி, முகம், செவிமடல் என எல்லா இடங்களையும் நன்றாகத் துடைத்து விட்டான். அப்பொழுதும் அவளிடம் எதுவித அசைவையும் அவனால் காணமுடிய வில்லை. இத்தனைக்கும் அவனுடைய இயக்கம் கூட ஒரு வகையில் யந்திரத்தனமாகத்தான் இருந்தது.

மேசை நிரம்பிய மருந்து டப்பாக்கள். டப்பா ஒன்றிலிருந்து, இரு வில்லைகளை எடுத்தவன் - அவளது கிட்டிய பற்களை நீக்கி, வில்லைகளைப் போட்டான். சிறிதளவு நீரையும் ஊற்றினான். அவள் மிடறு விழுங்குவது லேசாகத் தெரிந்தது.

குவியலாகக் கிடந்த அவளைச் சற்று நேராகப் படுக்க வைத்து, தலையணையையும் படுக்கை விரிப்பையும் சரி செய்தான்.

அடுக்களைப் பக்கம் நகர்ந்தவன் - ஒரு கண்ணாடிக் குவளையில் பாலில் காய்ச்சிய குயக்கர் ஓட்சுடன் வந்தான். அவளை நெருங்கியதும் - கட்டிலில் ஏறி அமர்ந்து, அவளது தலையைத் தூக்கி மடியில் வைத்தபடி, குயக்கர் ஓட்சைக் கரண்டி ஒன்றினால் சிறிது சிறிதாக ஊட்டினான். வாயினுள் சென்ற ஓட்சு, கடைவாய் வழி வழிந்தது. ஓட்சு கரைசலுடன் மருந்து வில்லைகளும் கரைந்த நிலையில் அரையும் குறையுமாக வெளியே வந்தன.

அந்த மருணம்
அவர்களுக்கும்

- க. சட்டநாதன்

இயல்புக்கு மாறாக உறைந்து போனவன் “எல்லாமே முடிந்த போச்சுப் போல...” என முன்கினான். அடுத்த கணமே, அந்த உணர்வுச் சுழிப்பிலிருந்து, சுலபமாக அவனால் விடுபட முடிந்தது. பற்றுதல் ஏதுமில்லாத விலகலும் ஒதுக்கமும் அவனுக்குச் சடுதியாகச் சாத்தியமாகியது.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் தான் டொக்டர் மனோகரன், இவனைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“மிஸ்டர் தவா... இஞ்ச ஆஸ்பத்திரியில் இவனை வைச்சிருந்து பிரயோசனமில்லை. மருந்துக்கும் ரெஸ்போன்ஸ் இல்லை. ராத்திரி மசில்காடியக் அரெஸ்டர். உயிர் தப்பி இருக்கிறா...! சிறுநீரகங்கள் சரியாப் பழுதாய்ப் போச்சு. ப்ளட்யூரியா, ப்ளடஸூகர் எல்லாம் அதிகமா இருக்கு. அவனை வீட்டுக்குக் கொண்டு போறது தான் அவவுக்கும் நல்லது. உங்களுக்கும் வசதி.”

இன்றென்ஸிவ் கெயர் யூனிற்றிலிருந்தும் பயனில்லை என அறிந்த பின்னர், ஆனந்தியை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான். வீடு வந்த ஆனந்தியை, உடன் ஓடிவந்து பார்த்தவள் அவளது தங்கை வசந்திதான். ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாக நோயுடன் தவிக்கும் ஆனந்திக்கு உதவி ஒத்தாசை எல்லாம் அவள்தான்.

ஆனந்திக்கு உதவியாக வந்தவள், அவனுக்கும் உதவியாக இருந்தாள். திருமணமாகாத அவளுக்கு ஆண் உடம்பின் ஸ்பரிசுத்தையும், வாசுத்தையும் உணர்த்தியவன் தவபாலன்தான். எந்த இடத்திலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அவளை அவனால் தொட முடிந்தது. அந்த வகையில் அவளை அவன் தயார்ப் படுத்தியிருந்தான்.

இரவு வெகுநேரம் வரை அவனுடன் பிசங்கிக் கிடந்தவள், பின்னிரவுக்குச் சற்று முன்னர் தான் “அம்மா பாவம்... தனிய...” என்று கூறியபடி அவளை விட்டு விலகி, வீட்டுப்பக்கம் போனாள்.

அந்த அவலமான நேரத்திலும் வசந்தி பற்றிய நினைவுகள் அவனுக்கு. அந்த நினைவு தந்த குறுகுறுப்பிலிருந்து விடுபட்ட தவபாலன், ஆனந்தியின் கடைவாயில் வழிந்திருந்த ஓட்சையும், கரைந்து வெளியே வந்திருந்த மருந்து வில்லைகளையும் துடைத்து விட்டான். ஆனந்தியின் வெளிறிய, மஞ்சள் பாரித்த உடலை ஒரு கணம் வெறித்துப் பார்த்தவன்; அதைக் கழுத்து வரை இழுத்துப் போர்த்தி விட்டு, வெளியே வந்தான்.

ஹோலுக்கு இடது பக்கம் அவனது அறை. அலுமாரியைத் திறந்தவன், மறைப்பு லாச்சியை இழுத்துப் பார்த்தான். எழுபதாயிரம் இருந்தது.

‘வங்கியில் போடாதது நல்லதாய்ப் போயிற்று. சாவீட்டுக்கு இது போதும்... போதாவிட்டாலும் பரவாயில்லை... பசுபதியின்றை கையிலை இருக்கும்...’

நினைவுகள் அழுத்த, ட்றிங் ஸ்ராண்ட் பக்கம் போனான். ஸ்கொச் விஸ்கியைக் கண்ணாடிக் குவளை ஒன்றில் வார்த்தான். விஸ்கியுடன் விறாந்தைப் பக்கம் வந்தவன், அதில் எதுவும் கலந்து கொள்ளாமல் வாயில் ஊற்றிக் கொண்டான். நாவில் ஊறிய கசப்பும், போதை தந்த லேசான மச

மசப்பும் அவனுக்குச் சுகமாக இருந்தது. சொண்டைச் சுழித்து லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டான். இரவு வசந்தியின் உடல் தந்த சொசுகம் சுகமும் அவனுக்கு மீளவும் நினைவு வந்தது போலும்.

ஆனந்திக்குத் துணையாக வசந்தி வந்ததும் - இரும்புக்கடை, தென்னந்தோப்பு, பெற்றோல் பங் எனக் கிளம்பி விடுவான். உறவுகளில் இல்லாத வாஞ்சை, அவனுக்கு உடைமைகளில் இருந்தது. நிரம்ப இருந்தது. ‘வசந்தி ஏன் இன்னும் வரவில்லை...’ சற்றுப் பொறுமையிழந்து குழம்பியவன் - ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் போல ஆனந்தியின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அறை திறந்தபடி இருந்தது. இழுத்துச் சாத்தியவன்; முன் கதவைப் பூட்டி விட்டு, ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்தான்.

வீடு வந்த வசந்தி, பிரமகத்தி பிடித்தவன் மாதிரி நித்திரை வராது புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

‘அக்கா சுகமில்லாமல் இருக்கும் போது ஏன் இந்தப் புத்தி இப்படிக் கெட்டலையுது...? கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த கூச்சம் கூட எங்கே போய்த் தொலைந்து விட்டது... தவபாலனது இந்த ஆக்கிரமிப்பை, அடாவடித் தனத்தை ஏன் என்னால் உதற முடியவில்லை. மனோபவம் குலைந்து, தன்வசம் இழுத்தல்தான் எனக்கு விதித்த விதியா...?’

மனதுள் கிளரும் கேள்விகள்.

விடை காணமுடியாது தவித்தவன், எழுந்து மனதை ஓரளவு திடப்படுத்திக் கொண்டு குளியலறைப் பக்கம் போனான்.

‘ஷவரில்’ இருந்து கொட்டிய குளிர்ந்த நீர் அவளைச் சற்று ஆறுதல் படுத்தியது.

குளியலறையில் இருந்து வெளியே வந்த போது, கேற் சத்தம் கேட்டது. அவள் முன் விறந்தைக்கு வந்தாள்.

கேற்றைத் திறந்தபடி தவபாலன் தான் வந்தான்.

தோய்ந்து, நீர் சொட்டச் சொட்டத் தனது கூந்தலை ஓர் அலட்சியத்துடன் அவள் அள்ளிச் சொருகி இருந்தாள். கூந்தலில் இருந்து சிந்திய நீர் அவளது முதுகுப்புறத்தையும் தோள் பட்டையையும் தொட்டம் தொட்டமாக நனைத்திருந்தது. சந்தனச் சோப்பின்

வாசத்துடன் அருகே வந்தவளை, அவன் இடுப்பைப் பிடித்திழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். கன்னத்தில், பூனை மயிர்களிலும், கண் இமைகளிலும் லேசாக முத்தமிட்டான்.

“இதென்ன கூத்து... பட்டப் பகலிலை...”

“ம்... ம்...”

அவளது அடிக்குரலின் தளுக்கு அவளுக்கு ஆபாசமாய் இருந்தது.

“சீ... இப்ப இஞ்ச வேண்டாம்...”

மெலிதாக முனகினாள். அவளது அந்த முனகல் அவளது ஆசைத் தீயை மேலும் கிளறியது. வெறி கொண்ட அவன், அவளை அழுத்தமாகப் பற்றினான்.

“அம்மா வெளியால போனவ... வந்திடுவா...”

“அம்மாவோ... அப்பாடா, இவவுக்கு அவ்வில சரியான பயம். பூட்டின கதவுகள் பொருமிறது அவவுக்குத் தெரியாதா...?”

கீழ்க்கண் கொண்டு பார்த்து, ஏளனமாகச் சிரித்தவன், அவளது உடலை மேலும் இறுக்கமாகப் பற்றி இழுத்தான்.

பழக்கமான அந்த அறையில் ஆடைகள் நெகிழ, அவள் மீது கவிந்து படர்ந்தான். அவளது அந்தச் சுதந்திரம் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டியது. எதிர்ப்பேதுமில்லாத ஓர் அசிரத்தையே தன்னளவில் மிஞ்சுவதை அவள் அப்பொழுது உணர்ந்தாள்.

“இதென்ன... இதென்ன பைத்தியக்காரத் தனம்... காமத்துக்குக் கண்ணில்லை என்பது இது தானா...?”

அவனிடமிருந்து விலகி நிற்க விரும்பிய போதும் அவளால் அது முடியவில்லை. அவன் தொட்டதும் கண்ணை மறைத்துக் காட்டில் விட்டது மாதிரி எல்லாமே நடந்து விடுவது எதனால்... அதற்கு முடிவே இல்லையா...

அவளது மனசு அடித்துக் கொண்டது.

அடுத்து அங்கு நிகழ்ந்தவை, அவளது மனம் ஆசுவாசப்படும் வகையில் அமைந்தன.

கலவியின் உச்சத்தை அடைவதற்குச் சற்று முன்னதாக, போக மயக்கத்தில் இருந்த தவபாலன், ஏதேதோ பிதற்றினான்:

“ஆனந்திக்கு காலையில் கொஞ்சம் கடுமை. தலை சாய்ஞ்சு போச்சுது. பேச்சு மூச்சில்லை. அவ எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட்டா.”

பதட்டப்படாது, தனக்கு எதுவித தொடர்புமில்லாதது போல, மிக நிதானமாகவே அந்தச் செய்தியை அவன் சொன்னான்.

அதனைக் கேட்ட வசந்திக்கு, உள்ளில் ஏதோ பட்டென உடைந்து சரிந்தது போலிருந்தது. உடல் குலுங்கி நிமிர்ந்தவள், ஒரு பெண் சிங்கம் போலச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள். அழுக்கு மூட்டையாய் அவள் மீது புதைந்து கிடந்த அவனைத் தனது பலம் முழுவதையும் சேர்த்து, உதைத்துத் தள்ளினாள்.

‘இவனுடன்... இந்த மிருகத்துடன்... இனியும் இப்படி ஒரு உறவா... இந்தத் தொல்லைகள், சுரண்டல்களில் இருந்து விடுபட வேணும்...’

அவளது உள்ளுணர்வின் கொதிநிலை அவனைத் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவன் சற்று இயல்பு மாறித் தடுமாறுவதை அவள் கவனங் கொண்டாள்.

“என்ன வசந்தி இது... புது விண்ணாணமாய் இருக்கு. உனக்கு... உனக்கென்ன திடீரென வந்திட்டுது...”

அவளது குரலில் தடுமாற்றத்தை மீறிய லேசான குரோதமும், பகைமை உணர்வும் சடைத்தது. அது அவளைச் சுட்டது. மனக் குமுறலுடன் அவள் அவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“வெக்கம் கெட்ட, வெக்கையடங்காத உன்ரை சேமறிக்குணம் சுட்டையிலதான் வேகும் போலை... தொட்டுத் தாலி சுட்டினவள் செத்துக் கிடக்க... இப்படி... இப்படி வெறிகொண்டு அலையிறயே... நீ இழுக்கிற பக்கமெல்லாம்

இழுபடிற என்னை... என்றை
பன்னாடைப் புத்தியைச் செருப்பாலதான்
அடிக்க வேணும்...”

தன்நிலை அழிந்து விம்மி
அதிர்ந்தவள், நெகிழ்ந்து கிடந்த தனது
ஆடைகளைச் சரி செய்து கொண்டாள்.

அவளை நெருங்கிய தவபாலன்
அவளது கரங்களை முரட்டுத்தனமாக
மீளவும் பற்றினான்.

“புதுச் சிநேகிதம்... அதுதான் இந்தக்
கெப்பர் போல... என்ன திரவியத்தை
அவன்... அந்தத் தியாகனிட்ட
கண்டிட்ட... தோட்டம் வயலெண்டு
வெயிலிலை அடிப்பட்டுப் புலுண்டிப்
போனவன்ரை வேர்வை மணமும்
மதமதப்பும் ருசியாய்த்தானிருக்கும்.”

காயப்பட்ட அவனது நான்
அசிங்கமாக வெளிப்பட்டது.

“சீ... நீயும் உன்னை அழுகல் புத்தியும்.
அந்த நல்ல சீவனை ஏன் இப்ப வம்புக்கு
இழுக்கிற. கையை விடு. நோகுது.
இனியும் உன்னோடை எனக்கு என்ன
ஒட்டுதல்... உன்னை சங்காத்தமே இனி
எனக்கு வேண்டாம்...”

பேசும் போதே அவளது கண்களில்
ஒரு வகை எதிர்ப்பையும், தீயாய்ச் கடரும்
வன்மத்தையும் அவன் கண்டான்.

அவனை உதறித் தள்ளியவள்,
அறைக்கு வெளியே வந்தாள்.

அடிபட்டுத் தாடை இறுகிப்போன
மிருகம் போல அவனும் வெளியே
வந்தான்.

“அக்காவின்ரை சடலம் தனிய
கிடக்கு. வீட்டுப்பக்கம் போ...” கூறியபடி,
திறப்புக் கோர்வையை அவளது காலடி
பார்த்து விசி விட்டு ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட்
செய்தான்.

அவன் போவதை மிகுந்த வெறுப்புடன் பார்த்த
வசந்தி, அவளது இயல்புகளுக்கு மாறாக, அவன்
செல்லும் திசை பார்த்துக் காறி உமிழ்ந்தாள்.

‘அக்கா வீட்ட போவம்...’ என நினைத்த வசந்தி,
படி இறங்கி நடந்தாள். அக்காவின் பிரிவு தந்த துயர்
அவளது மனதில் அழுத்தமாகக் கனத்தது. அத்தோடு
தியாகுவின் நினைவுகள். கூடவே அம்மாவின் நினைவு
களும்.

தியாகுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு
நெருப்பில் நிற்பது போலிருக்கும். ஒருவகைப்
பதட்டமும் படபடப்பும் திகையும். மனமும் உடலும்
கூசும்.

“வசந்தி, வாழ்க்கை நெருப்பு மாதிரி; தடுமாறி அதில்
குளிர்காய நினைச்சால் அது உன்னைப் பொகக்கிப்
போடும். சாம்பல் தான் மிஞ்சும்.”

‘இது அத்தானின் சாபமா... இல்லைப் பரிவா...
அல்லது... அல்லது காதலா...? அவளுக்குத் தெரியவில்லை.
ஒன்று மட்டும் அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.
தவபாலனிடம் இல்லாதது இந்தத் தியாகுவிடம் இருக்கிற
தென்பதுதான் அது. அவளது வக்கரித்த காமத்திலிருந்து
வேறுபட்டதான இவனது இந்த இயல்பும் அணுகு
முறையும் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதே
நேரத்தில், ‘இவருக்கு... இந்தத் தியாகு அத்தானுக்கு
எதையும் உடைத்துப் பேசத் தெரியவில்லையே...’ என்ற
குறையும் அவளுக்கு உண்டு.

நேற்றுக் காலை அக்கா வீட்டுப் பக்கம் போன
போது, அவளைக் கண்ட தியாகு:

“தவபாலன் சரியான பெட்டைக் கள்ளன். அவன்ரை
உழைப்பெல்லாம் இது விஷயத்தில தான் கரைஞ்சு
போகுது. இந்தச் சகதியில, நீ கால் வச்சிடப்படாது
வசந்தி. தம்பையா மாஸ்ரரின்ரை மகள் மல்லிகா,
செபஸ்தியின்ரை மனிசி பிலோமினா எண்டு பல
பெண்கள் அவனுக்குச் சிநேகிதம்”

‘இவ்வளவு கவனம் சொல்லும் அத்தானால் ஏன்
என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துப் போக முடியவில்லை.
அதற்குத் தடையாக இருப்பது எது? அவரது கைகளைக்
கட்டிப் போட்டிருப்பது எது? தங்கையின் திருமணமா...?
அவளது திருமணமாகாமல் என்னை... என்னை அவரால்...’

சீரழிஞ்சு நிக்கிற எனக்கு, இன்னுமொரு சீவியமா..? அழிஞ்சு போன இந்த உடம்பை..'

“அழிஞ்சு போனது உடம்பு மட்டும்தான். உம்மடை மனசு இல்லை வசந்தி...”

தியாகுவின் குரல் மிக நெருக்கத்தில் ஒலிப்பது போல அவளுக்கு ஒரு பிரமை. அவளது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

‘இப்படி ஏந்தி ஏந்திச் சுமக்க இவனால் எப்படி முடிகிறது’ அவளது மனம் கனிந்து சிலிர்த்துப் போகிறது.

‘அம்மா பாவம் அவளாலை என்ன செய்ய முடியும்... தொட்ட கடன் பட்ட கடன் மட்டுமா அவளைத் தவபாலனில் சார்ந்து நிற்க வைத்துள்ளது. உயிர் வாழ்வதற்கே அவன்தான் தஞ்சு மென்ற நிலை... அவனை ஒதுக்க முடியுமா..? ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை தான் நமக்கு விதிச்ச விதியாய் விட்டதே...’

பனிப்பாறையாய் அவளது இதயம் இறுகிக் கிடந்தது. அவளுக்கு அழ வேண்டும் போலிருந்தது. அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அம்மாவுக்காக, ஆனந்தி அக்காவுக்காக, ஏன் அவளுக்காகவும் அழுதாள்.

கண்களில் தாரையாய் இறங்கும் நீரைத் துடைத்தபடி, தனது தலைவியை நொந்தவளாய் மேலே நடந்தாள்.

விட்டுக் கதவைத் திறந்த வசந்தி, ஆனந்தியின் அறைக்குத்தான் முதலில் போனாள். அவளது உடலை மூடிக் கிடந்த போர்வையை நீக்கினாள். முட்டி வந்த துயரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது கலங்கியவள், தன்னை நிதானப் படுத்திக் கொண்டு ஆனந்தியின் அறை, நடுக் கூடம், தவபாலனது அறை, முன் விறாந்தை என்று எல்லா இடத்தையும் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தாள்.

கிணத்தடி வரை சென்று கைகால் அலம்பி வந்தவள், மீளவும் ஆனந்தியின் உடலை அணுகி, ஆடைகளை உருவி எடுத்துவிட்டு,

அதை ஓடிக்கொலோன் கலந்த நீரினால் துடைத்து விட்டாள்.

ஆனந்தியின் மார்பு சரிந்து தளர்ந்து கிடந்தது. உள்ளொடுங்கிய வயிறு. சுள்ளி சுள்ளியான கைகள், கால்களென எல்லாமே வசந்தியை அசர வைத்தன.

‘ஒரு காலத்தில் பேரழகியாய் இருந்த அக்காவா இவள்... இவளுக்கு எத்தனை குறைப் பிரசவங்கள். வருஷத்துக்கு முன்றாவது இருக்குமா..? அவள் கரைத்து வடித்தது ஏழா, எட்டா..? நொந்த உடம்பென்றும் பாராமல், புணரும் வெறி ஒன்றுதானே அவனுக்குச் சாத்தியமாகியுள்ளது. அவன் என்ன ஈனப்பிறவி, இவன் மிருகமா..? மிருகங்கள் கூட பருவந் தப்பிச் சேர்வதில்லையே. அக்காவைப் போல அவன் என்னை, மல்லிகாவை, பிலோமி னாவை... இன்னும் யார் யாரைச் சீரழிக்கப் போகிறான்.

நெஞ்சு சுருகும் நினைவுகள்.

நினைவுகளைப் புறமொதுக்கிய வசந்தி, பச்சைப் பட்டுச் சேலை ஒன்றை எடுத்து ஆனந்திக்கு உடுத்தி விட்டாள். அந்தச் சேலைக்குத் தோதாக ஒரு சோளிச் சட்டையையும் போட்டாள். ஆனந்தி இப்பொழுது அப்ஸரசாக இருந்தாள். அவளது நெற்றியில் சிறிது விபூதி பூசி, பெரிதாகக் குங்குமப் பொட்டும் வைத்தாள். அலுமாரியில் இருந்து ஆனந்தியின் நகை முழுவதையும் எடுத்துப் போட்டு விட்டாள். அவளது மார்பில் தாலி தழையத் தழையக் கிடந்தது.

பெரிய வாங்கில் ஒன்றைச் சீமெந்துத் தரையில் தரதர என இழுத்து வந்த வசந்தி, அதைக் கூடத்தில், இடம் பார்த்துப் போட்டாள். அப்பொழுது ஆளரவம் கேட்டது. தியாகு வந்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த வசந்தி அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“எப்ப வந்தனீங்க அத்தான்.”

“இப்பதான்.”

“ஆர் சொன்னது.”

“தவபாலன்.”

உள்ளே வந்த தியாகு ஆனந்தி முன்பாக ஒரு நிமிடம் மௌனமாக நின்றான். இவளை நிமிர்ந்து பார்த்த அவனது கண்கள் பனித்திருந்தன.

“புண்ணியவதி போயிட்டா... அவனோடே இருந்து அவன்ரை கூத்தை யெல்லாம் பார்க்காமல் போனது நல்லது தான்...”

“நெருக்குவாரம் தீர்ந்த நிம்மதி அக்காவுக்கு.”

“ஆனந்தி மச்சாளைக் கூடத்திலையா கிடத்தப் போற...” கேட்ட தியாகு, ஆனந்தியின் உடலை அநாயாசமாகத் தூக்கி வந்து, கூடத்தில் வாங்கில் மீது கிடத்தினான். உடலை மல்லாக்கப் படுக்க வைத்து, கால் பெருவிரல் இரண்டையும் கிழித்தெடுத்த வெள்ளைத் துணியால் கட்டி விடவும் செய்தான்.

“வசந்தி குத்துவிளக்கு வேணும்... கொண்டு வந்து கொழுத்தி, தலைமாட்டுப் பக்கமா வையம்மா...” கூறியவன், துயரத்துடன் வெளியே வந்தான்.

முற்றம், ஊவு, ஒழுங்கை முகப்பு என்று எல்லா இடத்தையும் தியாகு பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்தான்.

கேற்றடியில் இரண்டு பருத்த மொந்தன் வாழைகள் குலைகளுடன் கிடந்தன. தோரணம் கட்டுவதற்குக் குருத் தோலையும் தென்னம்பாளையும் மாவிளையும்கூட அங்கு கிடந்தன.

“தியாகு அத்தான் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு...” நினைத்தபடி வசந்தி முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

அப்பொழுது பசுபதியும் அங்கு வந்தான். இவளைப் பார்த்ததும் அவன் சொன்னான், “குருக்களுக்குச் சொல்லியாச்சு. இப்ப வருவார். மேளமும் இப்ப வந்திடும்.”

“மேளமா...!” தியாகுவின் குரலில் ஆச்சரியம்

“குடிமை அது இதெண்டெல்லாம் இப்ப இல்லை... எல்லாம் சம்பளத்துக்குத்தான். சிவனடியும் பெடியளும் சாவிட்டுக்கு வந்து போக இரண்டு கொடுக்க வேணும்...”

பசுபதி, தவபாலனின் தங்கை ராஜேஸ்வரியின் கணவன். பட்டணத்திலுள்ள அவனுடைய இரும்புக்கடையின் மேலாளர். அத்துடன் அவனது வரவு செலவைப் பார்ப்பதும் அவன் தான்.

பசுபதியுடன் இணைந்து தியாகுவும் வசந்தியும் எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தார்கள். அவர்களுடன் பக்கத்து வீட்டுச் சரவணனும் சாந்தனும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

செய்தி அறிந்து அயலட்டையில் உள்ளவர்களும் வந்து கூடினார்கள். தவபாலனின் தங்கை ராஜேஸ்வரியின் அம்மா, தியாகுவின் சகோதரி கமலா, செல்லமுத்து, பாக்கியம், வைத்தி, சிவராசா என்று பலர் சாவிட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

வயது முதிர்ந்த மூதாட்டிகள் சிலரும் அங்கு கூடி, ஒப்புச் சொல்லிப் பெருங்குரலில் அழவும் செய்தார்கள்.

மேளம் வந்தது. சிவனடி பறை கொட்ட, பிள்ளைகள் தவசியும் சங்கரனும் தப்பட்டை அடித்தார்கள். மேளச் சத்தம் கேட்டுச் சனப் புழக்கம் நெரிசலடைந்தது. விறாந்தை, கூடம், முற்றத்தில் போட்டிருந்த தகரப் பந்தல் என்று எல்லா இடமும் ஊர் கூடியது.

“இண்டைக்கு இறுதிச் சடங்கா..?”

தள்ளாத வயதிலும் தளர் நடை நடந்து வினாசியர் வந்தார். “கிரியைச் சாமான்கள் வாங்கியாச்சா..? குருக்களுக்கும் சொல்ல வேணும். ஆற்றை பிரேத வண்டி. ஈசன்ஸ்ஸா, வைற் ஹவுஸ்ஸா..?”

“வைற் ஹவுஸ் தான்.”

வினாசியரது கேள்விக்கு தியாகு பதில் தந்தான்.

அங்கு வந்த எல்லாரும் ஆனந்தியின் உடலை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, துக்கம் விசாரித்தார்கள். ‘தவபாலன் எங்கை...’ என்று சிலர் விடுப்பும் கேட்டார்கள். கும்பல்கும்பலாக உட்கார்ந்து கொண்ட அவர்கள், அரசியல் தொடக்கம் அடுத்த வீட்டு உள் ரகசியம் வரை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக இழை பிரித்து அலசினார்கள்.

நேரம் மதியத்தை நோக்கி மெதுவாக நகர்ந்தது.

பருத்தித்துறை விதியால் வந்த தவபாலன், இருபாலைச் சந்தியை அடைந்ததும் டச் ரோட்பக்கமாகத் திரும்பினான். அவனது தென்னந்தோப்பு அங்குதான் இருந்தது. தோட்டம் பெரியது. முந்நாறு பிள்ளைகள் வரை அங்கு இருந்தன.

ஸ்கூட்டர் சத்தம் கேட்டதும் தோட்டத்திலிருந்த, முதியவர் ஒருவர் வெளியே வந்தார். அவர் முள்ளந்தண்டு வில்லாய் வளைந்த நிலையில், கைத்தடி ஒன்றில் தன் உடற்பாரம் முழுவதையுமே ஏற்றி இயங்கினார். பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அந்த மனிதர் வேறு யாருமல்ல, தவபாலனது தகப்பனார்தான். அவனது சொத்துப் பத்துக்கு அடி ஊற்று அவர்தான். மனைவி இறந்ததும் தனியாக வந்த முகத்தார், மிகுந்த துயரத்துடன் தோட்டத்தில் இருந்த கொட்டிலில், வானப்பிரஸ்தராய் உட்கார்ந்து கொண்டார். ஆழ்ந்த சிவபக்தரான அவருக்கு, இந்த ஓய்வும் ஒதுக்கமும் தேவையான ஒன்றாகவே இருந்தது.

தோட்டப் பராமரிப்புக்குப் பலர் இருந்த போதும், மேற்பார்வை என்னவோ அவருடைய தாகவே இருந்து வருகிறது.

தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்த தவபாலன் முகத்தாருடன் சேர்ந்து கணக்கு வழக்குப் பார்த்து நிமிர்ந்தபோது அவனிடம் அவர் கேட்டார், “அது சரி தம்பி, பிள்ளை ஆனந்தி இப்ப எப்படி இருக்கிறா..? ஆஸ்பத்திரியில இருந்து வீட்டுக்கு எப்ப வந்தவ..”

அதைக் கேட்டதும் தவபாலனது தலை தாழ்ந்தது. அவரை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் மனவலிமையை ஏனோ அவன் இழந்திருந்தான்.

ஆனந்தி மோசம் போன செய்தியை அவருக்குக் கூறியபோது, அவனது குரல் உலர்ந்து, எதுவிதமான உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்பும் இல்லாமல் இருந்தது.

“அந்தச் செல்வம் போன பிறகும் அங்க நிண்டு ஆனகாரியம் பாராமல், பணத்துக்குப் பின்னாலை ஏனப்பு பறக்கிறை. நடக்கிறது தன் பாட்டிலை நடக்கும். முதலிலை நீ அங்க போ..”

அவரது ஆதங்கம் அவனுக்கு எரிச்சலூட்டியது.

“அங்கை பசுபதி, தியாகு, வசந்தி எல்லாரும் நிக்கினம்.”

“அவை நிண்டால் போதுமா... நீ நிக்க வேண்டாமா..?”

“நான் நிக்கிற மாதிரித்தான் அங்கை வேலையள் நடக்குது. அதோட பிரேதமும் இண்டைக்கே எடுக்கிறம்..”

“உயிர் அடங்கி ஒரு நாளாவது சடலம் வீட்டில இருக்க வேணுமடாப்பா... தவிச்சு நிக்கிற ஆன்மா ஆறுதலாய்ப் போக வேணும்... எல்லாத்துக்கும் உனக்கொரு அவசரம்.”

“என்ரை வேலையள் முடங்கப்படாது அது தான்...”

“நீயும் உன்ரை வேலையளும்... கூறுகெட்ட சென்மம்...” முணுமுணுத்தவர், தொடர்ந்து உரக்கவே சொன்னார்: “நானும் அந்தச் செல்வதியை வந்து பார்க்க வேணும்... இஞ்சு செபஸ்தியைப் பிடிச்சு விட்டிட்டு வாறன்...”

“ஒரு ஓட்டோ பிடிச்ச வாருங்க.”

“இரும்புக்கடையையும் பெற்றோல் பங்கையும் இண்டைக்குப் பூட்டச் சொல்லு. வேலை செய்யிற பொடியளும் செத்த வீட்டுக்கு வரவேணும்.”

பன்றெண்டு மணிக் குத்தான் கடை, பங் எல்லாம் பூட்டுவினம். அதுக்குப் பிறகு, வாற பொடியள் வரட்டும்” கூறியவன், அய்யாவின் பேச்சைக் கேட்டு அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல், ஸ்கூட்டரின் கிக்கரில் தனது பலத்தைக் காட்டினான்.

ஸ்கூட்டரில் மிதந்தவனுக்குப் பல நினைவுகளோடு மல்லிகாவின் நினைவும் வந்தது. 'அவளையும் பார்த்து விட்டுப் போவம். இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை... பள்ளிக்கூடம் போகாமல் ஆள் வீட்டிலை தான் இருக்கும்...'

அவனது ஸ்கூட்டர் பவனி, தடையேதும் இல்லாது தொடர்ந்தது.

தவபாலன் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது மதியம் திரும்பிவிட்டது. அவனைப் பார்த்ததும் சனம் உசாராகி, அவன்தான் கொள்ளிபோட வேண்டு மென்று அபிப் பிராயம் கூறியது. அவன் மல்லிகாவையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்திருந்தான். அவனது அச்செயல் அங்கிருந்த சனத்துக்கு வியப்பைத் தந்தது. 'பட்டும் படாமல் இருந்த உறவை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறான் இவன்...' எனப் பேசிக் கொண்டது. முகத்தாருக்கும் அவனது 'டாம்பும்' பெரிய தலைக் குனிவைத் தந்தது.

'ஆரிந்தப் பெட்டை... தவபாலனுக்கும் இவனுக்கும் என்ன உறவு..?' அங்கு கூடியிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர் காலை ஒருவர் கடித்துக் கொண்டார்கள்.

"இருளி கண்பதிப்பிள்ளை வாத்தியாற்றை மகள். ஒரே ஒரு பெட்டை. படிச்சவன். வாத்தி வேலை பார்க்கிறான்."

மாங்கொட்டை சறுக்கி விளையாடின வயதிலையே அவனுக்குப் பெட்டையைத் தெரியும். வாத்தியாரிட்டை அவன் ரியூசனுக்குப் போனவன். முடிச்சா இவளைத் தான் முடிப்பன் என்று கங்கணங்கட்டிக் கொண்டு திரிஞ்சவன்."

"ஆனந்தியின்றை பேச்சுக்கால் வந்த போது, அவவின்றை நெடு நெடு வளர்த்தியும் ஈரப்பசையுள்ள அந்தப் பெரிய கண்களும் இவனுக்குப் பிடிச்சுப் போச்சு...

அதுதான் அவளை முடிச்சவன். சொல்லப்படாது, இந்த மல்லிகாவும் நல்ல வளர்த்தி. வடிவு. அவளின்றை தலை முடியைப் பாரும... படுத்து நித்திரை கொள்ளலாம் போலக் கிடக்கு. அவ்வளவு அடர்த்தியும் நீளமுமாய் இருக்குது. இளநுங்கு மாதிரித் தள தள எண்டு இருக்கிறா. ஆளும் நல்ல சிவப்பி."

"வசந்தியிலையும் இவனுக்கொரு கண். அவன்றை வீட்டோடை அடுகிடை படுகிடையாக் கிடந்த அவளை ஏமாத்திப் போட்டு, அந்த மல்லிகாவைத் தான் முடிப்பான் போல..."

"அதுக்குத்தான் இந்த வெள்ளோட்டமா..?"

"ம்... இருக்கும்... இருக்கும்...!"

சனத்தின் சளசளப்பு அரையும் குறையுமாக வசந்தியின் காதிலும் விழுந்தது. அவள் நிலை கொள்ளுது தவித்தாள்.

"இந்த ஆளிலை இருக்கிற கவர்ச்சியும் ஈர்ப்பும் எந்தப் பெண்ணை அலைக்கழிக்கவில்லை..? அக்காவை, அந்தப் பேரழகை மீளாத போகத்தில் திழைக்க வைத்துச் சக்கையாக்கிப் போட்டது மட்டுமா இவன் செய்த வேலை. இவனோடை இழுபட்ட என்னை, என்ன பாடு படுத்தினான். இவனிடம் இருந்து தப்பி, தூரமாய் விலகி நிற்பதே ஒருவகையில் நிம்மதிதான்."

"இனி இவனோடு தட்டாமாலை ஆடப் போவது யார்..? இந்த மல்லிகாவா. அவள் அப்படியொன்றும் எடுபடுற விசரியாய்த் தெரியேல்லை. புத்திசாலித்தனமும் பரிவுணர்வும் அவளது கண்களில் பளிர்டுகிறது. ஒவ்வொரு அடியையும் அளந்து அளந்து வைப்பவள் போலவும் தெரிகிறது. இவளாவது இவனை, இவனது கட்டற்ற காமத்தை நிதானப்படுத்தி, நாலுபேர் மதிக்கத் தக்க மனிதனாக ஆக்குவாளா..?"

"இவனிடம் இந்தக் கழிசடையிடம் மீளவும் ஏன் இந்த மனச்சாய்வு. பரிவு. இவன் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன."

மாறுபட்ட உணர்வுகளின் கொந்தளிப்பு அவளை அலைக்கழித்தது. தன்னை அறியாது கண்களில் திரண்ட நீரை அவள் துடைத்துக் கொண்டாள்.

கண்களைச் சுழற்றி, சுற்றவர நோட்டம் விட்ட மல்லிகா, தவபாலனுக்குப் பின்னால் நடந்து வந்தாள். ஆனந்தியின் உடலை நெருங்கி, எதுவித உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்புமின்றி, அமைதியாக நின்றாள். இவளைக் கண்டதும் வசந்தி மரியாதை கருதி எழுந்து கொண்டாள். இருவரது கண்களும் ஒன்றை ஒன்று தழுவிக் கொண்டன.

ஆழ்ந்த மௌனம் அங்கு நிலவியது. அது பொருள் பொதிந்த மௌனம்.

அங்கு வந்த தியாகு அந்த மௌனத்தைக் கலைத்தபடி கூறினான்: “தவா...! தோஞ்சு போட்டுவா... குருக்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீதான் கொள்ளிபோட வேணும்...”

“அய்யா இருக்கேக்கை நான் கொள்ளி போடேலுமா. தாய் தகப்பனில்லாத நீ கொள்ளி போடன்... உன்ரை ஆனந்தி மச்சாள்... நீயும் உரிமைக்காரன் தானே...”

அவனது சறுக்கல் தியாகுவுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“ஓம்... ஓம்... நீ கொள்ளி போட்டால் ஆனந்தியின்ரை கட்டை வேகுமா..? வேகாது தான்...!” குரலை உயர்த்திப் பேசாது, முணு முணுத்தபடி தியாகு கிணத்தடிப் பக்கம் போனான்.

அந்தக் கூடலில் இருந்து ஒதுக்கம் கொண்ட மல்லிகா, வசந்தியை மீளவும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு, பெண்கள் பகுதியில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

தனியாக விடப்பட்ட தவபாலன், தடையேது மில்லாது தனது பெண் சுகம் பற்றிய சிந்தனைகளிலேயே லயிப்புக் கொண்டான்:

‘வசந்தி இனிப் படிய மாட்டாள். எட்டி உதைத்தவளை இனி எந்த முகத்தோட தொடுறது. தொடத்தான் முடியுமா..? மல்லிகா கோமாதா... குலக்கொழுந்து...! தாலிகட்டின பிறகுதான் தொட்டுப் பார்க்க விடுவாளாம்... பிலோமினா இருக்கிறாள்தான்! ஆனாலும் அவள் உணர்ச்சிகள் உறைந்து போன ஒருவகை ஜடம்... அவள்தான் இனித் தஞ்சமா..?’

விகாரமான மன விசாரங்களுடன் இருந்த தவபாலன், தியாகு தோய்ந்து, புதுத்துணி உடுத்து வருவதைக் கண்டதும் அவனோடு இணைந்து கொண்டான்.

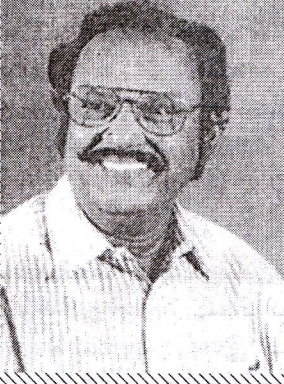
உரிமைக்காரர்கள் ஆனந்தியின் உடலுக்கு அரப்பெண்ணெய் வைத்து நீர் வார்த்தார்கள். குருக்களும் கும்பத்து நீர் வார்த்து, சடங்கில் கலந்து கொண்டார். நீராடிய ஆனந்தியின் சடலம் கிரியை நடைபெறும் இடத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

குருக்கள் வெற்றிலையை வாய் நிறைய அதக்கிக் குதப்பியபடி, தனது சின்னத் தொந்தியை இடை இடை தடவிக் கொண்டு, கிரியைகளில் ஈடுபட்டார். பொற் சுண்ணம் இடித்த வேளை, அவரே திருப்பொற் சுண்ணப் பாடலையும் தப்பும் தவறுமாகப் பாடினார்.

“என்ன குருக்களே பொற் சுண்ணப் பாடலை பிழை பிழையாய் பாடுநீர்” இடைப் புகுந்து பேசிய இருளி, தானே பாடியதுடன், பட்டினத்தார் பாடல்கள் சிலதையும் மிக உருக்கமாகப் பாடினார். அவரது குரலில் இழைந்த சோகம் அங்கிருந்த அனைவரையும் தொட்டது.

ஆனந்தியின் உடலுக்கு மலர் தூவி, இறைவனது வடிவமாகப் பாவனை பண்ணி, கிரியைகள் தொடர்ந்தன. அப்பொழுது தியாகுடன் தவபாலனும் உடன் இருந்தான். அங்கு நடப்பவைகளில் அதிக அளவு ஒன்றாமல் இருந்த தவபாலன் திடீரெனப் பரபரப்படைந்தான். அவனது கண்கள் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தன. பெண்கள் பகுதியில் மல்லிகா எழுந்து நிற்பதை அவன் கண்டான். அவனது பார்வைக்கு அவள் மட்டுமே தெரிந்தாள். சுற்றுச் சூழலை மறந்தவனாய்க் கிடுகிடுவென அவளை நோக்கிச் சென்று, அவளது கரம் பற்றி அழைத்து வந்து, ஆனந்தியின் உடலுக்கு அருகாக நிறுத்தினான். அதைக் கண்ட வசந்தி, ஏதோ ஒரு வகை அகங்காரத்துக்கு உட்பட்ட நிலையில், கதறிக் கதறி அழுதாள். அடுத்த கணம் ‘ஏன்... ஏன் இந்த வெப்பியாரம்...’ என அவளது மனசு கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தது.

தோழர் தனுஷ்கோடி ராமசாமி

மல்லிகைக்கு மிகப் பெரிய இழப்பு இவரது பிரிவு. இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு மனதார விசுவசித்தவர், தனுஷ்கோடி ராமசாமி. தனது மைந்தன் டாக்டர் அறம் அவர்களது திருமணச் சிறப்பு விழாவிற்கு மல்லிகை ஆசிரியர் அவசியம் வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பத்தின் காரணமாக அவரை அழைத்து, ஈழத்து எழுத்தாளரைக் களம் பண்ணிக் கொளவித்த பெருமனாக படைத்தவர் இவர். தமிழில் முற்போக்கு இலக்கியமும், மக்கள் இலக்கியமும் பெருகி வளர வேண்டுமென்ற பேரவாக் கொண்ட இவரது இழப்பு தமிழ்ப் படைப்புலகத்திற்கே மிகப்பெரிய இழப்பாகும்.

— ஆசிரியர்

உரிமைக்காரப் பெண்கள் வாய்க்கரிசி போட்டார்கள். ஒப்புச் சொல்லி அழுது, உடலைச் சுற்றி வந்து, அதன் பாதங்களுக்கு மலர் வைத்து வணங்கினார்கள். அதில் வசந்தி மட்டுமல்ல, மல்லிகாவும் கலந்து கொண்டாள். அவர்களைச் சூழ, நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கும் உறவுக்காரர் சிறுவர்கள். அவர்களின் நடுவே பசுபதியின் பிள்ளைகளும் நின்றார்கள்.

கொள்ளிக் குடத்தை தியாகு தூக்கிக் கொண்டதும் - ஆனந்தியின் இறுதி ஊர்வலம் ஆரம்பமானது.

ஊர்வலம் அரசடி வீதியில் ஏறி, ரயில் கடவையைக் கடந்த போது, வசந்தியின் ஒற்றைக் குரல் பிரலாபம் மட்டுமே தியாகுவுக்குக் கேட்டது.

தியாகு கலங்கினான். அவனது மனசு பரிதவித்தது. 'இந்தப் பெட்டைக்கு இனி ஆர் துணை. எதைக் கேட்டாலும் பிடி கொடுத்துப் பேசிறதில்லை. கமலாவின்ரை பேச்சுக்கால் சரி வரும் போல கிடக்கு... ஆவணியிலை அவளுக்குச் சோறு கொடுக்கிற கையோடை இவளையும் மாமியையும் வீட்ட கூட்டிவர

வேணும். அப்புமாமி மச்சான் என்று சொந்தம் பாராட்டினால் மட்டும் போதுமா..? என்னை நெஞ்சோட தாங்கி நிக்கிற இதுகளுக்கு, இது கூடச் செய்யாமல் விட்டால் நான் என்ன மனிசன். தவபாலன்ரை நிழல் கூடப் படாமல் இதுகளை இனிப்பார்த்துக் கொள்ள வேணும். அவசரப்படாமல் வசந்தியின்ரை வசதி, விருப்பம் அறிஞ்சு நடக்கவேணும். தாலி கட்டிற தெண்டாலும் நாலுபேர் அறியக் கட்டலாம். எல்லாம் அவளின்ரை விருப்பத்தோடதான் நடக்க வேணும்.'

மலர் தூவியது போல ஒரு சில மழைத்துளிகள் விழுந்தன. ஆனந்தியின் உடல் பிரேத வண்டியில் அவன் பின்னால் நகர்ந்தது. சன நெரிசல் அரசடி வீதியை நிறைத்தபடி...

வினாசியர் அந்தத் தாளாத வயதிலும் தியாகுவை ஆதரவாகப் பற்றியபடி நடந்தார்.

தவபாலன் ஊர்வலத்தின் பின்னால், தனது ஸ்கூட்டரில் வந்து கொண்டிருந்தான். ஆனந்திக்குக் கொள்ளி போடா விட்டாலும், கடலை வரை போகும் உத்தேசம் அவனுக்கு இருந்தது.

நிருபர் செல்லத்துரை இறுதி நாள் வரை தேசிய உடையணிந்து, எளிமையான வாழ்க்கை நடத்தியவர். அவருக்கு வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலைதான் 'ரொனிக்'. இவற்றினை வாயில் திணித்து மென்று குதப்பிய பின்னரே செய்திகளையும், செய்திக் கட்டுரைகளையும் எழுதத் தொடங்குவார்.

செய்தி

நிருபர் செல்லத்துரை

- ஈ.வி.டேவிடராஜ்

பொது நிகழ்வுகளில் மற்றைய நிருபர்கள் எல்லோரும் விதேச உடையில் தோன்றுகையில் இவர் மட்டும் தேசிய உடையில் காட்சி யளிப்பது தனித்துவத்தைப் பிரதி பலிக்கும்.

உரையாடல்களின் போது

'அச்சா' என்ற சொல் அடிக்கடி அவரின் வாயிலிருந்து உதிரும். அதாவது 'ஆம்', 'நல்லது' என்பதற்குப் பதிலாகவே 'அச்சா'வை பயன்படுத்துவார்.

எனது இனிய நண்பர் டொமினிக் ஜீவா சில தினங்களுக்கு முன் என்னை அணுகி "உங்களுக்கு ஓர் அன்பான வேண்டுகோள்" என்று தனது வழமையான புன்முறுவலுடன் கூறினார். அவரின் வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்கத்தான் முடியுமா? "நிருபர் செல்லத்துரை உங்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தவர். உங்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவரே அவர்தான். மறக்க முடியாத அந்த மாபெரும் நிருபரைப் பற்றிய உங்கள் மனப்பதிவை எழுதித்தர வேண்டும்" என்று அன்புக் கட்டளையாகவே அந்த வேண்டுகோளை விடுத்தார்.

எனது நீண்ட ஏற்றமான ஊடக வாழ்வில் நினைவில் நீங்காத சாதனையாளர்களாக விளங்கும் ஊடகவியலாளர்களில் நிருபர் செல்லத்துரை தனிச்சிறப்பையும் தனியிடத்தையும் வகிக்கிறார். 'தனிமரம் தோப்பாகாதது' என்னும் முதுமொழியைப் பொய்மையாக்குபவர் போல் அவர் யாழ்குடா நாட்டின் பல்வேறு நிருபர்களின் ஒரு சங்கமமாகவே விளங்கினார்.

நான் பழம்பெரும் 'வீரகேசரி' பத்திரிகையின் செய்தியாசிரியராகப் பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் நிருபர் செல்லத்துரையின் அபாரமான ஆற்றல், ஆளுமை, அர்ப்பணிப்பு ஆகியவற்றை அனுபவ வாயிலாக நேரிடையாக அறிந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிட்டியது. அவர் யாழ். மாநகரப் பகுதிக்குரிய செய்திப் பணியைச் கையாளும் நிருபராக அமர்த்தப்பட்டிருந்த போதிலும் வடமாநிலத்தின் எந்தப் பகுதியின் நிகழ்வையும் அப்பகுதி நிருபர் தலைமையகத்துக்குத் தரத் தவறும் வேளையில் இவர் மூலம் அச்செய்திகளை உடனுக்குடன் பெறக்கூடிய வகையில் பரந்துபட்ட தொடர்புகளையும் செல்வாக்கையும் வைத்திருந்தமை இவரின் ஆற்றலுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இதனால் தான் நிருபர் செல்லத்துரையை 'தனிமரம் தோப்பானது' என்று மேலே குறிப்பிட்டேன்.

ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் ஊடகவியலாளன், மக்களின் பாதுகாவலனாக மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் பேச்சாளனாக அதாவது குரலாகவும் விளங்க வேண்டும். அவனது செய்திப் பணி நம்பகத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும், பொதுமக்களுக்குப் பதில் கூறும் பொறுப்புத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் அமைய வேண்டும். இந்த வரைவிலக்கணத்திற்கு மிகப் பொருத்தமான எடுத்துக் காட்டாக வியங்கியவர் நிருபர் செல்லத்துரை என்பதை இங்கு நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

41-237
ஆர்.கே.பி
ஜூன் 2006

நிருபர் செல்லத்துரை பணியாற்றிய காலத்தில் பத்திரிகையகங்களில் தொலை நகல், மின்னஞ்சல், இணையத்தள வசதிகள் இல்லை. ஏன், வெளிமாவட்டங்களிலிருந்து தலைநகருக்கு நேரடித் தொலைபேசி வசதிகூடக் கிடையாது. இத்தகைய தகவல் தொடர்பாடல் வசதிகள் அற்ற நிலையிலும் நிருபர் செல்லத்துரை வடபகுதியின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிகழ்வுகளை வாசகர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் செய்திகளாகத் தொகுத்து உடனுக்குடன் தலைமையகத்துக்கு வழங்கித் தனக்கும் பத்திரிகைக்கும் பெருமை சேர்த்தார்.

நிருபர் செல்லத்துரை அனுப்பும் செய்திகளிலும், செய்திக் கட்டுரைகளிலும் நிறைவுத் தன்மை இருந்ததை நான் அவதானித்தேன். ஒரு செய்தியானது யார்? என்ன? எங்கே? எப்போது? ஏன்? எப்படி? ஆகிய வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் வகையில் நிறைவுத் தன்மையுடையதாக அமைய வேண்டுமென்பது பொதுவான நியதி. நிருபர் செல்லத்துரை அனுப்பும் செய்திகளில் இந்த நிறைவுத் தன்மை இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர் நிகழ்வுகளை ஆழமாகவும், ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்திலும் நோக்கியமையினால் தொடர்ந்து பல பரிமாணங்களில் அவை

தொடர்பான செய்திகளை அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடிந்தது. ஆங்கிலத்தில் INVESTIGATIVE, IN-DEPTH, DEVELOPMENT JOURNALISM என்கிறார்களே. இந்த ஊடக நுட்பம், நிருபர் செல்லத்துரைக்குக் கைவந்த கலை.

ஆசிரியப் பணிபுரிந்து கொண்டே அச்சுவேலி பகுதிக்கு மட்டும் பகுதி நேர நிருபராக ஆரம்பகாலத்தில் விளங்கிய செல்லத்துரையின் ஆற்றலையும் சிறப்பான செய்திப் பணியையும் அவதானித்த நீருவாகம் அவரையாழ் மாநகரப் பகுதிக்கு பிரதம நிருபராக நியமித்தது. அதிலிருந்தே அவரின் செய்திப் பணி புதிய பரிமாணமெடுத்து வடபகுதியில் அவரைத் தன்னிகரில்லாத ஊடக வியாளராகும் உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தியது. பொது நிகழ்வின் போது ஏற்பாட்டாளர்கள் 'நிருபர் செல்லத்துரை வந்து விட்டாரா?' என்று அறிந்து கொள்வதில் அக்கறை காட்டியமை அவரின் சிறப்பினைப் பறைசாற்றியது எனலாம்.

அரசியல் கூட்டங்கள் மற்றும் பொது நிகழ்வுகளில் ஏனைய நிருபர்கள் பலரும் சுறுசுறுப்பாகக் குறிப்புகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது செல்லத்துரை உரைகளை மிகக் கூர்மையாகக் காதுில் உள்வாங்கிக் கொண்டிருப்பார். இடையிடையே இரண்டொரு சொற்களை மட்டும் குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறித்துக் கொள்வார். பின்னர் செய்தியை எழுதும்போது அச்சொட்டாக, கருத்துப் பிழையின்றி, வசனப் பிறழ்வின்றி அது அமைந்திருக்கும். இது நிருபர் செல்லத்துரையின் தனிச்சிறப்பான கிரகிக்கும் புலமையாகும்.

ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

கடந்த 2004 டிசம்பர் மாதம் கடைசித் தினங்களில் நமது மண்ணிலும் மற்றும் பூமண்டலத்தின் மிகுதிப் பிரதேசங்களிலும் சுனாமி என்ற கடல்கோளால் பாதிக்கப்பட்டு உயிர் இழந்தும் உடமைகள் பறிபோயும் அநாதரவாக வெளியே வீசப்பட்ட சகல மனுக்குலச் சகோதரங்களுக்காகவும் மலலிகை இந்த ஓராண்டு ஞாபக தினத்தில் தனது மனமார்ந்த ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

அரசியல், சமூக நெருக்கடியான பிணக்குகளில் அரசியல்வாதிகள் பலர், நிருபர் செல்லத்துரையின் மதியுரைகளை நாடியதுண்டு. அரசியல், சமூக நீரோட்டங்களைச் சரியான முறையில் நாடி பிடிப்பவராக விளங்கியமையால் நிருபர் செல்லத்துரை தகுந்த எதிர்வு கூறல்களை வழங்கும் ஆற்றல் மிக்கவராக இருந்தார்.

நிருபர் பணியென்பது பரவசமூட்டும் தொழிலாக இருப்பினும் தினந்தோறும் பாரிய சவால்களையும் எதிர்நோக்க வல்லது. இந்த வகையில் இந்நாடு சுதந்திரம் பெற்ற காலந் தொட்டு அரசியல் நெருக்கடிகளைத் தாண்டி வந்துள்ள வடபகுதியில் கேந்திர நிலையொன்றின் நிருபர் என்றவகையில் செல்லத்துரை பல்வேறு சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க நேரிட்டது. ஆயினும் அவர் ஒரு 'பனங்காட்டு நரி. சலசலப்புக்கு அஞ்சியதில்லை.'

நிருபர் செல்லத்துரையின் செய்திப் பிரதிகள் வந்து விட்டாலே ஆசிரியப் பீடத்திலுள்ள துணை ஆசிரியர்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டமாக இருக்கும். காரணம், அப்பிரதிகளை மறுசீரமைக்கவோ மீள எழுதவோ அவசியமே இருக்காது. பொருத்தமான தலைப்பை மட்டும் எழுதிவிட்டுப் பிரதிகளை அச்சுக்கோப்புக்கு அனுப்பி விடலாம். நிருபர் செல்லத்துரை அனுப்பும் செய்திகளில் குறைந்தபட்சம் ஒரு செய்தியாவது பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தை அலங்கரிக்காத நாளை கிடையாது எனலாம்.

இவ்வுலகில் அனேகமாக ஒவ்வொரு தேசத்தின் அரசியல் யாப்பிலும் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் உண்மையிலேயே நடைமுறையில் அவ்வாறு உள்ளதாவெனில் 'இல்லை' என்றே கூற வேண்டும். தகவலை வெளியிடும் பிரதான சக்தியாக ஊடகவியலாளர்கள் விளங்குவதால் நம்பகமான, உண்மையான செய்திகளை இவர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்ப்பதற்குச் சமூகத்திற்கு உரிமையுண்டு. இப்பணியினைச் செவ்வனே நிறைவேற்றவேண்டுமெனில் அரசியல், நிருவாக மட்டத்தில் ஏற்படக்கூடிய சீர்கேடுகளுக்கு எதிரான மிகப் பெரிய சவாலாக ஊடகவியலாளர்கள் செயலாற்ற வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

துளிப்பா

பள்ளி மணியோசை
வண்ணாத்தி பிடிக்கிறான்
மேச்சல் சிறுவன்.

கனிவுமதி

நிருபர் செல்லத்துரையின் ஊடகப் பணி அவ்வாறே அமைந்திருந்தது. அவர் ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் 'ஆயிரத்தில் ஒருவர்'.

நிருபர் செல்லத்துரை தீராத நோய்வாய்ப்பட்டுக் கொழும்பிலுள்ள தனியார் மருத்துவமனையொன்றில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த வேளையில், வடபகுதியில் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. நான் மருத்துவமனையில் அவரைச் சந்தித்தபோது அவர் எனது கையைப் பற்றியவண்ணம், "தேர்தல் நிகழும் இவ்வேளையில் பணியாற்ற முடியவில்லையே என்பதுதான் எனது பெரிய கவலையாக இருக்கிறது" என்றார். எனது கண்கள் குளமாகி விட்டன.

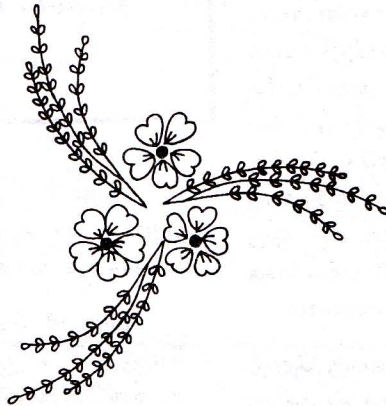
நிருபர் செல்லத்துரை, என்றுமே நினைவில் நீங்காத ஊடகவியலாளர்.

With Best Compliments To :

Massikai 41 Year Issue

LEELA Enterprises

**Fancy, Stationery, Facial Items
& Saloon Items**

24, Sri Kathiresan Street,
Colombo - 13.
Tel : 2439412

41-234
ஆன்டோபர்
ஜனவரி 2006

முற்றிலும் அந்நியமான அந்தச் சூழலில் தனித்து நின்றிருந்தாள் ராசிதா. தனித்துத் தெரிவதற்குக் காரணம் இருந்தது. ஆம். சிங்கள மொழி பேசுகின்ற, பௌத்த கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற அல்லது அதைவிட ஒருபடி மேலே போய் மேனாட்டு நாகரிகப் பூச்சை அப்படியே அள்ளிக்கொண்ட அந்தக் கூட்டத்தின் நடுவில் கறுப்புநிற ஃபர்தாவினால் தலையையும், முகத்தின் பெரும் பகுதியையும் மறைத்து, கைகள் முழுவதும் மறையும் விதமாகச் சட்டையும், சேலையும் அணிந்திருந்தாள் அவள்.

அனுராதபுரத்தில் ஆங்கில மொழியைக் கற்பிக்கப் போகின்ற ஆசிரிய மாணவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக உருவான மத்திய நிலையம் அது. DELIC என்று அழைக்கப்படும் அந்த மாலை நேரக் கல்லூரியில் பொலனறுவையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டு வந்த ஒரே ஒரு முஸ்லிம் யுவதியே ராசிதா.

சரளமாகச் சிங்களம் பேசத் தெரியாத, சிங்களம் பேசுகின்ற கூட்டத்தைக் கண்டாலே உள்ளூர் நடுங்குகின்ற இளம்பெண் அவள். முழுக்க முழுக்க விவசாயத்தையே நம்பியிருக்கும் ஒரு குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள். தந்தையுடன் வந்து சேர்ந்தபோது இருந்த தைரியம், இப்போது கூட்டத்தில் கலந்துவிடப்பட்டபோது முற்றிலும் குறைந்து போயிருந்தது.

ஆசிரிய மாணவர்களுக்குரிய ஒழுக்க விதிமுறைகளைத் தலைமை ஆசிரியர் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் அங்கு கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முக்கிய விதி ஒன்றுண்டு. அதுதான், எந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் ஆங்கிலத்தையே பேச வேண்டும் என்பது. அவரும் முற்றிலும் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

கூட்டம் முடிவுற்றதும் அனைவரும் தத்தம் வகுப்புகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். படிகளில் மேலே ஏறிச்செல்லும் போதே, புதிதாகக் கட்டிய சேலை சரியாகக் கட்டப்படாததால் கால் தடுக்கி இடறினாள் ராசிதா. ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு போய்ச்சேர்ந்த போது, வகுப்பில் மாணவர்கள் அனைவரும் சென்று அமர்ந்திருந்தனர்.

குனிந்த தலை நிமிராமலே நேராகக் கடைசி வரிசைக்குச் சென்று மேசையில் புத்தகங்களை வைத்தாள். உட்காருவதற்கு ஒரு கதிரைகூட இல்லை. அவள் மலங்க மலங்க விழிக்கத் தொடங்க, பக்கத்திலிருந்து ஓர் இனிய பெண்குரல் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிற்று.

திரை

- கெகிராவ ஸஹானா

“அடுத்த வகுப்புக்குப் போய் கதிரை எடுத்து வாருங்கள்...”

ராசிதா பக்கவாட்டு மேசையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். வெள்ளை வெளேரென்று, உயரமான, அழகிய, இளம் பெண்ணொருத்தி புன்முறுவலுடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுடன் மெல்லிதாய்ப் புன்னகைத்துவிட்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்று ஒரு கதிரையை எடுத்து வந்தாள்.

பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குத் தொடங்கி மாலை ஐந்து மணிவரை விரிவுரைகள் நடைபெற்றன. ஒரு மணித்தியாலம் கழிவது ஒரு வருடம் கழிவது போலிருந்தது ராசிதாவுக்கு. ஐந்து மணியானதும்

விரைவாகக் கையெழுத்திட்டு விட்டு, வெளியே காத்து நின்று ருந்த தந்தையிடம் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றாள்.

புதிய பஸ் நிலையத்தை நோக்கி இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும் பின்னால் தற்செயலாகத் திரும்பிய போது அந்தப் பெண் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் வந்து சேரும்வரை தந்தையுடன் தாமதித்து நின்று தானாகவே அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

“நான் ராசிதா. நீங்கள்...?”

“நான் ஸ்வர்ணா...”

பளீரென்று வெண்முத்துக்கள் போன்ற பற்கள் ஒளிவீச அவள் பேசினாள். மயிலும், குயிலும் கலந்த ஒரு வடிவமோ இவள் என்று ஒருவித திகைப்பு உண்டாயிற்று ராசிதாவுக்கு. தான் அவ்வளவு அழகானவள் இல்லை என்ற ஞாபகமும், தவிப்பும் உடன் எழுந்து ஹிம்சை செய்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“நான் பொலன்னறுவையிலிருந்து வருகிறேன். புதிய பஸ் நிலையத்திற்குப் போகிறேன். நீங்கள்...”

“நானும் அந்தப் பக்கம் தான்...”

தந்தை சற்று முன்னால் செல்ல, இருவரும் பேசிக் கொண்டே நடந்தனர். இருவருக்கும் தாய் மொழிப் பிரச்சினை தடையாக இருந்தபோதும் இரண்டாவது மொழியாகிய ஆங்கிலம் கை கொடுத்தது. அந்தப் பெண் கலகலப்பாகப் பேசினாள்.

“எனது சொந்த ஊர் குளியாப்பிட்டிய. எனது பெற்றோர் இங்கே அரசாங்க உத்தியோகம் செய்கின்றவர்கள். அவர்களுடன் வாடகை வீட்டில் தங்கியிருக்கிறேன்.”

சிறிது தூரம் மௌனமாக நடந்தனர். மீண்டும் அவளே பேசினாள்.

“நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு உடையணிந்திருக்கிறீர்கள்?”

“இப்படித்தான் பெண்கள் உடுக்க வேண்டுமென எமது மார்க்கம் சொல்கின்றது...”

“உள்ளே வேர்த்துக் கொட்டுமே...”

“அதையெல்லாம் பார்க்க முடியுமா? நாங்கள் சொர்க்கம், நரகம் பற்றி நம்புவவர்கள். மறுமையில் நமது இந்த உடைக் கெல்லாம் நமக்கு நற்கூலி வழங்கப்படும்...”

“இப்படி அணிந்து நடமாடுவது கஷ்டமாக இல்லையா?”

“இல்லையே. பெண்களுக்கு அதியுயர் பாதுகாப்பு வழங்குவ தற்காகவே இந்த உடை கட்டாயமாக்கப்பட்டது. இதை அணிந்து கொண்டு ஆண்கள் மத்தியில் நாம் பயமின்றிப் போய் வரலாம்...”

புன்னகை மாறாமலே கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு ஸ்வர்ணா சொன்னாள்;

“பொதுவாக உங்களைப் போன்ற முஸ்லிம் பெண்கள் எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவ தில்லை. நீங்கள் வித்தியாசமாக இருக்கிறீர்கள்...”

ராசிதாவும் இதுவரை அந்நியப் பெண்கள் யாருடனும் நெருங்கிப் பழகியவளல்லள்! எனினும், ஸ்வர்ணாவை அவளுக்கு முதல் பார்வையிலேயே பிடித்துப் போயிருந்தது. பெளத்த மதம், சிங்களப் பெண்கள் பற்றியெல்லாம் அவளுக்குள் நிறைய அசுசைகள் இருந்தன. எனினும் மறைத்துக்கொண்டு கூறினாள்;

“ஒரு முஸ்லிம் பிறர் மீது எப்போதும் நல்லெண்ணம் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதிமாக வணக்க வழிபாடுகள் பற்றிப் பேசுகின்ற எங்கள் மார்க்கத்தில், அவற்றை அதிகம் செய்யா விட்டாலும் கூட பிறர் மீது நல்லெண்ணம் கொண்ட ஒரு முஸ்லிம் சுவர்க்கம் செல்வார் என்று எங்கள் நபிகளார் கூறியுள்ளார்கள்...”

“ஓ... அப்படியா...!” ஸ்வர்ணா சிலாகித்தாள். இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கலாயிற்று அவர்களது நட்பு.

ஒரு நாள் முற்பகல் ஸ்வர்ணா ராசிதாவின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள். பொலன்னறுவையில், ஒரு குக்கிராமத்தில் மிகச் சாதாரணமான ஒரு வீடு! வீட்டின் பின்னால் பெரியதொரு காய்கறித் தோட்டமும், விசாலமான விவசாயக் கிணறும் இருந்தன.

ராசிதாவின் பெற்றோர் முகம் மலர அவளை வரவேற்றனர். குளிர்மானம் அருந்திய பின் ராசிதாவும், ஸ்வர்ணாவும்

PUBLIC LIBRARY
TAMILNADU
SERIES

தோட்டத்திற்குச் சென்று மரநிழலில் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தனர்.

“ஒரு முஸ்லிம் வீட்டுக்கு விஜயம் செய்வது இதுதான் முதல் தடவை...” ஸ்வர்ணா மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தாள்.

“எனக்கும் நீங்கள் வந்தது ரொம்பச் சந்தோஷம். இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் பரீட்சை முடிந்து விட்டால் பிறகு எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறோமோ?”

“அது மட்டுமா? எந்த மூலையில் எந்த ஸ்கூலுக்குத் தூக்கிப் போடுவார்களோ?”

சிறிது நேரம் அது பற்றிய சிந்தனையில் இருவரும் லயித்திருந்தனர்.

“ராசிதா, உங்கள் குடும்பத்தில் யார் இந்தத் தோட்டத்தைக் கவனிக்கிறார்கள்...?”

ஆங்காங்கே மாங்கனிகளும், கொய்யாப் பழங்களும் நிறைந்திருந்த மரங்களைச் சுட்டிக் காட்டி ஸ்வர்ணா கேட்டாள்.

“வாப்பாவும் நானாவும்தான். இது தவிர குளத்திற்குப் பக்கத்தில் வயலும் உண்டு. போய் வருவோமா?”

இப்போது முடியாது. நான் சீக்கிரம் போகணும்...”

இருவரும் எழுந்து தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வீட்டினுள் வந்து சேர்ந்தபோது மேசையில் மத்தியான உணவு தயாராக இருந்தது. மின்சாரம் போன்று விரைவாக ஓடியாடி வேலை செய்கின்ற ராசிதாவின் தாயாருக்கு ஏறத்தாழ நாற்பது வயதுதானிருக்குமென்று ஸ்வர்ணா அனுமானித்தாள். அவள் எப்படித்தான் வேலை செய்த போதிலும் அவளது தலையிலிருந்து முக்காடு கழன்று விழவேயில்லை என்பதையும் அவள் ஆச்சரியத்துடன் அவதானித்தாள். அது மட்டுமல்ல, ராசிதா கூடத் தனது மார்பிலிருந்து தாவணி நழுவிடா வண்ணம் இழுத்து இழுத்து மூடிக்கொள்வதையும் அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

ராசிதாவின் தாய் ஏதோ சொல்ல அதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னாள் ராசிதா.

“இப்போ வாப்பா சாப்பிடும் நேரம். அவர் சாப்பிட்ட பின் நாம் சாப்பிடலாம். வா உள்ளே போவோம்...”

அவர்கள் இருவரும் உள்ளே செல்ல, ராசிதாவின் தந்தை வந்து சாப்பிட அமர்ந்தார். அவரது முகத்தில் தனது மகள் ஆங்கிலம் பேசுவது பற்றிய பெருமிதம் மிளிர்ந்தது.

“நீங்கள் யாருமே முதலில் சாப்பிடுவ தில்லையா?”

“எங்கள் வீட்டு வழக்கம் அப்படி. வாப்பாவுக்குத்தான் முதலில் சாப்பாடு வைப்பார் உம்மா. பிறகு தான் மற்றோருக்கு...”

அவள் சொல்ல, வார இறுதித் தினங்களில் மாலை வேளைகளில், ஒன்றாக அமர்ந்து மதுபானம் அருந்திவிட்டு, இரவிரவாகச் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்ற தனது பெற்றோரை எண்ணிப் பார்த்தாள் ஸ்வர்ணா.

தனது அறையிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் அணு அணுவாக ஆராய்ந்து அவள் ரசிப்பதை மௌனமாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்த ராசிதா கேட்டாள்;

“நீங்கள் மலைநாட்டு நடனம் ஆடுவீர்களா?”

“ஆமாம். உங்களுக்கெப்படித் தெரியும்...?”

“உங்களது ஒவ்வொரு அடியிலும் கண்டிய நடன அசைவுகள் வருகின்றன. ப்ளீஸ், எனக்காக ஒரு நடனம்...”

மறுக்காமல் ஆடிக் காட்டினாள் ஸ்வர்ணா. உள்ளேயிருந்து ராசிதாவின் தாயார் சாப்பிட அழைக்க, இருவரும் எழுந்து சென்றனர்.

ராசிதாவின் தமையன் வயலிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ராசிதா அவனை அறிமுகம் செய்து வைக்க, அவன் நாணம் கலந்த மெல்லிய தோர் புன்னகையுடன் அப்பால் சென்றான். உணவை ருசித்துச் சாப்பிட்டபடியே ஸ்வர்ணா சொன்னாள்;

மனநீமந்து வாழ்த்துகின்றோம்!

புதிதாகப் பிறந்துள்ள பத்தாண்டு, புதுப்பொங்கல் தினத்தைப்பொட்டி மலலிகை சகல மக்களுக்கும் தனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

“உங்கள் எல்லோரிடமும் மத நம்பிக்கை அதிமாகக் காணப்படும் அதே நேரம், ஏதோ ஒரு மென்மையுணர்ச்சியும் இழையோடுகின்றதே...”

“உண்மைதான். எங்கள் மார்க்கத்தில் எப்போதும் மென்மைக்கு அதிக இடமுண்டு. உங்களில் யார் அதிகம் மென்மையைக் கையாளுகின்றாரோ, அவர் அதிகம் நற்கருமங்களைச் செய்துவிட்டார் என்று நமது இறைதாதர் கூறியுள்ளார்கள்...”

“ஓ...” என்று வியந்த வண்ணம் சாப்பிட்டு முடித்தாள் ஸ்வர்ணா.

பொழுது சாய்ந்த பின்னர் அவள் புறப்படத் தயாரானாள். தோட்டத்திலே பறித்த புதிய கனி வர்க்கங்களைச் சிறிய பையொன்றிலே இட்டு அவளிடம் வழங்கினாள் ராசிதாவின் தாய். ராசிதாவும் அவளது தமையனும் அருகிலிருந்த பஸ் நிலையத்திற்கு அவளை அழைத்துச் சென்று பஸ் வரும்வரை கூடவே நின்று அவளை வழியனுப்பி வைத்தனர். விடை பெற்றுச் செல்லும் போது ஸ்வர்ணாவின் உள்ளத்தில் புதியதோர் மகிழ்ச்சி நிறைந்திருந்தது.

அவர்களது ஒருவருட கற்கை நெறியும், பரீட்சையும் நடைபெற்று முடிந்துவிட்டன. இருவருக்கும் தொலை தூரக் கிராமப்புறப் பாடசாலைகளில் நியமனங்களும் கிடைத்தன. தொழிலின் தன்மை காரணமாகவும், வேறு பல

வேலைப் பளுக்கள் காரணமாகவும் இருவரும் அதிகம் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை. பேசவும் முடியவில்லை. இருந்தாற்போலிருந்து கடிதத்தில் அல்லது தொலை பேசியில் பேசிக்கொள்வது மட்டுமே!

இடையில் ஸ்வர்ணா திருமணம் செய்து கொண்டாள். தான் காதலித்த எட்னா சொக்லேட் கம்பனி விற்பனைப் பிரதிநிதியையே பெற்றோரது ஆசியுடன் மணமுடித்துக் கொண்டாள். திருமணத்திற்குக்கூட ராசிதா வராதது குறித்து ஸ்வர்ணா மிகுந்த கவலை கொண்டாள்.

ஒருநாள் மாலை. அநுராதபுரப் பொது நூலகத்திற்கு சென்றுவிட்டு முன்றிலில் தனது கணவருடன் கைகோர்த்த படி வந்து கொண்டிருந்தாள் ஸ்வர்ணா. எதிரே வீதிக்கு அடுத்த கோடியில், பஸ் நிலையத்தில் ராசிதா நின்றிருப்பதைக் கவனித்தாள். அவளது தந்தை எங்கோ கடைக்குச் செல்ல, அவர் போன திக்கையே பார்த்துக்கொண்டு ராசிதா நின்றிருந்தாள்.

வழக்கமான அவளது உடையைக் கொண்டுதான் ஸ்வர்ணா அவளைக் கண்டுபிடித்தாள். வேகமாக அவளிடம் சென்றாள்.

“அசோக... அங்கே பாருங்கள் ராசிதா...”

“வா, போய்ப் பேசலாம்...”

இருவரும் வந்து சேர்வதற்குள் அசோகவின் பால்ய நண்பன் வழிமறிக்க, அசோக அவளிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு நண்பனுடன் அப்பால் நகர்ந்தான்.

ஸ்வர்ணா ஒட்டமும், நடையுமாகச் சென்று ராசிதாவின் முன்னாள் நின்றாள். தந்தை போன திக்கையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ராசிதா தற்செயலாகத் திரும்ப, அவள் முன்னால் மலர்ந்த முகத்துடன் ஸ்வர்ணா நின்றிருந்தாள். ராசிதா சடாரென ஒரு நொடிப்பு நொடித்துவிட்டு வெறுப்புடன் அப்பால் திரும்பிக் கொண்டாள்.

துளிப்பா

கதிரையில் அமைச்சர்
கையருகில் மனுக்கள்
காலடியில் மக்கள்

கனிவுமதி

எந்தவொரு நல்ல செய்கைக்கும், நல்
லெணத்திற்கும் இறைவனிடம் நற்கூலியை
யாசிக்கின்ற இவளுக்கே தனது மார்க்கம் கூறிய
படி நடக்க முடியவில்லையெனில், நான்
அதுபற்றிக் கவலைப்பட்டு என்ன ஆகப்
போகிறது?

சின்தித்தபடியே திரும்பி நடந்தாள்
ஸ்வர்ணா.

ஸ்வர்ணாவுக்கு என்ன செய்வது என்று
தெரியவில்லை. பொங்கி வந்த பால் பாணையில்
ஒரு துளி நீர் பட்டு விட்டதைப் போன்று
அவளது உற்சாகம் யாவும் வடிந்து போயின.
முகம் சுறுத்து அசடு வழியத் தொடங்கிற்று.

ராசிதா ஏன் அப்படி ஒரு வெட்டு
வெட்டினாள்? அவளால் எதையும் அனுமானிக்க
முடியவில்லை.

திடீரென இவளுக்கு என்ன வந்தது?
இவ்வளவு காலமும் ஒரு கல்மிஷமும் இன்றிப்
பழகினாளே..!

என்னிடத்தில் ஏதாவது கெட்ட குணம்
பிடிக்கவில்லையோ? பிடிக்காவிட்டால் அதை
நேரிடையாக அல்லது கடிதம் மூலம் சொல்லி
யிருக்கலாமே... அப்படி எதுவுமே இதுவரை
தெரியவில்லையே... தனக்கு முதுகைக் காட்டிக்
கொண்டிருக்கும் தனது நண்பியைப் பார்த்து
உதட்டைக் கடித்தபடி யோசித்தாள் ஸ்வர்ணா.

ஒருகணம், ராசிதாவின் தோளைத்
தொட்டுத் திருப்பி முகம் பார்த்துப் பேச
வேண்டும் போலிருந்தது. மறுகணம் அந்த
எண்ணத்தை வலிந்து மாற்றிக் கொண்டாள்.

தனது மார்க்கம் பற்றியும், அதன் நல்
லியல்புகள் பற்றியும் வாய்க்கு வாய் பேசுகின்ற
ராசிதாவா இவள்?

'தனது சகோதரனைப் பார்த்து புன்னகைப்
பதும் தர்மமே ஆகும்' என்ற நபிகளாரது கூற்றை
அடிக்கடி நினைவு படுத்திக்கொள்கின்ற
ராசிதாவா இவள்?

தனது மார்க்கம் பற்றி உயர்வாக, வாய்
கிழிய இத்தனை நாள் பேசிய இவளுக்கே தனது
மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி நடக்கத் தெரியா
விட்டால் நான் என்ன செய்ய முடியும்?

எதையுமே சுட்டிக்காட்டத் தேவையற்ற
அவ்வளவு நூதனமான இந்தப் பெண்ணுக்கு
நான் எதைச் சுட்டிக் காட்டுவது? எப்படிச்
சுட்டிக் காட்டுவது?

“... இந்துக் கலையுலகில் தேர் நிர்மாணத்திலும் தேர்ச் சிற்ப வடிவமைப்பிலும்... அதன் உயரிய எல்லையைத் தொட்டு நின்ற கலை மரபுகளின் பரிணமிப்பாக விளங்கிய செல்வச் சந்நிதி முருகன் தேர் போன்று இன்னொன்றினை... வருங்காலத்திலும் காண்பதென்பது வெறும் பகற்களவு...” இது ‘செல்வச் சந்நிதி தேர்த்திறன்’ என்னும் கலை விமரிசன நூலை இயற்றியுள்ள திரு. வே. அம்பிகைபாகன் அவர்களின் கூற்றாகும்.

41-231
ஆர்.கே.செல்வா
ஜனவரி 2006

ஏலவே அம்பிகைபாகன் அவர்கள் ‘கலாகேசரி ஆ.தம்பித்துரை என்னும் கலை வரலாற்று நூலினை இந்துக் கலையுலகுக்கு வழங்கியுள்ளார். அது தனியொரு கலை விற்பன்னரை மையமாய்க் கொண்டு அவர் சார்ந்த கலைத்துறைகள் பற்றி விளங்கிக் கொள்வதற்கும் அத்துறைகளுடன் பரிச்சயம் கொள்வதற்கும் ஏதுவாய் அமைந்தது. ஆனால், அவர் இயற்றி வழங்கியுள்ள இப்போதைய விமரிசனம், தேர்க்கலை வரலாற்று மலர்ச்சியின் பேறானதோர் அருஞ்செல்வம், அநியாயமாய் அழித்தொழிக்கப்பட்ட கொடுமையினால் எழுந்த அங்கலாய்ப்பின் வெளிப்பாடாயும் உள்ளது.

நல்ல கலைப்படைப்பு ஒவ்வொன்றும் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாதவையாகத்தான் இருக்கின்றன; இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், உண்மைப் படைப்பாளிகள் தத்தம் தனித்தனி முத்திரைகளைத் தத்தம் படைப்புகளிற் பதித்துவிட்டுத்தான் செல்கிறார்கள். அதனால், அப்படைப்புகள் உருவான வரலாற்றுச் சூழல்கள், பண்பாட்டு நிலை, அவை தோன்றுவதற்கு ஆதாரமாய் அமையும் சமூகத்தின் இரசனை நாட்டங்கள், தேவைகள் - இவை அனைத்துக்குமான கொள்கலன்களாக அவை அமைகின்றன. பெருஞ் செல்விலே, மிகுந்த பற்றார்வத்துடன் அரிதின் முயன்று அமைக்கப்படும் அக்கலைச் செல்வங்கள், கலை - பண்பாட்டு அக்கறைகளுடன் சற்றேனும் தொடர்பில்லாத, அவற்றுடன் பகைமை பூண்ட, ஏதுக்களால் அழிந்துபட்டு ஒழிவதாயின் அது எவ்வளவு பெரிய நட்டம்! இந்த விதமான அழிப்புகளால், உண்மையான கலை நெஞ்சங்கள் எப்படி எல்லாம் துடிக்கும், பதைக்கும், கொதிக்கும்! அத்தகையதோர் உணர்வு படைத்த நெஞ்சம் தான், அம்பிகைபாகன் அவர்

களுடையது. ஆகையாலே தான் அவர் ‘வாராது போல் வந்த’ அருங்கலைக் கொள் கலமான ‘சன்னதித் தேர்’ பற்றிய இந்த விமரிசன ஏட்டினை இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்த ஆய்வேட்டிலே, பொது அறிமுகம், வரலாற்றுப் பின்னணி ஆகிய இயல்கள் இரண்டும் முகப்புகள் போல அமைய, தேர்க்கலை, தேர்ச் சிற்பம், தேரோவியம் ஆகியவை

செல்வச் சந்நிதித் தேர்த்திறன்

கலைச் சாதனைகளைப் பதிந்து வைக்கும் முயற்சி

- முருகையன்

முன்றும் நூலின் உள்ளிருப்பாக - அதன் இதய பாகமாக அமைகின்றன. தொடர்ந்து வரும் ‘கலைஞர்கள்’ என்னும் பகுதியில், தேராக்கப் பணியிற் பங்கு கொண்ட கலைஞர் பெருமக்களின் அனுபவ ஆற்றல்களையும் ஏனைய விபரக் குறிப்புகளையும் நாம் காண்கிறோம். அடுத்துவரும்

‘எரியூட்டல்’ என்னும் பகுதி, அரும்பாடுபட்டு இயற்றப் பட்ட சந்நிதித் தேர், எவ்வாறு ‘இப்பொருள்’ ஆக்கப் பட்டது என்பதனை உணர்ச்சி மயமாக எடுத்துக் காட்டு கிறது. நூலின் ஈற்றுப் பகுதி, ஆய்வின் பேறுகளைத் தொகுத்து உணர்த்தும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘தேர்க்கலை’ என்னும் மூன்றாம் இயலில், சந்நிதித் தேர் யாழ்ப்பாணத் தேர்களுள் மிகவும் உயரமானது என்றும், அவ்வயரம் 44 அடி 10 அங்குலம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அன்றியும், அது நாகர முகோத் தர மரபின் விரிவில் அமைவது எனவும் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வியலிலே, ஏழு தளங்கள், இருபத்தேழு அடுக்கு என்பவற்றின் விரிவுகள் பட்டியலிட்டுக் காட்டப் பட்டுள்ளன. தேர்க்கலை பற்றிய இயலாகையால், இதில் ஏராளமான கலைச் சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. பார், விலகுபார், உபபீடம், குச்சு நட்டுக்கண் வரிசை, பத்மம், மகரம், சித்தூர், கபோதகம், விருத்த குமுதம், படலை, கண்டம், ஜெகதி, வேதியல், பதவடை என்ற வாறு வரும் பதங்கள் சிற்பத் துறை சார்ந்த அறிவு அதிகம் இல்லாதவர்களின் கிரகிப்புக்கு அப்பாற்பட்டவை யாகவே உள்ளன! இவற்றுள் முக்கியமானவற்றை ஆயினும் வரைபடங்களின் துணையுடன் அறிமுகம் செய்திருக்கலாம். அவ்வாறு செய்வது, நூலின் வாசிப் போட்டத்துக்குத் தடங்கலாய் அமையும் என்று கருதப் பட்டிருந்தால், தனியானதொரு பின்னிணைப்பிலாவது சொல் விளக்கங்களை வழங்கியிருக்கலாம். அவ்வாறு செய்திருந்தால், துறைசார் அறிவும் கலைச்சொல் விளக்கமும் அதிகம் பெற்றிராத ‘பொதுவர்களும்’ தேர்க்கலை தொடர்பான அடிப்படை ஞானத்தைச் சற்றே இலகுவாய் அணுகியிருத்தல் கூடும்.

நாலாவது இயல் தேர்ச் சிற்பங்களையிட்டுப் பேசுகிறது. இச்சிற்பங்கள், நயினாதிவுப் படைப்புகளின் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமாய் உள்ளன என்பது அம்பிகை பாகன் அவர்களின் கருத்தாகும். செல்வச் சந்நிதியின் வரலாற்று மரபுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட முருகன் - சுதிர்காமர் உரையாடலும், ‘பிரணவத்தினுள் சிவன் பார்வதி முருகன் நர்த்தன விநாயகர், கீதோபதேசம் போன்ற சிலவும்’ சிறப்பானவை எனப் பெயர் சுட்டி உரைக்கப்படுகின்றன. செவி வழிச் செய்தியாய் வந்த ஐதீகங்கள் கலைக் கற்பனை கொண்டு மரவூடாக வெளிப்பாடாய்ப் பிறப்பிக்கப்பட்டமை கலை உந்தலின் முனைப்பானதோர் அறிகுறி என்பதில் ஐயமில்லை. ‘சுதிர்காமர்’ என்ற முதற்பூசகருடன் தொடர்புடைய

காட்சிகளைப் ‘பதிவு’ செய்ய முற்பட்டமை சந்நிதித் தேர்ச் சிற்பங்களின் தனிச் சிறப்பினை உயர்த்தி நிற்கின்றது. கீதோபதேசச் சிற்பம் என்னென்ன விதங்களிலே மேம்பட்டது என்பதை நூலாசிரியர் சிற்ப நுட்ப நெறிப்படி விளக்கியுள்ளார். மரச் சிற்பத்தினைச் சொல்லோவியமாக்கி அதன் பண்புகளை உணர்த்த முயன்றிருப்பது மெச்சத்தக்கது.

ஆனால், எந்தச் சொல்லோவியமுங் கூட, முப்பரிமாணச் சிற்பமொன்றுக்குச் சர்வசமனான பதிலீடாக முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, சந்நிதித் தேரின் முகப்புக் குதிரைகளும் பிரம்மாவும் தனித் தன்மை வாய்ந்த படைப்புகள் என்று விதந்து போற்றப்பட்டுள்ளன. குதிரைகள் இயற்பண்பும் உயிர்த் துடிப்பும் பாயும் வேகமும் புலப்படுமாறு உள்ளமையும் பிரம்மாவின் பேரளவும் இவற்றின் சிறப்பு களாகப் பேசப்பட்டுள்ளன என்றாலும் இந்தத் தேர் இப்பொழுது ‘இப்பொருள்’ ஆகிவிட்டது. அதனை நேரில் பார்க்கும் நல்வாய்ப்பற்ற கலைச் சுவைஞர்கள், இனி அச்சிறப்புகளைத் தத்தம் கற்பனை களிற் கூடாகக் கண்டு துய்க்க இயலாது. இது நம் அதிர்ஷ்டக் குறைவு என்பதை விட வேறு என்னதான் கூறமுடியும்!

‘சந்நிதித் தேர்த்திறன்’ ஐந்தாம் இயல், தேரோவியம் பற்றிப் பேசுகிறது. இங்கே காணப்படும் ஓவிய வடிவங்களாக, சோடி அன்னம், சிங்கத்திலிருந்து பெறப்பட்ட வியஞ்சக கீர்த்தி முகம் என்பன அமைகின்றன என்பது இவ்வியலிசை சிறப்பாக எடுத்து ஓதப்படுகிறது. பவளத் தூண்களின் மேற்பகுதியில் அமைந்த உத்தரத்தின் கீழ்ப்பரப்பு மயில் தோகையின் அலங்காரம் பெற்றிருப்பது யாழ்ப்பாணத் தேரோவிய மரபில் தனிச் சிறப்பும் புதுமையும் வாய்ந்தது என்று நூலாசிரியர் தெரிவிக்கிறார்.

ஆறாம் இயலிலே, தலைமை ஸ்தபதி மாயவரம் ச.ஏகாம்பரம், மாலை கண்டான்

சோமலெட்சுமண ஸ்தபதி, வாழ்மங்கலம் ச.தியாகராஜன், சென்னை எஸ்.ரத்தினம் ஆசாரி, மாமல்லபுரம் சிற்பக்கல்லூரியிற் பயின்ற திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மாலை கண்டான் சோமசின்னத்தம்பி, ச.சக்திவேல், செ.செல்வம், எஸ்.பி.ஆச்சாரியார் ஆகிய தமிழகக் கலைஞர்கள் பற்றியும், மேல் விமான நிர்மாணத்துக்குப் பொறுப்பான மயிலிட்டி ச.ஜெயராஜா பற்றியும், தொழில் நுட்பத் திட்டமிடலை நிறைவேற்றிய ம.நமசிவாயம், க.சீனிவாசகம், பட வரைஞர் அரியராசா முதலான ஈழத்து விற்பன்னர்கள் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

நூலின் இறுதியிற் காணப்படும் ஒளிப்படங்கள் சந்தித்த தேர் எப்படி இருந்தது என்று உய்த்துணர்ந்து உருவகித்துக் காண்பதற்கு ஓரளவு உதவுகின்றன. இவற்றுள் ஆறு வண்ண ஒளிப் படங்களாயும் ஏனைய இருபத்துநான்கும் கறுப்பு/வெள்ளைப் படங்களாயும் உள்ளன. தேர்ச் சிற்பங்களில் அவற்றின் முப்பரிமாண அமைவே முக்கியமாகையால், அவற்றை 'மொனோக்ரொமற்றிக்' எனப்படும் 'ஒருநிறப்' படங்களாய் அமைத்தமை பொருத்தமாய் உள்ளது என்றாலும் இந்தத் தேர்ச் சிற்பங்களின் திண்மத் திரட்சியை (The stereoscopic aspect) நாம் தரிசனம் செய்வதற்கு இந்தத் தட்டைப் படங்கள் அவ்வளவு நன்றாய் உதவவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஒருவேளை தென்னகத்திலே கற்சிற்பக் கோட்டோவிய மேதையாய் விளங்கிய 'சில்பி' போன்ற கலைஞர் ஒருவர் நம்மிடையே இருந்திருப்பின், கோட்டோவியங்கள் கொண்டு தேர்ச் சிற்பங்களையும் திண்மக் காட்சியாக நம் கண்முன் படைத்திருக்கக் கூடும். அல்லது நவீன, தொழில்நுட்பங் கொண்டு Virtual reality எனப்படும் 'மெய்ப்போவியங்களை' ஆக்கும் வசதி நம்வசம் இருந்திருந்தால், அந்த வசதிகளைக் கையாண்டு, நம்

கடிதம்

உங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் ஒன்றினை திரு. அபேரத்னாவிடமிருந்து ஜீரவல் வாங்கிப் படித்தேன். அதில் பல விடயங்கள் தொடர்பான நிறைய தகவல்கள் பொதிந்துள்ளன. விசேடமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மனித உரிமைப் போராட்டத்தைக் குறிப்பிடலாம். எனது நண்பர்களான மறைந்த க.கைலாசபதி அவர்களைப் பற்றியும், பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அவர்கள் இருவரும் பேராதனையில் என்னுடன் கல்வி கற்ற மாணவ நண்பர்கள். பிந்திய காலத்தில் கைலாசபதி அவர்கள் பர்ஹிங்காம் பல்லைக்கழகத்தில் உடன் இருந்தார்.

சிறு சிறு ஆங்கில பிழைகள் தவிர்த்து, உங்கள் வரலாற்று நூல் மிக அற்புதமாக இருக்கிறது.

எனக்கு ஒரு பிரதி தேவைப்படுகிறது. நான் ஒரு பிரதியை சொந்தமாக வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். எனக்கு ஒரு பிரதி அனுப்பினால் அதற்குரிய பணத்தை அனுப்பி வைப்பேன்.

பேராசிரியர் எம்.எம்.ஜே.மாரசிங்க
மினுவங்கொட.

சந்தித்த தேர்ச் சிற்பங்களை நாம் பதிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

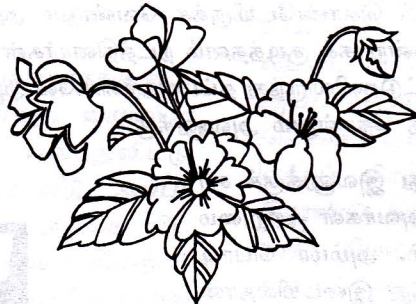
இவ்வாறான பதிவு வசதிகள் இல்லாத நிலையில், அம்பிகைபாகன் அவர்களைப் போன்ற கலை வரலாற்று விமரிசகர்களின் எழுத்துப் பணிகளும் வெளியீட்டு முயற்சிகளும் கூடுதற் பெறுமதி வாய்ந்த அரிய பங்களிப்பாயும், இன்றியமையாதவை ஆகவும் விளங்குகின்றன. இந்து நாகரிகச் சிறப்புக் கலைமானியும், கல்வி இயல் அறிஞருமான இந்நூலாசிரியர் மேன்மேலும் நூல்களை ஆக்கி, நம் கலைச் செழுமைக்கும் பண்பாட்டு விழிப்புக்கும் துணை நிற்பாராக.

With Best Compliments To :

Mallikai 41 Year Issue

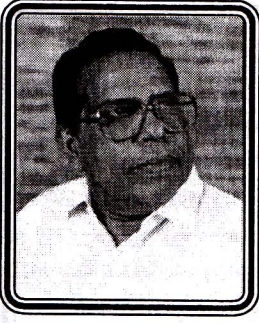
MOOSAJEES LIMITED

34. W.A.D.RAMANAYAKE
MAWATHA
COLOMBO - 02

Tel : 2307168/170/171

Fax : 2307169

அமரர் எஸ்.வி. தம்பையா
சிறுகதைப் போட்டியில்
முதற் பரிசு பெற்ற கதை

சுடூவீ

- தாடசாயினி

யாரும் எதையும் தெரிந்து செய்வதில்லை. இப்படி நேரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்துச் செய்வது மில்லை. எதிர்பாராதவை எதிர்பாராக் கணங்களில் நடந்து முடிந்து விடுகின்றன ஒரு துக்கம், ஒரு மரணம் ஒரு நொடிக்குள், ஒரு கணத்துள் நடந்து முடிந்து விடக் கூடியது. ஆனால் அதன் விளைவுகள் கணத்துக்குக் கணம் பெருகக் கூடியதாய் அல்லவா விதி நம் வாழ்வை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறது. அவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் அது ஒரே ஒரு மரணம். அந்த மரணத்தின் துக்கம் சில நாட்களில் அந்தக் குடும்பத்தை விட்டு விலகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் விலகவில்லையே ஏன்...?

அந்த மரணம் யாருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் தராதது. வயோதிப மரணம். கடைசிக் காலத்தில் மனிதர்களை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்காமல் தானே அமைதியாகி விட்ட மரணம். அதன் முடிவில் வீடே அமைதியாயிருக்க வேண்டும். ஆனால், ஏன் இன்னும் குழப்பங்கள், சச்சரவுகள்...

அப்பா தானும் தன்பாடுமான மனிதர். எந்த நேரமும் சோம்பியிருக்காத மனிதர். எப்போதும் வயல் வரப்புகளிடையே உலாவரும் அப்பா சத்தம் போட்டுப் பேசி அவனறியான். வயலோடு, வயலாக உறவாடுதல் தவிர வேறென்ன மகிழ்ச்சி அவருக்கு...? அம்மா நேர்மாறு. எப்போது பார்த்தாலும் அப்பாவைத் திட்டிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் அம்மாவுக்கு. இவர்கள் இரண்டு பேரும் எப்படி இத்தனை நாள் ஒன்றாகக் குடித்தனம் நடத்தினார்கள் என்பதே சந்தேகம் அவனுக்கு. அம்மாவிடமிருந்து கிடைக்கும் திட்டிகளிலிருந்து தப்பு வதற்காகவே அப்பா காலம் முழுக்க வயலோடு ஒட்டிக் கிடந்தாரோ என்று கூடத் தோன்றும் அவனுக்கு.

அது என்ன நடந்தது என்பது இவனுக்குச் சரியாகத் தெரியாது. ஆரம்பத்தில் அவர்கள் ஒற்றுமை யாக இருந்ததாகத்தான் ஞாபகம். அம்மா பொடி வைத்துப் பேசும் பேச்சுகளிலிருந்து இடையில்தான் இப்படி ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டதாக அவனுக்கு அனுமானம். ஆனால் சிறு வயதுப் புரியாமை எல்லாம் மெல்ல மெல்லக் கரைய, இவனுக்குப் பிரச்சினை என்னவென்பது மெல்ல மெல்லப் புரியலாயிற்று.

41-251
ஆன்டுஸர்
ஜூன் 2006

அப்பா தன் சிறுவயதில் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்திருக்கிறார். பின்னர் அவருடைய பெற்றவர்களின் வற்புறுத்தலால் அம்மாவைக் கல்யாணம் கட்ட நேர்ந்திருக்கிறது. பெற்றவர்களின் பேச்சை எதிர்த்து மறுவார்த்தை பேசியறியாத அப்பா காதலிக்க முன்பு யோசித்திருக்க வேண்டும். யோசிக்கவில்லை. அந்தப் பெண், வேறெங்கோ, வேறெவருடனோ வாழ்ந்ததனால் அப்பாவும் பிறகு அதைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் அம்மாவை சந்தோஷமாய் வைத்திருக்கிறார். தன் புருஷனை விட்டால் உலகில் உத்தமனே இல்லை என்கிற மாதிரி அம்மா மிகுந்த கர்வம் கொண்டிருந்தாள். இப்போதே இப்படி வாய் வைத்துக்

கொண்டிருப்பவள் அப்போது சும்மாவா இருந்திருப்பாள். அவளது அகங்கராம் கண்டு உள்ளாக்குள் பொருமிக் கொண்டிருந்த ஊர்ப் பெண்கள் இவளது அகங்காரத்தை உடைக்கும் படியாய் அப்பாவின் பழைய கதையைச் சொல்லி நொடித்துச் சிரித்தார்கள். இதுவரை காலமும் ஊருக்குள் மகாராணியாய் வலம் வந்த அம்மா ஒரு நொடிக்குள் சிதறிப் போனாள். அவளது ஆணவம் பொடிப் பொடியானது. அதற்கு மூல காரணமாயிருந்த அப்பாவை அவள் அதற்குப் பின் ஒரேயடியாய் வெறுத்தாள். தொட்டதற் கெல்லாம் குற்றம் சுமத்தினாள். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும் ஊர், சமயங்களில் காலில் போட்டு மிதிக்கவும் தயங்காது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய அம்மா, காரணத்தை எதன் மேலோ சுமத்திக் கொண்டாள். ஊர் பேர் தெரியாத அந்தப் பெண் மேலும் அப்பா மேலும் அவளது விரோதம் நாள் நெடுக வலுத்துக் கொண்டே யிருந்தது. எப்படியோ இவனும், இரண்டு தங்கைகளும் வளர்ந்து பெரியவர்களான பின்னும் அப்பா செத்தேன், சிவனே என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தக் கால இடை வெளிகளிலெல்லாம் அம்மா அப்பாவை வார்த்தைகளால் குத்தினாள்.

உழைத்துக் களைத்து வருபவர்களுக்கு வீடு எவ்வளவு நிம்மதியைத் தருகிறது. வாழ்வின் சுமைகளை ஓரமாய் இறக்கி வைத்துவிட்டு ஒதுங்க வேண்டிய நிழல்தானே வீடு. அப்பா வுக்கு அந்த நிம்மதி கிடைக்க அம்மா விட மாட்டாள். வீட்டில்தான் அப்பாவை வரவேற்கக் குத்தீட்டிகள் காத்திருக்கும். களைப்பின் பின்ன ரான ஓய்வு ஒரு மனிதருக்கு எவ்வளவு அவசியம். அது கெஞ்சினாற் கூடக் கிடைக்காது அப்பாவுக்கு. அப்பா வயல் காட்டையே தன் வீடாக்கிக் கொண்டார். வரம்போர நிழல் மரங்களே தஞ்சமென அதன் கீழ் துண்டை விரித்துப் படுக்கும் போது அவருக்குக் கிடைக் கின்ற சுகம்தான் அவருக்கு இந்தப் பூமியிலுள்ள சுகங்களிலேயே மேலானதாகத் தோன்றியிருக்கக் கூடும். ஆனாலும் வீடு வரும்போது அத்தனைக் கும் சேர்த்து அர்ச்சனைகள் காத்திருக்கும். காது என்கின்ற உறுப்பே உடலில் இல்லை என்று

நினைத்துக் கொண்டால் அப்புறம் அந்த உலகத் துத் துன்பங்கள் எப்படிச் சீண்டப் போகின்றன? அப்படித்தான் அப்பா நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படித்தான் அவ்வளவு கால வாழ்க்கைச் சுவையையும் அப்பா தாங்கியிருக்க வேண்டும்.

அப்பா உழைத்தார். வயல்காட்டில் வெயில் கொளுத்த நின்று உழைத்தார். அந்த உழைப்பின் பயனாய் பிள்ளைகளை வளர்த்தார். ஆனால் அண்ட விடவில்லை பிள்ளைகளை அம்மா .

|"பிள்ளைகளையும் உங்களை மாதிரிக் குட்டிச் சுவராக்கப் போறீங்களோ...?"

இப்படியான வார்த்தைகளை எத்தனை தரம் கேட்டிருக்கக் கூடும் அவன். அப்போது அம்மா சொல்வதே நியாயமாய்ப்பட்டு, அப்பாவைப் பார்க்கப் பயந்து, அம்மாவில் ஒதுங்கிக் கொண்டாலும், இப்போது யோசித்தால் அப்பாவுக்குத் தாம் எத்தனை பெரிய துரோகம் செய்திருக்கிறோம் என்பது மனதை அறுக்கும். சொந்தப் பிள்ளைகளோடு அன்பு காட்டிப் பழக முடியாமல் அவர்களுக்கு முன், கூனிக் குறுகிக் குற்ற வாளியாய் நிற்க வேண்டிய நிலை ஏன் அப்பா வுக்கு வந்தது...? இன்னொருவராய் இருந்திருந்தால் அம்மாவின் இந்தக் கொடுமை தாளாமல் வீட்டை விட்டே வெளியேறியிருக்கக் கூடுமே...? அப்பாவானபடியால் இவ்வளவும் சகித்துக் கொண்டு ஒட்டி உறவாடாத பிள்ளைகளுக்காக எந்தப் பிரதிபலனும் பாராமல், உழைத்துக் கொண்டு, தானும் தன் பாடுமாய், 'ஹா'வென்று அந்த நிழல் மரமே சொர்க்கமென்று,... தன் துக்கங்களையெல்லாம் அந்த மரத்தோடு பகிர்ந்து கொண்டு... ம் ... அவர் இருக்கும் போது, அவரோடு ஆறுதலாய், அவருக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாய் ஏதாவது பேச முடிந்ததா என்ன...?

அப்பாவின் மரணம் கூட சட்டென்று நடந்தது தான். யாரும் எதிர்பாராதது! எதிர்பார்த்திருந்தால் கொஞ்ச நாள்களேனும் அவரோடு சந்தோஷமாய் உறவாடியிருக்கலாமே...? அவர் என்னென்ன பேச விரும்பியிருக்கக் கூடும்? அவனோடு. இத்தனை காலத்தில் பேசியிருக்காத எத்தனை விஷயங்களை அவர் கடைசியாய்

அவனோடு பேச விரும்பியிருக்கக் கூடும்? அவனுக்கோ கல்யாணமான புதிசு. வீணாவோடு கொஞ்ச வார்த்தைகள் பேசினால் கூட அதுவே மிகுந்த உவப்பாயிருந்தது. அம்மா கூட, தன் புருஷன் போலில்லாமல், யாரையும் மனதால் கூட நினையாதவன் அவன் என்பன போன்ற அமுத வார்த்தைகளை வீணாவிடம் அள்ளி வீசியிருந்தாள். ஆனால் அந்த ஆசை வார்த்தைகள் எத்தனை நாட்களில் அனலாய் மாறும் என்பதை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சொல்லி விட முடியாது.

அப்பா வயலுக்குப் போயிருந்தார். மழை காலம். வெள்ளம் ஆங்காங்கு தேங்கியிருந்தது. மின்னல் மின்னி இடி இடித்துக் கொண்டிருந்தது. பலத்த மழை. அப்பா வரவில்லை.

“மாமா வரேல்லைப் போலை...” வீணாதான் பதற்றமாய் விசாரித்தான்.

“அந்த மனிசன் இப்படித்தான். மழைக்கு எங்கையேன் ஒதுங்கிப் போட்டு வரும்...”

அம்மாவின் அசட்டையினத்தை அவனும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். அந்த மழைக் குளிருக்குள் வீணாவின் அருகாமை அவனுக்கு இதமாயிருந்தது. அவளது அருகாமையை விட்டு விலகி அந்த அடைமழைக்குள் வெளியே இறங்க அவ்வளவு லேசில் மனம் சம்மதிக்க வில்லை. இப்படித்தானே ஒவ்வொரு பருவ மழையும் அப்பாவை வருத்தியிருக்கக் கூடும். அம்மாவின் அருகாமை தேடி அவரது அடிமனம் ஏங்கித் தவித்திருக்கும். அதை ஏன் அம்மா உணராது போனாள்...? இப்படி எத்தனை வருடங்கள் வீணாய் கழிந்தன அவர்களுக்கு...? எத்தனை அடைமழைக்குள் வெளியே கொடுகி நனைந்து துயர்ப்பட வீடு வந்திருக்கக் கூடும் அப்பா...? வீணான வைராக்கியத்தில் வாழ்வில் கிடைக்கிற சில துளி இன்பங்கள் கூட எட்டாமல் போயின அவர்களுக்கு...?

வெளியே மாரித் தவளைகள் தகித்துக் கத்துகிற சத்தம் கேட்டது. வரவர அவற்றின் சத்தம் பெரிதாகித் தாங்க முடியாததாய்ப் போன கணத்தில் வீணா மறுபடியும் அமைதியிழந்தான்.

“ஒருக்கால் வெளிய போய்ப் பாத்து வாங் கோவன் மாமாவை...” அப்பா மீது யாருக்கு மில்லாத அக்கறை அவளுக்கிருந்தது.

“அவர் என்ன சின்னப்பிள்ளையே தேடிப் போறதுக்கு...” அம்மாவால் எப்படி அவ்வளவு இலகுவாக அப்பாவை புறக்கணிக்க முடிகிறது. நேரம் ஆக ஆக வீணா கிலி கொண்டாள்.

“எண்டாலும் ஒருக்கால் போய் பாத்து வாங் கோவன், பத்துமணியாச்சு...” ஒரு போதுமே அப்பாவைத் தேடிப் புறப்பட்டவனில்லை அவன். அப்படித் தேடிவர வைத்தவரில்லை அப்பாவும். அப்படித் தாமதிக்கும் வேளைகளில் கூடத் தேடிப் பார்த்துவரும்படி அனுப்பிய வளில்லை அம்மா.

இப்போது முதன் முதலாக அப்பாவைத் தேடவேண்டிய சந்தர்ப்பம். வீணா சொல்வதை மீறவும் தோன்றவில்லை. அவன் புறப்படுவதை எதிர்த்து அம்மா ஏதேனும் சொல்லக் கூடுமோ என்னும் தவிப்பும் இன்னொரு புறமாய் இருந்தது. ஏனோ அதிசயமாய் அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் இவன் புறப்படு வதற்கிடையில் வீட்டுக்குச் செய்தி வந்து விட்டது.

பக்கத்து வீட்டுப் பரமநாதன் அரக்கப்பரக்க வாசலில் வந்தபோதே இவனுக்குத் திடு மென்றது.

“வயலுக்கை இடி விழுந்து போச்சுத் தம்பி... அப்பர் நிண்ட இடமெண்டுதான் கதைக்கினம்...”

எதிர்பாராத அந்த இடியில் எல்லோருமே அதிர்ந்து போனார்கள். இப்போது இடி வெளியில்ல... அவர்கள் உள்ளத்தில்.

அப்படித்தான் அந்த மரணம் அவர்கள் வீட்டை அணுகியது. யாரும் எதிர்பாராத மரணம் மிக மிக அமைதியாய் அந்த வீட்டை உலுக்கிப் போட்டது.

யாரும் வெகுவாய் ஒட்டாதிருந்த அந்த ஜீவன் தன் பாட்டில் விலகிப் போனதில் இவர்களுக்கென்ன வந்தது...? அம்மா சதாகாலமும் திட்டித் தீர்த்த அந்த மனிதன் போய்விட்டான்

என்ற பின்னராவது அவளது வாய் எதற்காக அரற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

எந்தப் பிரச்சினைக்கும், அப்பாவைத் திட்டுவதே வடிகாலாய்க் கொண்டிருந்த அம்மாதொய்ந்து போனாள். அவளது மனசின் கர்வம் இப்போதுதான் அடங்கிக் கொண்டிருப்பதாய்ப் பட்டது. சதா சர்வ காலமும் புலம்பிப் பழகிய வாய் தன் புலம்பலை நிறுத்தவில்லை.

“ஐயோ அந்த மனிசன் இருந்த காலத்திலை நான் படுத்தின பாடு, இப்ப என்னைத் தனிய அல்லாட விட்டிட்டுப் போட்டுது மனிசன்...”

அம்மாவுக்குத் தனிமையின் துயர் இப்போதுதான் மெல்ல மெல்லப் புரிய ஆரம்பிக்கிறதா...?

“நான் அந்த மனிசனை உயிரோடேயே சாக்காட்டிப் போட்டன்...” அம்மாவுக்குச் சித்தப் பிரமை பிடிக்கிறதா...?

வயோதிபம் தளர்ந்த காலத்திலாவது அவள் ஒற்றுமையாய் இருந்திருப்பாளா அப்பா வோடு...?

அவனுக்கும் கூட மனம் நிம்மதியற்றுப் போனது.

அப்பாவோடு ஒரு வார்த்தையாவது ஆறுதலாய்க் கதைத்திருக்கலாம். அம்மா இல்லாத பொழுதுகளிலாவது ஆறுதலாய் அப்பாவோடு உறவாடியிருக்கலாம்.

“இந்த மனிசன் பேசாமல் இருந்து, இருந்து கடைசிலை என்னை இப்பிடிப் பழிவாங்கிப் போட்டுது...”

அம்மா இரவுகளில் தூக்கமில்லாமல் அல்லாடுகிறாள். நோய் இப்போது அவளை அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. இரவுகளில் வெளியே போவதற்கு ஐந்தாறு தடவைகளில் எழும்ப வேண்டியிருக்கிறது. பயம் உலுப்ப அவள் ஒவ்வொரு தடவை அவர்களை எழுப்புகிற போதும் தூக்கம் கெட்டு அலுப்பு மேலோங்குகிறது. அத்தனைக்கும் அம்மாவின் புலம்பல்கள் வேறு எரிச்சலூட்டி விடுகிறது.

“அப்பா இருந்த காலத்திலை நல்லா வைச்சிருக்காமல் இப்பப் புலம்பி என்ன பிரயோசனம்...”

எரிச்சல் தாளாமல் சீறியிருக்கிறான். அதற்கான பதிலாய் அம்மாவின் புலம்பல்கள் வீட்டை மேவி அவளை ஒரு அநாதரவானவளாகவும், அவனைக் கொடுமைக்காரனாகவும் சித்திரிக்கும் போது வாழ்வே வெறுத்துப் போகிறது.

எந்தப் பிறப்பில் செய்த பாவத்திற்கு அனுபவிக்கிறோம்? என்பதாய் மனதுக்குள் வலி பீறிடும்.

எல்லா வலிகளும் அப்பாவின் மரணத்துக்குப் பிறகுதான் வந்தன. அப்பா இருக்கும் வரை எல்லாம் என்ன அமைதியாய் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு மரணம், ஒரு நொடிக்குள் இப்படி வாழ்வையே புரட்டிப் போகும் என்று யார் நினைத்தது...?

“அந்த மனிசன் போனதாலை அதுகளுக்கென்ன வந்தது...? அந்தாள் தானும் தன்பாடும்... நல்லபடியாய் போய்ச் சேர்ந்திட்டுது...?”

ஊருக்கென்ன தெரியும்! ஊர் இப்படித்தான் கதைத்தது.

அப்பாவின் மரணத்தின் பின் வந்த காலம் அவனுக்க என்னமாய் மாறிவிட்டது. வாழ்க்கை ஒரு கழல்போல தனக்குள் கழற்றியடிக்கிறது.

இது காலவரைக்கும் அப்பா அந்தச் சுழலுக்குள் அல்லாடியிருக்கக் கூடுமோ...? எந்தப் பிடிமானமுமின்றி வாயிலிருந்து சத்தம்கூட வராமல் தவித்து அந்தச் சுழலில் சிக்கித் தவித்துத் தவித்து, மீட்பார் யாருமின்றி உழன்று, உழன்று இன்று அந்த ஜீவன் ஓய்ந்து போனதோ...?

இப்போது அந்தச் சுழலின் பிடியில் அவன்... அம்மா...

இனி... வருங்காலம் தன் சுழற்சிக்குள் யாரை இழுக்கப் போகிறதோ...? வீணா... தங்கைகள், பிள்ளைகள்... ஓ... இந்தச் சுழல் எப்போது ஓயும்... பூமியின் சுழற்சி நிற்கும் வரைக்கும் இந்த வாழ்க்கைச் சுழல் மாறி மாறிப் பந்தாடிக் கொண்டேயிருக்குமா...?

அவன் ஓய்ந்து போய்ச் சரிகிறான். விடிகாலையில் வீணா அவன் தலையைக் கோதிக்கொண்டிருப்பதை லேசாய் உணர முடிகிறது. இப்போது சுழல் நீங்கிய அமைதி மனதில்!

41-வது
ஆண்டு டிசம்பர்
2006

1. ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி பற்றிய பெரும்பாலான ஆய்வுகள் உள்ளடக்கத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தே நடைபெற்று வந்துள்ளனவே தவிர உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நடைபெற்றுள்ளமை அரிதே. கவிதை உருவத்திற்கும் முக்கியத்துவமளித்து ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி பற்றி அணுகும் போது, ஈழத்து நவீன கவிதையின் தனித்துவம் மேன்மேலும் புலப்பட வழியுண்டாகும். ஆதலின், உருவ நோக்கில் ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சி பற்றி நோக்குவது அவசியமாகின்றது. அதுபற்றிச் சுருக்கமாக அவதானிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகின்றது.

2.1 தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் முக்கியம் பெற்று விளங்கிய பா வடிவங்களுள் வெண்பா முதன்மையானது. வெண்பா கடுமையான இலக்கண விதிகளுக்குட்பட்ட வடிவமாதலின் மன உணர்ச்சிகளை அதனுடே வெளிப்படுத்துவது கடினமானதொன்று ஆயினும், ஈழத்துக் கவிஞர்கள், ஈழத்தில் நவீன கவிதை தோற்றம் பெற்ற காலந்தொட்டு இவ்வெண்பா வடிவத்தினை அடிமைப்படுத்தி வந்துள்ளரெனில் அது தவறன்று. மஹாகவி, நீலாவணன், அண்ணல் முதலானோர் தொடக்கம் அண்மைக் காலக் கவிஞர் வரை இதற்கு விலக்கானவரல்லர். கவிதைப் பகுதியொன்றிலமையும் பின்வரும் வெண்பாக்கள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகின்றன:

“தோடம் பழச்சுளை போல் தொங்கும் நிலவொளியில்
ஆடவருவாயென்று, ஆற்றோரம்
ஓடத்தே நான் காத்திருந்தேன் நடுச்சாமம்
மட்டும் ஏன் காக்க வைத்தாய் எனை?”

- நீலாவணன்

“அப்பன் அதட்ட அயலார்கள் தூற்ற, நான்
எப்பாடு பட்டேன் என உணரார்!
அப்படியோ,
என்னைத் தனியே விட்டெங்கோ அவர் மறைந்தால்
என் மீதி லேயா பழி?”

- மஹாகவி

2.2 வெண்பா தொடர்பான இலக்கியச் சர்ச்சைகள் கூட ஒருகாலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன. அண்ணல் தமது வெண்பாவொன்றினை யாப்பு விதிக்கு மாறாக எழுதிவிடவே அன்றைய கவிஞர் பலரும் சர்ச்சையிலிறங்கி விட்டனர். நீலாவணன், அண்ணல், ஜீவா ஜீவ ரெத்தினம், இராஜபாரதி, சி.சுனக சூரியம், மண்டுர் சோமசுந்தரம் பிள்ளை, பாண்டியூரன் முதலானோர் இவ்விதத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்விதத்தில் மூன்று வெண்பாக்கள் தரப்படுகின்றன:

**உருவ நோக்கில் ஈழத்து
நவீன கவிதை வளர்ச்சி**

- செ. யோகராசா

“தொல்காப் பியத்திலுமோர்
 சூத்திரத்தை ஒப்புவித்து
 எல்லாம் தெரிந்தவராய்
 ஏமாற்றி - மல்லடித்து
 மண்ணிற் புரண்டு மறுபடியும் பாடவந்த
 அண்ணலே மீண்டும் அறி...”

- நீலாவணன்

“பொடிவைத்துப் பேசிடுதல்
 ஓர்போக்கு எல்லார்க்கும்
 வெடிவைத்தல் வீண்வேலை
 விட்டிடுவீர் - வடிகட்டும்
 பன்னாடை பாலில்
 பழுதைத் தனதாக்கும்
 விண்ணாணம் வேண்டாம் இனி”

- அண்ணல்

“மண்டூர்க் கவியுன்றன் மச்சானா?

மாமாயம்

கண்ட கனவாபொய்க் கனலா
 - கொண்டாடும்
 உங்கள் குடும்பத்தை
 ஓட்டிப் பிழைப்பவனா
 எங்கள் மரபல்ல இது”

- மண்டூர் சோமசுந்தரம்பிள்ளை

2.3 | தவிர, அரசியல் சார்ந்த விடயங்களுடன் தொடர்புபட்டும் ஈழத்துக் கவிஞர்களால் வெண்பா சிறப்போடு கையாளப்பட்டது. முன்பு ‘சுதந்திரன்’ நடத்திய வெண்பாப் போட்டியும் ‘நண்டெழுத்து வேண்டாம் நமக்கு’ என்ற மகுடத்தில் இடம்பெற்ற போட்டியில் பங்கு பற்றியமையும் இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகின்றன.

|அண்மைக்காலக் கவிஞருள் ‘ஈழமேகம்’ இவ்விதத்தில் கவனத்திற்குரியவர். ‘சரிநிகர்’ பத்திரிகை முகப்பில் (வலதுபுற மூலையில்) தொடர்ந்து வெளிவந்த அவர் பற்றிய வெண்பாக்கள் அவ்வேளை பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தவை; எ-டு:

‘அஞ்சுத்தி அலகாஷம்’

“போருக்கு அஞ்சோம் நாம்
 புலிகளுக்கும் அஞ்சோம்
 ஊருக்கு இல்லை நாம் ஒருபோதும் -
 போருக்காய்ப்
 பேசுகிறோம் பேச்சு முறியட்டும் பார்
 பார்த்துவிட்டு
 பேசு! பிறகெம் பெற்றி”

(எனினும் அவரது வெண்பாக்களுள் சில

- மேலுள்ளது உட்பட ஆங்காங்கே இலக்கண விதி மீறலுக்குட்பட்டிருந்தன என்பதையும் அவை தவிர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடியவை என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.)

2.4 | எனினும், குறள் வெண்பா வடிவம் சமகாலக் கவிஞர் ஒருவரால் சிறப்புறப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பொன்.கணேசமூர்த்தியின் ‘துளித்துளி வைரங்கள்’ என்ற தொகுப்பு (2003) இவ்வழி விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதே. (இத்தொகுப்பின் மற்றொரு சிறப்பு, படைப்புகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாகும்.) எடுத்துக்காட்டு இதுவாகும் :

‘பெய்க்கிப் புலகடி’

“தோலோடு மூடினார் ஆளாளாய்த்
 தேடினார்
 ஆரும் அறிந்ததிலையே”

அரசியல் தொடக்கம் இயற்கை அனுபவம் வரை பல விடயங்களும் கவிஞரால் குறள் வெண்பாவிலே பேசப்பட்டுள்ளன.

2.5 | மேற்கூறிய விடயங்களை நோக்கும்போது, வெண்பா வடிவம் - அதுவும் கடுமையான யாப்பு விதிகளுக்குட்பட்ட வடிவம் - காதல், அரசியல், இயற்கை, கவிதா ஆற்றல்’ முதலான பல்வேறு விடயங்களையும் எடுத்துரைக்க ஈழத்துக் கவிஞர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை புலப்படுகின்றது.

3. | ஆசிரியப் பா வடிவம், ஈழத்துக் கவிஞர்களால் பிறிதொரு விதத்தில் மாற்றங் கண்டது.

ஓசை நயமும், சந்த விகற்பமும் மிக்கிருந்த கவிதை மரபு ஓய, பேச்சோசை ஈழத்துக் கவிஞர்களால் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலரும் - மஹாகவி, நீலாவணன், இ.முருகையன், நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் முதலானோர் செய்யுள் அமைப்பு முறைகளில் பல மாற்றங்களை மேற்கொண்டனர். இத்தகைய மாற்றங்களில் ஒன்று, ஆசிரியப் பா அடியானது முன்னர் போலன்றி, பொருள் அமைப்பிற்கேற்ப, சீர் பிரித்து வரிகள் அமைக்கப்பட்டன. 'இடைவெளி'யும் குறியீட்டுப் பயன்பாடும் அதிகரித்தன. பின்வரும் கவிதைப் பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடலாம்:

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர்

இழுக்கிறதே;

வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை”

என்று வந்தான் ஒருவன்.

வயிற்றில் உலகத்தாய்

நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு

வாழ்வதற்காய்ப்

பெற்ற மகனே அவனும்...

‘தேரும் திங்களும்’ என்ற தலைப்பில்

மஹாகவி எழுதி நன்கறியப்பட்ட கவிதையின் ஆரம்பப் பகுதியே மேற்காட்டுள்ளதாகும்.

மேற் கூறிய மாற்றங்கள், ஆசிரியப் பாவில் மட்டுமன்றி, வெண்பாவிலும் இடம் பெற்றமை கவனத்திற்குரியது. சுருங்கக் கூறின் இவ்வழிகளில் நவீன கவிதையை வளமும் வலுவும் பெறச் செய்த சிறப்பானது ஈழத்துக் கவிஞர்களாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது!

4. இனி, ஈழத்துக் கவிஞர்களால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட புதிய பா வடிவங்கள் பற்றிக் கவனிப்போம். இவ்விதத்தில், விதந்துரைக்கப் பட வேண்டியது மஹாகவி, நவீன தமிழ்க் கவிதையுலகிற்கு வழங்கிய ‘குறும்பா’ வடிவமாகும். மஹாகவியின் குறும்பா (1966) தொகுப்பு இவ்வழி முக்கியமானதொன்று; அந்நூலிலுள்ள நூறு குறும்பாக்களுள் பின்வருவ தொன்று :

“முத்தெடுக்க முழுகின்றான் சீலன்
முன்னாலே வந்து நின்றான் காலன்
சத்தமின்றி வந்தவனின்
கைத் தலத்திற் பத்து முத்தைப்
பொத்தி வைத்தான், போனான்
முச்சூலன்!”

மஹாகவிக்கு பின்னர் குறும்பாவைச் சிறப்பாகக் கையாண்ட ஒருவர் குறிஞ்சித் தென்னவன். ௭-டு :

“குப்பன் வாழ் லயத்தினது கூரை
குளமாக்கும் வீட்டை மழைத் தாரை!
தப்பாது இங்கு வந்த
தகரமெல்லாம் ஓரிரவில்
அப்போதே அடையும் கொழும் பூரை”

(எனினும், அன்னாரது குறும்பாக்கள் இன்றுவரை நூலுருப் பெறாமை துரதிர்ஷ்டமே)

‘குறும்பா’வை வெற்றிகரமாகக் கையாண்ட சமகாலக் கவிஞர்கள் குறைவு. பா.சிவபாலனின் ‘நகை’ இவ்வழி கவனிக்கப்பட வேண்டியதே. (2000)த் பின்வரும் ‘குறும்பா’ அத்தொகுதியிலுள்ளதே :-

“கந்தவனம் காலமாகி விட்டார்
கைதடியார் கடமைகளைச் செய்தார்
ஐந்துபிள்ளை கனடாவில்
ஆறாமவன் அபுதாபி
இந்தவகைப் பெருமையவர் கொண்டார்”

அண்மையில், ‘சுருடன்’ என்ற புனை பெயருள்ள கவிஞரொருவரால் (தினக்குரல் - புதன்கிழமை) எழுதப்பட்டுவரும் குறும்பாக்களும் இலக்கிய ஆர்வலரது கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் குறும்பா அமைந்துள்ளது:

“விற்கிறாள் இளமங்கை
தெருவினிலே இளனி
சொக்கிறான் அவளழகில்
பயணித்த பழனி
தொட்டுப் பருகவா எனக்கேட்ட பழனிக்கு
வெட்டித் தருவதா எனக்கேட்டான்

படுத்திருந்த அவள் புருஷன்
களுமல்லிக் களனி”

|சுருங்கக் கூறின் சமுசுப் பிரச்சினைகளை,
|அதுவும் அங்கதம் விரவ, புதுமை மினிர,
|வெளிப்படுத்துவதற்கு, குறும்பா வடிவம்
|ஈழத்துக் கவிஞர்களுக்குக் கைகொடுத்து
|வருகின்றதென்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

5. நவீன கவிதை வடிவங்களுள் தமிழ்
|நாட்டில் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. ‘ஹைக்கூ’
|ஈழத்தில் மலையகக் கவிஞர் முரளிதரனது
|‘கூடைக்குள் தேசம்’ தொகுப்பினூடாக அறிமுக
|மான இவ்வடிவம் இளந்தலைமுறையினர்
|பலரையும் ஆகர்ஷித்துக் கொண்டதென்பதில்
|தவறில்லை. பாலரஞ்சினி சர்மா என்ற பெண்
|கவிஞர் தொடக்கம் பல்வேறு மட்டக்
|கவிஞர்களும் ‘ஹைக்கூ’வினைக் கையாண்
|டுள்ளனர். எ-டு :

“குலை வாழை சரிந்தது
குட்டி நிமிர்ந்தது
இறுதியில் கைமாறும் ஆயுதம்”

- கப்டன் மலரவன்

“அகதி இளைஞனுக்கு
அறிவுரை
எயிடஸ்”

- வேலணையூர் பொன்னையா
(டென்மார்க்)

|எனினும், ‘குறும்பா’வினைச் சிறப்பாகக்
|கையாண்டு வருவது போன்று ‘ஹைக்கூ’
|கையாளப்பட்டு வருகின்றதா? என்பது ஆய்வுக்
|குரியது.

6. தவிர, வேறு சில வடிவங்களையும்
|ஈழத்துக் கவிஞர்கள் அவ்வப்போது பரீட்சித்துப்
|பார்த்துள்ளனர் என்று கூறத் தோன்றுகின்றது.
|மஹாகவியின் ‘பொருள் நூறு’ இத்தகையதோ
|வென்பது ஆய்விற்குரியது. (‘பொருள் நூறு’ கூட
|இன்னமும் பிரதியுருவிலேயே உள்ளது!)
|இவ்வாறே, சமகாலக் கவிஞரான ‘மருதமைந்தன்’
|கையாண்ட பின்வரும் வடிவமும் கவனத்திற்
|குரியதாகின்றது. (இங்கே, இறுதி அடி

துளிப்பா

மாடசாமி அருவாள்
பயமின்றி உட்காரும்
பட்டாம்பூச்சி

கனிவுமதி

|முடிவடையாதது போன்ற நிலையுள்ளதே, இதன்
|சிறப்பாகின்றதெனலாம்.)

“ஹஜ்ஜுகள் பல செய்த
|ஹாஜியார் சக்காத்து
|பிச்சைதனை இடுகின்றார்.
|பெருங்கூட்டம் வாசலிலே,
|அண்டியொண்டி ஆண்பெண்
|ஆள் மேலே ஆள் ஏறி
|முண்டியடித்த வண்ணம்
|முழுக்கையும் நீட்டுகின்றார்
|கண்ட பலன் கைவிரிப்பு
|காலமெல்லாம்...?”

7. ஆக, உருவ நோக்கில், ஈழத்து நவீன
|கவிதை வளர்ச்சி மேன்மேலும் நுண்ணாய்விற்கு
|குள்ளாகின்றபோது, ஈழத்து நவீன கவிதையின்
|வேறு சில தனித்துவ அம்சங்களும் வெளிப்பட
|வாய்ப்புள்ளதென்பதில் தவறில்லை!

With Best Compliments To :

Massikai 41 Year Issue

Wholesale & Retail Dealers Of

RESHMA IMITATION JEWELLERIES

***Bangles, Chains, Necklace,
Ear Top, Guaranteed Items Etc.***

Salmaan Trading
'Santhosh Plaza Complex'
1st Floor,
231-1/14, Main Street,
Colombo - 11.
Tel : 011 2394512
Hot Line : 077 6661336

சிலவேளைகளில் கடவுள் மனிதர்களிடம் மிக அதிகமாகவே விளையாடி விடுகிறானோ?

பரமு அங்கு ஓடுகிறான். இங்கு ஓடுகிறான். வீட்டின் ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும், குசினிக்குள்ளும் ஓடிப்போய், ஜன்னல் ஓரமாய் நின்று நீண்ட நேரம் வெளியே பார்க்கிறான். என்ன பார்க்கின்றானோ?

அவனது உள்ளத்தில் பேரிரைச்சல்! காது செவிடாகும்படியான பயங்கர இரைச்சல். அது ஓயுமா? அந்த நாள்! அந்தக் கொடுமான நாள்! இரண்டாயிரத்து நான்காம் ஆண்டின் டிசம்பர் 26ஆம் நாள்!

அது நமது இலங்கைத் திருநாட்டிற்கு ஏற்படுத்திய
அதிர்ச்சி காலாதி காலத்திற்கும் மறக்கப்
படுமா?

அலைபாடி வர்ஷ...

- சின்னலட்சுமி இராஜதுரை

பாவம், பரமுவின் பர
பரப்பையும் பதற்றத்தை
யும் யார்தான் தடுக்க
முடியும்? ஒரு நாற்பத்
தைந்து வயது மனிதன்.

இன்னும் இளமையோடு
வாழுகிற பருவம். உறுதி

யான உடலும் ஓய்ந்து போக, கையில், காலில், நெஞ்சில் பட்ட சிறுகாயங்களுக்குக் கட்டுப்
போட்ட நிலையில்தான் அவன் பரிதவித்து ஓடித்திரிகிறான். காயங்களின் வலியும் அவனை ஓரிடத்தில்
கட்டிப்போட்டு விடவில்லை. உதறி, உதறி, விரட்டுகிறதோ!

“அண்ணை கொஞ்சம் சாப்பிடண்ணை!”

ஜெயந்தி கண்ணீர் பெருகிக் காய்ந்த கண்களுடன் அவன் தோளைப் பரிவுடன் தடவுகிறான்.
அவனது ஒரே ஒரு உடன் பிறப்பு பத்துவயது இளமையானவள். திருமணமானவள். இன்னும்
தாயாகும் பாக்கியம் கிட்டாதவள்.

“தங்கச்சி! என்றை தங்கச்சி! நான் என்னடி செய்வேன்? எனக்கேன் இப்படி ஒரு விதி?” பரமு
ஜன்னல் கம்பியைப் பிடித்தபடி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறான். அவளும் அழுகிறாள்.

ஹோலில், செய்தி கேட்டு ஓடிவந்த உறவினர்கள், நண்பர்கள், அயலவர்கள் எல்லோரும் அவனைப்
பார்த்துத் துக்கம் மேலிடக் கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள். நிராதரவான கண்ணீர்.

“நாலு நாளாய் நீ ஒண்டுமே சாப்பிடேல்லை அண்ணை! நிம்மதியாய் ஒரு கண் நித்திரையும்
கொள்ளேல்லை. ஒரு வாய்... ஒரு வாய்... ஒரு பாண் துண்டாவது சாப்பிடண்ணை!” ஒரு பாசம்
நிறைந்த சகோதரத்தின் கெஞ்சல்.

அவன் அவளைக் கண்ணீரோடு பார்த்தான்.

41-2ஆம்
ஆண்டு
ஆகஸ்ட் 2006

“தங்கச்சி! அஞ்சு வருஷத்துக்கு முந்தி எங்கட அப்பா
செத்தார். வயசான மனிதர் நோய் வந்து கொஞ்சக் காலம்
படுக்கையில் கிடந்து கஷ்டப்பட்டு, செத்தார். எங்களைப்
பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கி, மனிசராக்கினவர். அவரது
பிரிவைத் தாங்காமல், நாங்கள் அழுது குளறினோம். சொந்தம்
பந்தங்களுக்குச் சொல்லி, செத்தவீடு நடத்தி, மரியாதையாய்
அனுப்பி வைச்சம்...”

“ஓமண்ணை”

“மூண்டு வருசத்துக்குப் பிறகு எங்களைப் பெத்தவ, எங்களை விட்டிட்டுப் போனா... பதறித் துடிச்ச நீயும் நானும் அமுதோம்...”

“ஓமண்ணை” கண்ணீர் பெருக்கியபடி ‘ஆமாம்’ போட்டாள் தங்கச்சி.

“அவவையும் உருக்கமாய்ச் சொந்த பந்தங்க ளோடை இறுதிக் கிரியைகளோடு முறையாய் அனுப்பி வைச்சம்...”

“உண்மைதானண்ணை” விம்மினாள் ஜெயந்தி.

“உன்ரை அருமை மச்சாள் சுதாவும், உன்ரை ஆசை மருமக்கள் பாபுவும், வாணியும், சின்னக் குட்டி மாலனும், என்ர கண்ணுக்கு முன்னாலேயே என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டாங்க ளேடி! நான் என்ன செய்வேன்? எங்க போனது கள்? என்ர செல்வங்களுக்கு என்ன நடந்தது? ஆத்திலயா? ஆழக் குழியிலயா? கடலிலயா? அவை எங்கை? ஐயோ! நான் எப்படி நிம்மதியாய் இருப்பன்? எப்பிடி நிம்மதியாய்ச் சாப்பிடுவேன்? நீ சொல்லு தங்கச்சி...” அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அமுதான். நெஞ்சை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு அமுதான்.

“ஐயோ அண்ணை! பாமும் விதி கடல் ரூபத்தில வந்து, எங்கட குடும்பத்தை வாரிக் கொண்டு போட்டுதே!” அவள் செய்வதறியாமல் பாசத்தோடு அவனது முகத்தைத் தடவினாள்.

வந்திருந்தவர்கள் கவலையோடு மூக்கைச் சிந்தினார்கள்.

“எல்லாம் இந்த நாட்டுக்குப் பிடிச்ச கேடு... ஒண்டா? இரண்டா? மூண்டா? கரையோரக் கிராமங்கள் இந்தக் கடலையாலை அழிஞ்சு போச்சுது... குடும்பம் குடும்பமாய் அழிஞ்சு போச்சுது... வீடு வாசல் எல்லாம் அடிச்சுக் கொண்டு போட்டுது... சனம் கண் மூடித் திறக் கிறதாக்கு முன்னால, ஒண்டுமில்லாமல் அகதியாய்ப் போச்சுது... நாங்கள் என்னதான் செய்வம்?...” வயதான ஒருவர் ஆற்றாமையோடு அரற்றுகிறார்.

“ரி.வி.யில ஓயாமக் காட்டிக் கொண்டு தானே இருக்கினம்... ஒரு பகுதி எண்டில்லை தமிழ்ப் பகுதி, முஸ்லிம் பகுதி, சிங்களப் பகுதி

என்று எல்லா இடமுந்தான் கடலலை வந்து அடிச்சுக் கொண்டு போட்டுது... நாங்கள் எங்கட சீவயத்தில கேள்விப்படாதது...” மற்றொருவர் பெரும் கவலையோடு சொன்னார்.

பெரியவர் ஒருவருக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தாங்கவில்லை. ஓடிவந்து பரமுவின் முதுகை ஆதரவாகத் தடவினார்.

“அழாதேங்க பரமு! உங்கட துன்பம் எங்களுக்குப் புரியுது தம்பி! மனசைத் தளர விட்டிராதிங்க ராஜா! ஆண்டவன் உங்களைக் காப்பாத்துவார். எங்க ஆட்களும், பல பேர் கிழக்கு மாகாணத்தில காணாமல் போயிட்டாங்க தம்பி! போதும் போதாதற்கு என் மருமகன். அதுதான் என் தங்கச்சி மகன், கொழும்பிலே இருந்து கல்முனைக்குப் போன இடத்தில கடலோட போயிட்டானாம்! உங்களுக்குத்தான் அவனைத் தெரியுமே! ரஹீம் எண்டு... விதியாருக்கு என்னெண்டு எழுதி வைச்சிருக்கோ ஆருக்குத் தெரியும்?” என்றவர் தன் கலங்கிய கண்களைத் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டார்.

“ரஹீமா?” தனது தாங்காத துயரத்தின் மத்தியிலும் பரமுவின் கேள்வி.

“ஆமா! ரஹீம்தான்! இருபத்திநாலு வயசு. கல்யாணம் பேசி முற்றுப் பண்ணி வைச்சிருக்கிறம்...”

பரமு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“அழவேண்டாம் பரமு! ஒங்களப் பாக்க எங்களுக்கும் கவலை பரமு! ஊட்டல ஒங்க விசயத்தைக் கவலையாய்ப் பேசிக்கிட்டுருந்தம். நாம என்னதான் செய்யிறது புத்தே! நாட்டில நடந்த மோசம்! அதுக்கு உங்க குடும்பமும் பலியாய்ப் போச்சு! எங்க சொந்தக்காரங்க சிலர் அம்பாந்தோட்டல செத்துட்டாங்க புத்தே! நாங்களும் அந்தக் கவலையோடதான் இருக்கோம்... நீங்க சாப்பிடாமே அமுதிக்கிட்டே இருக்கியளாம்! ஏதாவது நங்கிக்கிட்டே வாங்கிச் சாப்பிடுங்க புத்தே! பாவம் நீங்க!...”

சற்று வயதான ஒரு சிங்களப் பெண் தனது கவலையைக் காட்ட, தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் ஆறுதல் கூறுகிறாள். அவள் அண்டை வீட்டுக் காரி. இன்ப துன்ப உணர்வுகள் எல்லோருக்கும்

பொதுவானவைதானே? அது தெளிவளையில், எல்லா இனந்தவர்களும் சேர்ந்து வாழ்கின்ற பகுதி, பரமநாதன் ஒரு வியாபாரி, சகஜமாக எல்லோரிடமும் பழகும் சுபாவம் உள்ளவன். கடல் பெருக்கெடுத்து, பேரலை வந்து அடித்து அவனது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் இழுத்துச் சென்று விட்டது என்று கேள்விப்பட்டதும், துக்கம் விசாரிக்கவும், தங்கள் மனக் கிலேசத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் பலரும் அவனது வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். ஊரெல்லாம் சோகக் களைதானே!

சோர்ந்து களைத்துப் போயிருந்த தமையனுக்கு ஜெயந்தி தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, “இதையெண்டாலும் குடியண்ணை!” என்று கெஞ்சினாள். “இப்படி வை தங்கச்சி! நான் குடிக்கிறேன்” என்றவன் அதை வாங்கித் தன் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான். தலையை மீண்டும் கவிழ்ந்து முகத்தை மூடிக் கொண்டான்.

பையன் ஒருவன் சோடாப் போத்தல்களைக் கொண்டு வந்து, அங்கிருந்தவர்களிடம் நீட்டினான். சிலர் வாங்கிக் கொண்டார்கள். சிலர் வேண்டாம் என்றார்கள்.

ஒருவரை ஒருவர் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். எல்லோரது முகங்களிலும் வெறுமை.

“ரி.வி.யில காட்டுற விஷயங்களைப் பார்த்தா, பெரும் வேதனையாய்க் கிடக்கு! சடலங்கள், இடிஞ்ச கட்டிடங்கள், வீடுகள்தான் எங்கேயும்! பேசாமல் கிடந்த கடல் இப்பிடிப் பொங்குமே! வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு என்று எந்தக் கரையோரப் பகுதியையும் விட்டு வைக்கேல்ல! வீடு, வாசல் எல்லாத்தையும் அழிச்சு, மரங்களை முறிச்சுத் தள்ளி... கடல் கோள் என்கிறது இதுதான் போல! இந்த அழிவிலை இருந்து நாங்கள் மீள்கிறது எந்தக் காலத்திலேயோ!” என்று ஒரு பெரியவர் உணர்ச்சிகரமாகக் கூறினார்.

“உண்மைதான் பாருங்கோ! எங்கட சனங்கள், யுத்தத்தாலை நொந்து போயிருக்கிறது போதாதெண்டு, இயற்கையும் இப்பிடிச் சோபம் கொண்டிட்டுது ஏன் பாருங்கோ! கடல் ஏன்

கொந்தளிப்புக் கொண்டதாம்? கடலுக்கு அடியில பூகம்பம் ஏற்பட்டதெண்டும் கதைக் கிறாங்கள்...” ஒருவர் அக்கறையாகக் கேட்டார்.

“பாருங்கோ இந்த ரி.வி.யில அவை சொல்லுறதை வைச்சுத்தான் சொல்றன்! முற்காலத்தில இப்பிடியான கடல்கோள்கள் பசுபிக் மகாசமுத்திரத்திலைதானாம் வந்திருக்கு. கடலுக்கு அடியில வாற பூகம்பத்தாலை வருகிற அதிர்ச்சியினாலைதானாம் கடல் வேகம் கொள்ளுகிறது! ஜெட் வேகம் எண்டு சொல்லுறதுதானே, அந்தமாதிரி மணிக்கு 600, 700 மைல் பிளேன் பறக்கிற மாதிரி வேகம்! அப்பிடி ஒரு வேகத்துக்கு எதுதான் நிண்டு பிடிக்கும்? இயற்கையை ஆராலும் எதிர்க்க முடியுமா? பாருங்க!”

“உண்மைதான்!” என்பது போலச் சிலர் தலையாட்டினார்கள்.

“அப்பிடியான ஒரு கடலடிப் பூகம்பம் இந்தோனேஷியா நாட்டுக்குப் பக்கத்தில், கிறிஸ்மஷுக்கு மறுநாள் அதாவது டிசம்பர் மாதம் 26ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமை ஏற்பட்டதாம். அந்த அதிர்விலை எழுந்த பேரலைகள்தானாம் இந்தக் கடல் கொந்தளிப்பு! பெரும் மூர்க்கம்! பேரிடிச் சத்தம்! இந்தியா வையும் இது விட்டு வைக்கேல்லை! அங்கேயும் அழிவாம்!

“இதுக்கொரு பேரும் சொல்றாங்கள்... ‘சுனாமி’ எண்டு”

“ஓமோம்! மோசமான தாக்கம் இந்தோனேஷியா நாட்டுக்கும் தாய்லாந்துக்கும்...”

“பின்னே இருக்காதா, பக்கத்தில இருக்கிற நாடுகள் அல்லவா?”

“இந்தோனேஷியாவுக்கு அடுத்ததாய் எங்கட நாட்டைத்தான் மோசமாய் தாக்கியிருக்கு! பல்லாயிரக் கணக்கில் உயிர்ச்சேதம்! பொருட் சேதம்!... இன்னும் என்னென்ன பிரச்சினைகள் வரப்போகுதோ ஆண்டவா?” அவர்கள் மனம் நெகிழ்ந்து பேசுகிறார்கள்.

“பரமு நீங்கள் ஏன் குடும்பத்தோடே அன்றைக்கு பிரயாணத்துக்கு வெளிக்கிட்

டனீங்கள்? சொல்லுங்க!” முஸ்லிம் பெரியவர் கேட்டார்.

|பரமு ஒன்றும் பேசவில்லை. எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“பேசங்க!... பேசங்க தம்பி! உங்க மனசைத் திறந்து பேசங்க! உங்க மனப்பாரம் கொஞ்ச மெண்டாலும் குறையட்டும்! சொல்லுங்கோ!” அவரே தூண்டினார்.

“ஐயா! ஐயா! அதை ஏன் கேட்கிறீங்க? இப்பிட்யெல்லாம் பேரிடி வரப்போகுதெண்டு ஆருக்குத் தெரியும் ஐயா! லீவுக் காலந்தானே, எங்கேயாவது போய் வருவோம் அப்பா. ரயில் பிரயாணம் செய்து போவோமப்பா! வாங்கப்பா! என்று என் பிள்ளைகள் கேட்டுதுகள். மிஸிஸூம் அதுக்கென்ன போயிட்டு வரலாம்! பிள்ளைகளும் ஆசைப்படுதுகள் என்றா... சரி வாங்க காலிக்குப் போயிட்டு வரலாம் என்று கிளம்பினேன். தங்கச்சியையும் கேட்டேன். அவ வரேல்ல. அதுவும் நல்லதாய்ப் போச்சு. இல்லாட்டி அவவையும் இழந்திருப்பேனோ என்னவோ...” என்றான் பரமு.

“இதுக்குள்ள ஒரு சின்ன ஏற்பாடும் நடந்திருக்கிறதாம்” என்றான் ஜெயந்தி.

“என்ன ஏற்பாடு அது?” இது பெரியவரின் கேள்வி.

“என்றை மூத்த மருமகள் வாணி தன்றை சினேகிதி பாமாவையும் வரும்படி வற்புறுத்தி யிருக்கிறா. இனி, அவவின்ரை வற்புறுத்தலாலை பாமாவின்ர தாயும் தகப்பனும் மகனோட கிளம்பியிருக்கினம்...”

“அட, அட!” என்றது ஒரு குரல் பரிதாபம் தொனிக்க.

பரமு தொடர்ந்தான்.

“பாருங்கோ என்ற பிள்ளையின்ரை ஏற்பாட்டை! எல்லாருமாய்க் காலிக்கு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டோம். பிள்ளை யளுக்குச் சரியான சந்தோஷம். வழி நெடுக, ரயிலின் ஆட்டத்துக்கு, டான்ஸ் ஆடி, பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு வந்தாங்க! கொண்டுபோன

சாப்பாட்டையும் கலந்து பகிர்ந்து சாப்பிட்டுச் சந்தோஷமாய்ப் போனோம். சதாவும் நல்ல சந்தோஷமாய் இருந்தா. அந்தச் சந்தோஷமான முகங்களை இனிப் பார்க்க மாட்டேன் எண்டதை அறியேல்லையே பாவி!”

|எல்லோரும் அவனது முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

|சிறிது நேரம் அழுகையை விழுங்கி அடக்கியவன், பிறகு தொடர்ந்தான்:

“ரயில் நல்ல வேகமாக ஓடியது. பிள்ளை களுக்கு ஒரே குதூகலம். ஆளை ஆள் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்பலாங் கொடையைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்த ரயில், திடீரென்று நின்றுது. ஐன்னல் ஊடாகப் பார்த்தால், கொஞ்சப் பேர் ரயிலை நோக்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். என்ன? என்ன நடந்தது? என்று பாமாவின் தகப்பன் சிலரிடம் சிங்களத்தில் கேட்டார். ஏதோ அக்ஸிடென்ட் நடந்திருக்கலாம் என்றார்கள் சிலர் ஒன்றும் புரியாமல்.

|அப்போது ரயிலை நோக்கி ஓடிவந்த அந்தச் சனங்கள் ‘கடல் பெருக்கிட்டுது! அதுதான் ஓடி வர்றோம்’ என்றார்கள்.

அவர்கள் சொல்லி முடிக்கேல்லை, கடல் தண்ணி ‘கிர், கிர்’ எண்டு ரயிலுக்குள்ளை வந்திட்டுது! எங்கட கழுத்து முட்டின வெள்ளம்!...” இப்படிச் இப்படிச் சொல்லும் போது, பரமு தன் கைகள் இரண்டையும் மேலே தூக்கிக்கொண்டு, ‘சட்’டென்று எழும்பி நின்றான். அவன் கண்களில் அச்சம்... பீதி...

|சிறிது நேரம் அங்கு நிசப்தம் “இரு தம்பி” என்றது ஒரு குரல்.

பரமு கைகளைக் கீழிறக்கி உட்கார்ந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். மீண்டும் தொடர்ந்தான்:

“நாங்கள் திகைச்சுத் தடுமாறிப் போனோம். பிள்ளைகள் மலைச்சுப் போனார்கள். அப்பா! அம்மா! என்று கத்தினார்கள். பிறகு கடவுள் புண்ணியமாய்த் தண்ணி மட்டம் குறைஞ்சது. நாங்கள் ரயிலை விட்டு இறங்க ஆயத்தமா னோம். ஆனால் சக பிரயாணிகள் விடவில்லை.

ஹாய்! ஹாய்! என்று சத்தம்! நிராதரவான ஒரு நிலைமை. ரயிலைச் சுற்றி ஒரே வெள்ளக் காடு! எங்களுக்கு என்ன செய்யிற தெண்டு தெரியேல்ல. நாங்கள் தவிச்சுக் கொண்டிருந்த வேளை மீண்டும் ஒரு பென்னம் பெரிய அலை படுவேகமாக, பெரிய இரைச்சலோட நாங்கள் இருந்த ரயில் பெட்டியை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. வரும் போது பெரிய மரங்களை எல்லாம், சட சடவென்று முறிச்சுக் கொண்டு பூதம் மாதிரி வந்தது!

நான் சுதாவையும் பிள்ளைகளையும் இறுகக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு கத்தினேன். கடவுளே காப்பாத்து! என்று அலறினோம். பாமா குடும்பமும் கத்தியது.

மாபெரும் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்த அலை ஐன்னல் கண்ணாடிகளை உடைத்தபடி மோதியது! நாங்கள் இருந்த பெட்டி தூக்கி வீசப்பட்டது. எல்லாருமே தூக்கி எறியப் பட்டோம்! மிக வேகமாக வீசப்பட்ட நான் ஒரு மரத்தோட போய் மோதினேன். உடனே நான் அந்த மரத்தை இறுக்கிப் பிடிச்சுக் கொண்டேன்! கண்களை மூடிக் கொண்டேன். எனக்கேற்பட்ட காயங்களும் வலியைத் தந்தன.

கொஞ்ச நேரம் போக, சத்தங்களும் குறைஞ்சது. தண்ணியும் வடிய ஆரம்பிச்சது. நான் மெல்ல ரயில் நிண்ட இடத்துக்கு ஓடி வந்தேன். சுதா! பாமா! வாணி! மாலன்! என்று மனம் ஓலமிட்டது. ஓடினேன்! ஒவ்வொரு இடத்திலும் தேடினேன். ஒருவருமில்லை! பாமா ஆட்களையும் காணவில்லை! அதுகளுக்கு என்ன நடந்ததோ? நான் அறியவில்லை.

‘சுதா! பாமா! வாணி! மாலன்!’ என்று கத்தினேன்! உடைந்த ரயில் பெட்டிகளைச் சுற்றிச் சடலங்கள்! குறுக்கும் மறுக்குமாய்க் கிடக்குது...!’

பரமு நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தான். அங்கிருந்தவர்கள் பொங்கி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஜெயந்தி தமையனின் நெஞ்சைத் தடவிய வாறு கண்ணீர் சிந்தினாள்.

‘அங்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள் மயங்கிக் கிடந்தவர்களையும், காயம் பட்டவர்களையும் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள். நான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தேன். என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டு நின்றேன்.

‘இங்க நிண்டா ஆபத்து! இங்க நிக்காதீங்க! வாங்க, கொஞ்சத் தூரம் போனால் ஒரு விகாரை இருக்கு. அங்கை போயிடலாம்!’ என்று என்னைச் சிலர் காட்டு வழியாகக் கூட்டிப் போனார்கள். அந்தக் காட்டைப் போலத்தான் என் மனமும் இருள் மண்டி ஏகாந்தமாய்க் கிடந்தது.

அங்கேயும் போய் அகதிகள் முகாமெல்லாம் தேடினேன். ஆஸ்பத்திரிச் சவச்சாலைகளிலும் அதுகளைத் தேடினேன். மூன்று நாளாத் தேடினேன். எங்கேயும் என் செல்வங்களைக் காணவில்லை. பலர் காணமால் போய்த் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். பலர் காயத்தோட தப்பி இருக்கிறார்கள். சிலர் மயக்கத்தில் கிடந்து காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்களா? இல்லையா? யாராவது என் செல்வங்களை என் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தமாட்டார்களா?

இந்த மாதிரித்தான் என் நெஞ்சு நினைத்து நினைத்துக் கதறிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் எனக்கு எப்படிச் சாப்பாடு நெஞ்சுக்குள் இறங்கும்?’

பரமு இப்படிச் கேட்டதும், அனைவரும் அவனை மௌனமாகப் பார்த்து அவனது தலையை அல்லது முதுகைப் பரிவுடன் தடவி விட்டு ஒவ்வொருவராக அகன்றார்கள். எந்தச் ‘சுனாமி’ வந்தாலும், உயிருடன் இருப்பவர்களின் வாழ்க்கை வண்டி ஓடத்தானே வேண்டும்?

மக்கள் பார்க்கவும், கேட்கவும், துடிக்கவும், பல்லாயிரக் கணக்கான வேதனைச் சம்பவங்களைத்தான் ‘சுனாமி’ என்ற அந்தப் பேரலை நாடெங்கும் நடத்தி விட்டுச் சென்றிருக்கிறதே! மாளாத சோகம்... மாதங்கள் நகர்கின்றன.

‘அண்ணை’

‘தங்கச்சி’

அதே துயரம். அதே வெறுமை.

“அண்ணை! நான் சொல்லுறன் என்று குறை விளங்காதையண்ணை! இப்பிடி எவ்வளவு காலத்துக்கு தான் இருக்கிறது? நடந்தது நடந்து போச்சுதண்ணை. அழுது, அழுது நாங்கள் களைச்சுப் போனமண்ணை. வாழ்க்கை எண்டது வாழத்தானே அண்ணை? போன காலம் திரும்பி வருமே அண்ணை? இதையும் நீங்கள் கொஞ்சம் யோசிச்சால் நல்லதண்ணை” என்று தயங்கியபடி சொன்னாள் ஜெயந்தி.

பரமு சகோதரியை உற்றுப் பார்த்தான். ஆனால் ஏதும் பேசவில்லை. இவள் அவாவுவது என்ன?

மேலும் சில மாதங்கள் கடந்து போயின. ஒருநாள் மாலை ஜெயந்தி வாசலில் நின்று

ரோட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அப்போது பரமு ஓர் ஓட்டோவில் வந்து இறங்கினான். கையில் ஒரு குழந்தையுடன் அவன் தோன்றியதைப் பார்த்ததும் இது யார் குழந்தை? என்று வியப்புற்றாள்.

“அண்ணை! ஆருடைய குழந்தை இது?”

“என்றை குழந்தை!... இல்லை... எங்களுடைய குழந்தை! அனாதை தான்... நான் தத்தெடுத்திருக்கிறேன்!”

“என்ன?”

“ஓம் தங்கச்சி! இனி எங்கட பாபு, மாலன், வாணி... எல்லாம் இவன்தான்...” பரமுவின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம். ஜெயந்தி தமையனிடமிருந்து அக்குழந்தையை ஆதரவோடு வாங்கிக் கொண்டாள்.

கடிதம்

காலத்தை வென்ற கவிதை வரிகளில், “சாவில் தமிழ் படித்துச் சாகவேண்டும் - என் - சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும்” என்பதே முதலிடம் பெற்றுந்தகுதியுடையது ஐயமில்லை. இதைப் பாடியவர் மாவிட்டபுரம் க. சச்சிதானந்தன். இதைத் தாங்கி வந்த தொகுதி ‘ஆனந்தத் தேன்’ (1954) தொகுதியில் இக்கவிதைக்கு ‘தமிழ்க் கவிப்பித்து’ என்று தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கவிதையும் வி.கி.ராஜதுரை (ராஜபாரதி) எழுதிய ‘தமிழ்த் தாகம்’ என்ற கவிதையும் ஒன்றெனப் பலர் மயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜபாரதியின் கவிதை வருமாறு:

“கோடையிலே எரிவெயிலிற் காயும் போது
கொப்பளிக்குந் தமிழ் வெள்ளம் தோய வேண்டும்
வாடைதரும் ஊதலிலே நடுங்கும்போது
வயந்த தமிழ்க் கதிரென்னைக் காய வேண்டும்
பாடையிலே படுத்துரைச் சுற்றும் போதும்
பைந்தமிழில் அழுமோசை கேட்க வேண்டும்
ஓடையிலே என்சாம்பல் கரையும் போதும்
ஒந்தமிழே சலசலத்து ஓய வேண்டும்!”

ராஜபாரதி மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் களுவாடுகிக் குடியைச் சேர்ந்தவர்.

இத்தகைய குழப்பங்கள் இனி வரா! ஏன் தெரியுமா? ‘இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க்கவிதை’ என்ற தொகுதி விரையில் வரப்போகிறது - டூபாலசிங்கம் வெளியீடாக.

மற்றுமொரு குறிப்பு: சச்சிதானந்தன் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார். சதா சிந்தித்துக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் இருக்கிறார். “தமிழ் யாப்பியல்” என்ற ஆய்வு நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இதுவரை வெளிவராத கவிதைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுதியும் தமிழர் போராட்ட வரலாறு என்ற ஆங்கில நூலும் அச்சில் உள்ளன.

சோ. பத்மநாதன்

புனைவிலுறும் கீர்

- மேமன்கவி

“முதலாளித்துவ வர்க்கமும், பெரும்

ஏகாத்தியப்பத்தியமும், சமூகத்தையும், மக்கள் கூட்டத்தையும் சமையல் அறையில் உள்ள அஞ்சறைப் பெட்டியில் சாமான்களை வைக்க முயல்வது போல், கட்டம் கட்டிப் பெயர் சூட்டி மனிதனை மனிதனாக்குகிற அவனுடைய சுய மரியாதையையும், கனவுகளையும், அவனிட

மிருந்து பிடுங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்தக் கிண்ணத்தில் இதுதான் வைக்கப்பட வேண்டும் என்பது போல் இந்தக் கூட்டத்திற்கு இத்தகைய சுயமரியாதையையும் இத்தகைய கனவுகள் மட்டும்தான் அனுமதிக்கப்படுகிறது என்று வரம்புகளை உருவாக்கியுள்ளன.”

- ராமாநுஜம் -

‘சுய மரியாதை ஒரு தொற்று நோய்’ எனும் கட்டுரையில்
‘நிழல்’ - செப்டம்பர் - அக்டோபர்-2005

1

புனைவிலுறும் கீர்
கருவப்படுகிற மூளை;

2

காட்சிப் படிமங்களில்;
ஒளிப் பேரகாசினி;
பொருட்கள் அழகாகக் கிளி;
பெருவோர் அன்புகளி;
விடிவிலுறும் கீர்
உறப்படி பொய்
புனைவிலுறும் கீர்
கருவப்படுகிற மூளை;

3

அகத்திப் புனைவிலுறும்
கருவிலுறும் கீர்
புனைவிலுறும் கீர்
அகத்திப் புனைவிலுறும்
அகத்திப் புனைவிலுறும் மூளை;

41-251
சூர்நீடு பொடி
ஜூன் 2006

4

பாடிச்செய்யுள் நீராஸ்
அந்நிபக்கம் உலகை விபந்திரமாய்
உலகிற் சக்கரங்கள்
அலக... அலக
முறைகளின் உலகை:

5

உனக்குப் பிடிக்கிறாயா?
நீயின் உருப்பை உருக்கி
பாயும் இரத்தம்.

6

புறநெடுமுடி நீயின்
நுண்ணிர் உருப்பின்
இப்போ
உருக்கி நீயின் வளர்ச்சி:

7

வளர்ச்சியைப் பார்த்து
நீயின் வளர்ச்சியை உருக்கி உருக்கி
உருக்கிய உருக்கி
நீயின் உருக்கி:

8

புறநெடுமுடி நீயின்
உருக்கி
உருக்கி நீயின்:

9

புறநெடுமுடி நீயின் உருக்கி
நுண்ணிர் உருக்கி உருக்கி
புறநெடுமுடி நீயின்
புறநெடுமுடி நீயின்
புறநெடுமுடி நீயின்:

10

நீயின்
உருக்கி
நீயின் புறநெடுமுடி
உருக்கி
உருக்கி:

“இனியும் நடைமுறை வரலாற்றுக் காலத்தில் வாழும் மனித இனத்திடம், பிரத்யேகமான அமைப்பின் திறமைகள் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கான, கண்ணிற்கு புலப்படும் அறிவு குறிகள் தென்படவில்லை”

அக்காதெமி வெளியீடாக வந்த பஞ்சாபி எழுத்தாளர் நரேந்திரபால் சிங்கின் “ஒரு புதிய கதை” எனும் நாவலிருந்து; தமிழாக்கம்; கே. பாலசந்திரன்

11

உருக்கிய நீயின்
உருக்கிய நீயின்
நீயின் புறநெடுமுடி -
நீயின் புறநெடுமுடி
புறநெடுமுடி நீயின்
புறநெடுமுடி நீயின்:

12

உருக்கிய நீயின்
உருக்கிய நீயின்
புறநெடுமுடி நீயின்?
புறநெடுமுடி நீயின்
உருக்கிய நீயின்
உருக்கிய நீயின்:

41-வது ஆண்டு மணி - ஜனவரி 2006

13

புறநெடுஞ்செழியன்
உருவம் பிழைப்பதென
உருவம் பிழைப்பதென
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

14

நீயெனநீயென
உருவம் பிழைப்பதென
உருவம் பிழைப்பதென
பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
புறநெடுஞ்செழியன்

15

புறநெடுஞ்செழியன்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

16

அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

17

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்

18

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

19

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

20

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

...இது அரசியல், பொருளாதாரம், உற்பத்தி முறை, போர் அச்சுறுத்தல் என்ற கண்ணுக்குப் புலப்படும் முறைகளிலும்; பண்பாட்டு அழிப்புகள், இனக்குழு அழிப்புகள், சிந்தனை முறைகளை மையப்படுத்தல் என்ற கண்ணுக்குப் புலப்படாத முறைகளிலும் மனிதக் குழுக்கு எதிரான பயங்கரத்தைச் செய்து வருகிறது...

தீராத ஆகஸ்ட் - 2005 இதழில் ரமேஷ் - பிரேம் வழங்கிய பேட்டியில் உலகமயமாதல் பற்றிய ஒரு கேள்விக்கான பதிலில்;

21

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

22

பொய்க்குறியுண்டிடுமே
அழகம் அழகம்
பொய்க்குறியுண்டிடுமே

41-வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2006

23

வீடுகூடையென நின்றேனென்கி
கூடையென
யார் பெரியவன்?
கூடையென
கூடையென புகழ்வென நின்றே!

24

அடிமையென்கி
கூடையென
புகழ்வென நின்றே!

25

கூடையென
கூடையென நின்றே!
கூடையென நின்றே!

26

கூடையென
கூடையென
கூடையென நின்றே!

27

கூடையென
கூடையென
கூடையென நின்றே!
கூடையென நின்றே!
கூடையென நின்றே!

28

கூடையென
கூடையென
கூடையென நின்றே!

29

கூடையென
கூடையென
கூடையென நின்றே!

30

கூடையென
கூடையென நின்றே!

31

கூடையென
கூடையென நின்றே!

பாட நூலில் சிறுகதை
மலலிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவானின் சிறுகதைத் தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள 'நகரத்தின் நிழல்' என்ற சிறுகதை, தரம் - 9 பாட நூலில் 'தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும்' என்ற பகுதியில் இவ்வாண்டு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

41-வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2006

41-25
சூர்யோசர்
ஜூன் 2006

புடைப்பிலக்கியத்தின் அதிமுக்கிய கூறுகளில் ஒன்றாகக்

கதாபாத்திர வார்ப்பு இருப்பதாக மூத்த இலக்கியவாதிகள் நிறுவுகின்றனர். இக்கதாபாத்திரங்களினூடாகவே, படைப்பாளிகள், தமது படைப்புகளை வாசகர் மனதில் பதியச் செய்கின்றனர். எனவே, கதாபாத்திர வார்ப்பு புனைவொன்றில் முக்கியத்துவம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாதாகின்றது! அவைகளே, படைப்பாளியொருவரின் இலக்கிய இருப்பையும் நிலைநிறுத்துகின்றதென்பதும் சர்ச்சைக்கு அப்பாற்பட்டதாகும்.

இக்கருதுகோளைச் சில புனைவுகளின் தலைப்புகளும் எண்பிக்கின்றன. இராமாயணம், மணிமேகலை, சாரதையின் தந்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், நாகம்மாள், குமாரி ரஞ்சிதம், பாலாயி, கோவிந்தன், குவேனி எனத் தமது படைப்புகளுக்குப் படைப்பாளிகள் இப்படியாகக் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களில் தலைப்பிட்டும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இதன் மூலமாக அவர்கள் தம்மால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

எழுத்தாளர்கள் சிலர் வார்த்த சில கதை மாந்தர்கள் நமக்குள் சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நாமறிவோம். நம்முன் நடமாடிய சில மனிதர்களைக் குறுகிய காலத்துள் மறந்து விடுகிறோம். ஆனால் எழுத்தாளர்கள் படைத்த பாத்திரங்களை நூற்றாண்டுகள் தாண்டியும் மனதில் மீட்டி வருகிறோம். கம்பர் படைத்த இராமன், இலட்சுமணன், சீதை, இராவணன், கும்பகர்ணன் - இளங்கோவின் கண்ணகி, கோவலன், மாதவி மற்றும் இதிகாசங்கள் தந்த அரிச்சந்திரன், கர்ணன், சகுனி, அகலிகை, ஏகலைவன் ஆகிய இக்கதாபாத்திரங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் இச்சமுதாயத்தால் தொடர்ந்து பேசப்பட்டே வருகின்றன. இத்தகைய

சுராமாந்திரம்

சுற்பனை வறுடசீயும்!

சாகா வரம் பெற்ற
கதாபாத்திரங்களைப்
படைப்பதற்கு ஏதா
வது சூத்திரமுண்டா?

பிரமாக்களே இப்படியெல்லாம் அங்கலாய்க்கின்றனர்!

- மா.பாலசிங்கம்

காவியப் பாத்திரங்கள் சிலவற்றிற்குத் தெய்வீக மூலம் பூசப்பட்டிருப்பதை காவியச் சுவைஞர்கள் அறிவர்! இராமர், அநுமன், கண்ணகி என்போர் அத்தகையோரே! சமுதாயத்தால் விதந்து பேசப்படும் சில உன்னதக் குணங்களை வெளிக்காட்டிய பாத்திரங்களும், மக்களுக்குள் நிற்கின்றன. கொடைக்குக் கர்ணன், பொறுமைக்குத் தர்மன், வாய்மைக்கு அரிச்சந்திரன். இவைகள் அடைமொழிகளோடு உலாவரும் கதை மாந்தர்கள். இந்த வகையில் தரப்படுத்தப்பட்டு எழுத்தில் வடிக்கப்பட்ட இந்தப் பாத்திரங்கள் காலாதி காலமாக மக்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் நவீன இலக்கியம் - மரபை உடைத்து - வாழும் சமுதாயத்திற்குப் புதிய முகமொன்றைக் கொடுப்பதற்கு விச்சோடு எழுந்ததாகும்! இதற்கு மானுடத்தை செம்மைப் படுத்தும் போக்கில் படைக்கப்பட்ட சில தொன்மான நூல்களின் கோட்பாடுகளும் மார்க்சிய சித்தாந்தமும் ஊட்டமாகக் கிடைத்தன. இதனால் கோஷ்டிகள் பல பிரிந்தன. ஒன்றையொன்று மோதி ஓரங்கட்டும் எத்தனிப்புகளையும் செய்தன. இந்தச் சண்ட மாருதங்களுக்கு முகம் கொடுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் - படைப்பாளிகளால் வளையப்பட்ட எத்தனை கதாமாந்தர்கள் தமிழ் வாசகனது மனதில் சாகா இருப்பைச் சூகிக்கின்றனவென்பதை நினைத்துப் பார்ப்போம்.

கதாமாந்தரொருவரைப் படைக்கும் பொழுது, நம்முன் நிஜமாகவே நடமாடு மொருவரை மனதில் இருந்தி அவரது பிம்பமாகவே அப்பாத்திரத்தை அமைக்க வேண்டுமென பிரபல மூத்த நாவலாசிரிய ரொருவர் கூறியதுண்டு! இதன் தாற் பரியத்தை ஊன்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, மனதைச் சில சங்கடங்கள் உறுத்தவே செய்கின்றன. இருந்தும், கொழுத்த பட் டறிவைப் பெற்ற அவரது கூற்றைச் சில ஆழ்மனத் தேட்டங்கள் எண்பிப்பதில் முந்துகின்றன.

மிகவும் நெருக்கமான நண்ப ரொருவர் - ஈழத்து எழுத்தாளரொருவர் - தன்னை அவரது கதையொன்றில் பாத்திரமாக்கி இருந்ததாக ஆத்திரத்தோடு சொன்னார். இன்னொன்று - புனை வொன்றைப் படித்த சில மாதங்களின் பின்னர் - அப்புனைவின் பிரம்மாவைச் சந்தித்த பொழுது - வாசகர் இப்புனைவு இன்னாரைத்தான் குறிக்கின்ற 'மாதிரி' இருக்கின்றதென்ற பொழுது - "மாதிரி" - என்ன! அதே ஆள்தான்" எனச் சந்தேகத்தைத் தெரிய வைத்துத்தான் இன்னொருவரைப் பிரதியெடுத்ததை உண்மைப்படுத்தினார் படைப்பாளி.

மற்றொன்று - இலக்கிய இரசிகர்கள் 'பாதுகை' என்ற ஈழத்துச் சிறுகதையைப் படித்திருக்கலாம்! இதன் நாயகன் முத்து முஹம்மது! இந்த முத்து முஹம்மது ஐம்பதுகளில், யாழ்ப்பாணம் கஸ்தூரியார் வீதியில் பாதணிக் கடையொன்றை நடத்தி வந்தவர். இவரை மையப்படுத்தியே இச் சிறுகதை சுழல்கின்றது. இக்கதையின் படைப்பாளி வேறு யாரும்ல்ல! மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா! ஆளைக் கதையின் பாத்திரமாக்கியது மட்டுமன்றி முத்து முஹம்மதுவிடமிருந்து முன்னுரை யொன்றையும் பெற்றுப் 'பாதுகை' சிறு கதைத் தொகுதியில் சேர்த்துள்ளார் ஜீவா. இது இரகசிய மல்ல! மல்லிகை ஆசிரியரே இதைப் பரகசியப்படுத்தி

யிருக்கிறார். முத்து முஹம்மது தனது முன்னுரையில் ஜீவா எழுதும் அத்தனை கதைகளது முதல் வாசகனாகக் கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே தான் அவைகளைப் படித்து விடுவதாகவும், இருந்தும் 'பாதுகை'யைத் தனக்குக் காட்ட வில்லையெனவும் கூறியுள்ளார்.

பிறிதொன்று - 'அண்ணனென்னடா தம்பி என்னடா' என்ற வரிகள் கொண்ட சினிமாப் பாட்டை வாசகர்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். உதவி கேட்கப் போன கவிஞரைப் பணக்கார அண்ணன் உதறித் தள்ளியதால், மனமுடைந்த கவித்தம்பி இப்படித் தன் பாட்டு வன்மையால் சக உதிரத்தைச் சுட்டதாகப் பாட்டின் ரிஷி மூலம் சந்தைக்கு வெளிவந்தது.

இவைகளை நோக்கும் பொழுது 'பிரதி எடுப்பு' படைப்பிலக்கிய உலகில் நடந்து கொண்டிருப்பது மெய்யா கின்றது! அத்தோடு அந்த மூத்த நாவலாசிரியரது கூற்றும் மெய்மை கொள்கிறது. இப்படிச் செய்வதன் மூலம் நிஜ வாழ்வைச் சுவைஞன் தரிசிக்க முடிகின்றதெனவும் யதார்த்தவாதிகள் தர்க்கிக்கின்றனர். இந்த இலக்கியத் தடத்தைப் பற்றியதன் மூலம் படைப்பாளிகள் தம்மைத் தாமேயும் தமது புனைவுகளில் நடமாட விட்டிருக் கின்றனர். உருவங்கள் மட்டுமன்றி - இலக்கியப் போக்கு களையும் எழுத்தில் ஓவியப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இந்த யதார்த்தவாதிகளின் எழுத்துக்களில், அனைத்து வர்க்கங் களும் தம்மை எழுத்தாளருக்குக் 'களவு' கொடுத்திருக் கின்றன.

வளர் இளம் படைப்பாளிகள் இந்த விடயத்தில் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். முன்னோடிகளின் தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டு வகையாக மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது! அத்தோடு, அன்ன நடை பயிலப் போய்த் தன் நடையையும் பறி கொடுத்த காகத்தின் நிலைக்கு ஆளாகக் கூடாது. வாழ்வின் நிஜப் பொறி யொன்றைக் கொழித்தெடுத்து அதற்கு வாழும் சமுதாயம் கொடுக்கும் ஊட்டங்களைப் பக்குவமாக ஊடாட விட்டு புனைவொன்றை ஆக்கித் தரும் வல்லமையை கதை சொல்லிகள் நாசக்காகக் கையாள வேண்டும்!

இத்தகைய பகைப்புலங்களில் வார்த்தைப்பட்ட இந்தக் கதாபாத்திர வார்ப்புகள் தென்னகத்துப் படைப்பிலக் கியத்தில் எப்படித் தேறின என்பதைப் பார்ப்போம்!

புனைகதை படைப்பதில் ஜம்பவான் கல்கி (ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி) என்றால் தமிழ் மண் மறுக்காது! மிக நீண்ட எழுத்துருக்களைப் படைத்து, அவைகளில்

விறுவிறுப்பான, ருசிகரமான, ஜனரஞ்சகமான சிறுகதைகளை, நாவல்களைத் தமிழ் வாசகனுக்குத் தந்தவர். தமிழ்ப் புனைகதை வாசிப்பிற்குப் புத்தெழுச்சியை ஏற்படுத்தியவர். கதை வாசிக்கும் பாரம்பரியமொன்றைத் தமிழ் மண்ணில் விதைத்தவர். சஞ்சிகை நகர்வுக்கு நீண்ட தொடர்கதைகள் தேவையென்பதை இதழியல் உலகிற்குக் கற்பித்தவர்.

கல்கி படைத்து - இன்றும், அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகவும் - பேசப்படும் நாவல்களாகப் பொன்னியின் செல்வன், பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம், அலையோசை ஆகியன சுவைஞர்களால் பேசப்படுகின்றன. இவைகள் பத்திற்கும் அதிகமான பதிப்புகளைப் பெற்றும் தமிழ் இல்லங்களின் தவிர்க்க முடியாத அருஞ்சாதனமாகவும் சாதனை படைக்கின்றது. இவைகளோடு சேர்த்து இவைகளில் வாசகனைச் சந்திக்கும் கல்கியால் வார்த்தப்பட்ட பாத்திரங்களான சிவகாமி, நரசிம்மவர்மர், ஆயனச் சிற்பி, நாகநந்தி பிக்கு (சிவகாமியின் சபதம்) - வந்தியத் தேவன், (பொன்னியின் செல்வன்) செளந்தர ராகவன், சீதா (அலை ஓசை) ஆகியனவும் சாகா வரம் பெற்றவையாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இவைகள் வெளிவந்து அரை நூற்றாண்டு கடந்த பின்னரும் வாசகனொருவன் அவைகளை மீட்டிப் பார்ப்பதெனில் கல்கியின் படைப்பாற்றலின் வீச்சை அளக்க எந்த அளவு கோலுக்குத்தான் சக்தி உண்டு? இத்தகைய யோகம் கல்கிக்குக் கிடைத்தது மிகப் பெரும் பேறெனலாம்.

இளம் உள்ளங்களை மீட்டி விடும் வல்லமை அகிலனின் நாவல்களுக்கு உண்டெனலாம். அவர் காலத்து இளைய சந்ததியை மிகவும் பாதித்தவர் அகிலன். வேங்கையின் மைந்தன், பாவை விளக்கு, சிநேகிதி ஆகிய பிரபல சமூக, சரித்திர நாவல்களை நாவல் உலகிற்குத் தந்தவர். கலை அழகோடு உணர்ச்சி கொப்பளிக்க எழுதுபவர். இவர் வார்த்த தணிகாசலம், கௌரி, உமா (பாவை விளக்கு) ஆகிய சுதாபாத்திரங்கள் இன்னமும் மனச் சித்திரங்களாக கோலம் காட்டுகின்றன. வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. உமா என்ற பெயரைத் தமிழ் உலகிற்குப் பரம்பல் செய்தவர் அகிலன். இந்நாவல் சினிமாப் படமாகவும் சுவைஞனுக்குக் கிடைத்தது.

ஐம்பதுகளில் அதி சிறந்த பெண் எழுத்தாளராக நிமிர்ந்து நின்றவர் லக்ஷ்மி. இன்றைய பெண்ணியத்திற்கு இவரது அன்றைய நாவல்கள் கட்டியம் முழங்கின. நாயக்கர் மக்கள், பெண்மனம் ஆகிய அதி சிறந்த நாவல்களைப் படைத்தவர். இந்நாவல்களில் படைக்கப்பட்ட

குடும்பப் பாங்கான கதை மாந்தர்கள் இன்னமும் தமிழ் வாசகரை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். இவைகளை வாசிக்கும்படி இளம் வாசகரை மூத்தோர் தூண்டுகின்றனர். அந்த மூத்தோருக்கு இப்படியான சிந்தனையைச் சுரக்க வைத்தது லக்ஷ்மியின் கதை மாந்தரே!

தமிழ் வாசகப் பரப்பில் ஒருகாலத்தில் வி.எஸ்.காண்டேகரது நாவல்களும் பெருமளவில் விதைக்கப்பட்டிருந்தன. இவர் சமூகத்தில் நிலவிய அறியாமை, மூடநம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை மறுக்கும் நாவல்களை எழுதினார். அவைகள் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் தமிழ் வாசகர்களை வந்தடைந்தன. இவரது நாவலொன்றின் பாத்திரம் ஈழநாட்டு இலக்கியவாதி யொருவரைப் பெரிதும் பாதித்தது! அந்தப் பாத்திரப் பெயர் திலீபன். இந்த இலக்கியவாதி தன்னை ஆட்கொண்ட இப்பாத்திரத்தின் பெயரைத் தன் வாழ்வில் என்றும் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற தணியாத தாகத்தால் தன் ஒரே மகனுக்குச் சூட்டி இருக்கிறார். இந்தளவிற்கு நம் நாட்டு இலக்கியவாதி யொருவரைக் காண்டேகர் தன் எழுத்தால் கவர்ந்தார்! இப்பொழுது இதை வாசிக்கும் வாசகரது மனங்கள் துருதுருவென்றிருக்கும்! அந்த இலக்கியவாதி யாரென்ற கேள்வி அவர்கள் மனதை அரிக்கும்! அந்த எழுத்தாளர் வேறு யாரும்ல்ல! மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாதான்! இதை அவரே பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கிறார். ஜீவா மோகித்த காண்டேகரின் வார்ப்புதான் திலீபன். மல்லிகை ஆசிரியரின் ஒரே மகன் பெயரும் திலீபனே!

கதைகளைப் படிக்கும் சுவைஞர்கள் கூடும் இடங்களில் படித்த கதைகள் குறித்த அலசல்களும் இடம்பெறுவதுண்டு! மயிர் கொட்டுண்ட வழக்கைத் தலைக் கிழவர்கள் கூடச் சின்ன வயதில்

தாம் வாசித்த கதைகள் குறித்து நினைவு கூர்வதுண்டு. இந்த அலசலில் துப்பறியும் கதைகளும் இடம்பெறுவதுண்டு. இந்தத் துப்பறியும் நாவல்களில் அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் முன்னரங்கில் நிற்பது சிரஞ்சீவி எழுதிய 'பேய் வீடு' என்ற நாவல்! சிரஞ்சீவி தனது நாவல்களை நூல் வடிவிலேயே வெளியிட்டவர். இந்தப் 'பேய் வீடு' நாவலில் அவர் படைத்த பாத்திரமொன்று இன்றும் அதை வாசித்தவரை வெருட்டும். இது ஒரு கிழவி! இவள் வரும்பொழுது மரத்தாலான பொல் ஒன்றை ஊன்றிக்கொண்டு வருவாள். அதன் ஒலி வாசகர் மனதில் பெருந் திகிலை ஏற்படுத்தும். தூக்கத்தில் கூட இத்தகில் ஒலி சில வாசகரை எழும்ப வைத்தது. இதை இன்றும் 'பேய் வீடு' நாவலை வாசித்த வாசகர்கள் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு! அந்தக் கிழவியை நினைக்கும் பொழுது சிரஞ்சீவியும் மனதை ஆக்கிரமிப்பது யதார்த்தமே! இந்த வகையில் சிரஞ்சீவி ஜம்புதகளில் ஒரு கிச்சொக்காகத் தமிழ் வாசகனுக்கு உபரித்தார்.

தமிழ் துப்பறியும் நாவல் பரப்பிற்கு - கல் கண்டு நிறுவக ஆசிரியரான தமிழ்வாணன் நிறையவே பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார். இவரது நாவல்கள் கல்கண்டு சஞ்சிகையில் வாராந்தம் வெளிவந்தன. சங்கர்லால் துப்பறிகிறார், செய்யாத குற்றம் செய்தது யாரோ, பேய் மழை என்பன இவர் படைத்த கவனத்திற்குரிய நாவல்கள். இந்நாவல்கள் மூலமாகக் கல்கண்டு சஞ்சிகை விற்பனைச் சந்தையில் பெரும் கிராக்கியைச் சுகித்தது. இவரது சில நாவல்களில் துப்பறியும் நிபுணராகச் சங்கர்லால் வருவார். இந்தச் சங்கர்லால் பாத்திரம் நுட்பமான புலனாய்வுத் திறனால் வாசகரது கவனத்தைக் கொள்ளையிட்டது. சங்கர்லால் கதாபாத்திர வார்ப்பின் மூலமாகத் தமிழ்வாணன் தமிழ் வாசகர் நெஞ்சத்தில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றார். அதோடு அவர் படைத்த சங்கர்லால் பாத்திரமும் தமிழ் வாசகனோடு நீக்கமற நிறைந்தது! தமிழ் வாணனின் இன்னொரு பாத்திரம் கத்தரிக்காய்! அதையும் தமிழ் வாசகன் மறவான்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் மூத்த எழுத்தாளர் அமரர் தேவனையும் மறக்க இயலாது. அப்படி மறந்தாலும் அவர் படைத்த பாத்திரமான - இன்றைக்

கும் தமிழ் வாசகரது மனங்களில் பவனி வந்து கொண்டிருக்கும் துப்பறியும் சாம்பு தேவனை நினைவில் இழுக்கும்.

|சொல்லப் போனால் - படைப்பிலக்கியங்களில் சந்தித்த கதா மாந்தரையும் அவர்களைப் படைத்த பிரமாக்களையும் மீட்டிப் பார்க்க வைத்த வல்லாண்மை - எமது முன்னோடிகளின் எழுது கோல்களுக்கே இருந்ததென்பது கசப்பானதாக இருந்தாலும் யதார்த்தமானதாகும்! ஆயிரம் படைத்தோமெனச் சமகாலத்தில் எண்ணிக்கை காட்டும் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய சாதனையைத் தமிழ் மண்ணில் ஊன்றினார்களா? இவர்கள் படைத்த பாத்திரங்கள் எத்தனை வாசகனால் பேசப்படுகின்றன!

இனிச் சற்றுச் சொந்த மண்ணிற்று உலா சுற்றுவோம்!

|ஈழத்துச் சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பவற்றின் தலைப்புகள் நினைவில் படரும் விசைக்கேற்ப, எமது படைப்பாளிகள் வார்த்த கதா மாந்தர்கள் வாசகரது நினைவைக் கௌவிப்பிடிப்பதுண்டா? அது ரியூப் பல்பின் இயக்க விசையைத் தொக்கி நிற்பதே யதார்த்தமாகும். இந்த வகையில் சிரித்திரன் சுந்தரின் தூரிகை படைத்த சவாரித் தம்பர், பாறி மாமி, சின்னக்குட்டி, கோபாலன் ஆகிய கோட்டோவியப் படைப்புகள் - அவைகள் பிரசாரப்படுத்திய தமிழ்க் கலாசார, பண்பாட்டு விமர்சனங்களோடு இன்னமும் தமிழ் வாழ்வோடு சங்கமித்தே நிற்கின்றனவென்பது உவப்பானதே! எமது பேனா மன்னர்களை உசுப்பவும் கூடும்!

இருந்தும் கெழித்துப் பார்த்ததில் சில மகிழ்வுகள் ஓரமாகின. அவைகளைப் பகிர்ந்து மகிழ்வோம்! |'கசின்' (க.சிவகுருநாதன்) என்ற ஈழகேசரி காலத்து எழுத்தாளர் வார்த்த குமாரி ரஞ்சிதம் என்ற கதாபாத்திரம் நினைவைத் தொடுகின்றது. அன்றைய காலத்து மரபுக் கட்டுகளைத் தகர்க்க முனையும் இதன் புரட்சிப் போக்கு இன்றைய வாசகனையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடியது.

'மறுமலர்ச்சி' காலத்தவரான வரதர் (தி.வரதராசன்) தனது படைப்புகளில் மூர்த்தி மாஸ்டர்

என்றொரு கதை மாந்தரை வளர்த்தெடுத்தவர். இதையும் பற்றிச் சிலர் பேசுவதுண்டு!

ஐம்பதுகளில் தேசிய தினசரிகளும் தொடர் நாவல்களை வெளியிட்டன. தினகரன் தினசரியில் இளங்கீரன், தொடர் நாவல்களை எழுதினார். இந்நாவல்கள் இலட்சக்கணக்கான வாசகரால் வாசிக்கப்பட்டன. இதன் மூலமாகத் தினகரன் உரத்த கிராக்கியைச் சுகித்தது. இளங்கீரனது நாவல்களுள் 'நீதியே நீ கேள்' நாவலுமொன்று! இதில் கதாநாயகியின் பெயர் பத்மினி. இளங்கீரனின் எழுத்தால் பத்மினி ஏராளமான வாசகரது நெஞ்சங்களைக் கொள்ளை கொண்டாள். வாசகர் மத்தியில் பாசம் பெருகியது. படைப் பாளிக்குக் கைமேல் பலன் கிடைத்தது. நாவல் முடியப்போகும் இறுதிக் கட்டத்தில் தினகரனுக்குத் தந்தியொன்று போனதாம்!

"பத்மினியைச் சாகவிட வேண்டாம்" இது தான் அத்தந்தியின் செய்தி! எப்படி இருக்கிறது இளங்கீரனின் எழுத்தின் தாக்கம்! இதையொரு அப்பட்டமான வதந்தியென வாசகர்கள் எண்ணக் கூடாது!

இவ்வர்த்தமானம் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்' என்ற நூலில் பதிவாகி இருக்கின்றது. அக்காலகட்டத்தில் பேராசிரியரே தினகரன் ஆசிரியர்!

நாம் வாழும் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற சாதியம் போன்ற கட்டுப்பெட்டித் தனங்களை எதிர்கொண்டு உடைக்கும் புரட்சிப் போக்கைக் கொண்டதுதான் - பஞ்சமர் இலக்கியத்தின் பிதாமகரான கே.டானியல் தனது 'பஞ்சமர்' நாவலில் வார்த்த ஐயாண்ணன் கதாபாத்திரம். தீண்டாமை எதிர்ப்பில் கரிசனம் காட்டும் சகல வாசகர்களும் இப்பாத்திரத்தை மறந்திருக்க மாட்டார்கள். ஐயாண்ணனை நினைக்கும் தோறும் அமரர் டானியலையும் மறக்க மாட்டார்கள்!

ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்திற்குப் பெருந் தொகையான நாவல்களை உருவாக்கித் தந்து சாதனை படைத்தவர் செங்கை ஆழியான். அது போல் இவரது சிறுகதைகளும் பெருந் தொகையானவை. இவைகளுக்கெனப் பல பரிசுகளையும்

அள்ளிச் சுகித்தவர். 'ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்' என்ற இவரது சிறுகதை மல்லிகை, இந்தியா டுடே ஆகிய சஞ்சிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதில் இவர் படைத்த பாத்திரம் வேலு. வானம் அனலைச் சொரிந்து கொண்டிருந்த காலமது! யுத்தக் கொடுமையால் தந்தையை இழந்து - தாய் ஊனப்பட்ட நிலையில் குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டிய நிலை வேலுவுக்கு ஏற்படுகிறது. மலர் கொய்து விற்கிறான். பழைய போத்தல், பத்திரிகை, இரும்பு என்பவற்றைத் தேடி வாங்கி விற்கிறான். பொற்கொல்லரது பட்டறைகளுக்கு அருகே சிதறுண்டு கிடக்கும் மண்ணை அள்ளி அரித்து பொற் கொல்லனின் பார்வையில் படாது மண்ணோடு சேர்ந்த தங்கத்தை சேர்க்கிறான். அத்தோடு நின்றானா? உலங்கு வானூர்த்திகளிலிருந்து ஏவப்படும் ஆள் கொல்லிச் சன்னங்களின் வெற்று உடல்களைப் பொறுக்கி விற்கிறான். யாழ் நகரைச் சுற்றிச் சுற்றி உலங்கு வானூர்தி சன்னங்களைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. வீரியமிழந்து பூமியில் விழுந்து கொண்டிருக்கும் சன்னத்தின் பித்தளைக் கூடுகளை அந்தக் குருத்து வேலு பொறுக்குகின்றது. பித்தளையை விற்றுத் தனது ஒருநாள் பொழுதைப் போக்க! பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்திடுமென்பர். தனக்கு ஏற்படக் கூடிய அவலத்தையும் பொருட்படுத்தாது - தன் பசிக்கு இரை தேடும் அந்த வேலு என்ற கதாபாத்திரத்தை நிச்சயமாக தமிழனது போராட்ட வரலாறு பேசும்!

தமிழ் வாசகனது மனதில் செங்கை ஆழியானைச் சிக்காராகக் இருந்தும் அவர் படைத்த இன்னொரு கதாபாத்திரம் கொக்கர் மாரிமுத்து அம்மான். இவர்தான் 'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை'. என்ற நாவலின் நாயகன். நாம் தரிசிக்கும் இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் வான் பரப்பில் வானூர்திகளைத்தான் காண முடியும். இந்த இலட்சணத்தில் அங்கு விதவிதமான பட்டங்களைக் காண முடியுமா? சோனகம் பெயர்ந்து விட்டால், யாழ்ப்பாணத்து வான் பரப்பில் இசை எழும்பிக் கொண்டிருக்கும். அண்ணாந்து பார்த்தால் இரு பனை உயரத் தில் வானம் பல வர்ணப் பூவாடையால் போர்த்தப் பட்டிருக்கும்! அக்கண் குளிர் காட்சிகளை

அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தாருக்குச் சொரிந்தவை பல வர்ணப் பட்டங்கள் தான்! கொக்குக் கொடி, எட்டு மூலைக் கொடி, பாம்பன், சீனான், மீன் கொடி - இவைகள் வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும். வாணிஷ் பேப்பர், ரிசு பேப்பர், ஈர்க்கு, மூங்கில் தடி ஆகிய சாதனங்களால் இவை உருவாக்கப் பட்டவை. இவைகளை உடற்பரப்பில் கட தாசியில் கத்திரிக்கோல் சமைத்த அழகு வடிவங்கள் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். இப்பட்டங்கள் சில கூவும் விண் இசை பூமிக்கு நாதத்தைச் சொரியும். வாலில் விண் கூவிப் பறந்துகொண்டிருக்கும் பட்டத்தை தடித்த நூலொன்று பூமியோடு இணைத் திருக்கும். இந்நூல் இறுகி வைரமாவதற்கு காஞ்சுரங்காயை இடித்துச் சாறாக்கி நூலில் பூசிக் காயவைப்பர். பட்டம் விடுவோருக்கு இப்பட்டங்களைக் கட்டும்நாள் பெரும் கொண்டாட்டம்தான்! முதியோரோடு சிறுவரும் நின்று இக்கலையை இரசிப்பர். இம்பாரம்பரியக் கலையைத் தனது கிராமத்தில் அற்றுப் போகாது தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வந்தவர்தான் கொக்கர் மாரிமுத்து அம்மான்! வருடந் தப்பாது தனது முற்றத்தில் நின்ற ஒற்றைப் பனையில் - கொக்குக் கொடி, எட்டு மூலைக் கொடி என்பவற்றை ஆகாயத்தில் பறக்க விட்டு - அந்தப் பனையில் கட்டி வைத்து - விண் கூவும் இசையில் தூக்கத் தைச் சுகித்தவர் அம்மான். இந்த நீடித்த ஆசையால் அயலின் பகையையும் சம்பாதித்தவர். கடைசியில் இவரது பட்டம் ஏற்றும் ஆசைக்கு முடக்கம் ஏற்பட்டது. அவர் இல்லாத தருணத்தில் பனை தறித்து விழுத்தப்பட்டது. அந்தச் சோகத்தைத் தாங்க முடியாத இந்த உண்மைக் கலைஞன் தன் உயிரையே துறக்கிறார்.

இப்படியான அற்புதமான யாழ்ப்பாணத்துக் கலைஞரொருவரை செங்கை ஆழியான் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தந்திருக்கிறார். முற்றத்து ஒற்றைப்பனை நாவலை வாசித்த வாசகருக்கு விண்

கூவும் சத்தம் இன்னமும் காதுகளுக்குள் கிணுகிணுக் கின்றது! பூனையின் மியாவ், மியாவ் ஒலி கேட்கவே செய்கிறது. அத்தோடு இவைகளின் சூத்திரதாரியான பட்டம் ஏற்றும் கலைஞர் கொக்கர் மாரிமுத்து அம்மான் தனது 'புனியம் முத்து'க் குடுமியோடு கலைஞர்களுக்கே யுரிய கர்வத்தோடு சன்னதமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

செங்கை ஆழியானைத் தற்காலத்துப் பாஷையில் 'மெகா' எழுத்தாளர் என்று கூடக் கூறமுடியும்! அந்தளவிற்கு இரசிகர் வட்டத்தைக் கொண்டிருக்கிறார். இவரது 'யானை' நாவல் வாசகரது சிந்தனையைக் கிளறக் கூடியது! இதைத் தனக்கே உரித்தான சரள நடையிலும் ஆழமான பார்வையோடும் மிக அழுத்தமாக எழுதி இருக்கிறார். இதன் நாயகனின் வார்ப்பை வாசிக்கும் பொழுது இளககளுக்குத் தினவெடுக்கும். இப்பாத்திரம் ஒரு போராளி! யானையோடு போராடும் போராளி! இந்த 'யானை' என்ற நாவலையும் அதன் முக்கிய பாத்திரமான செங்காரனையும் பற்றி வாசிக்கும் பொழுது வாசகரது மனதில் பல சிந்தனைகள் உதிக்கும். அத்தகைய வகையில் புனைவும் பாத்திரத்தின் விறுவிறுப்பான செயற்பாடுகளும் அமைந்துள்ளன. நாவலை வாசிக்கும் பொழுது செங்காரன் ஒரு டார்சானகவோ, ஹேர்குலிசாகவோ வாசிப்புத் தடத்தைப் பற்றிக் கொள்கிறான். செங்கை ஆழியான் மீதும் சில திட்டுகளை குவிக்கின்றன. நாவலை இன்னமும் நீளமானதாகப் படைத்திருப்பின் எம் மண்ணிற்கு ஒரு டார்சனோ அல்லது ஹேர்குலிசோ கிடைத்திருக்கும் என்ற வாசகனது ஆக்ரோசமான திட்டே அது! இது ஆழியானின் எழுத்திற்கு முடியாத தல்ல! சிறுவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தும் வகையிலும் இப்பாத்திரத்தைப் புனைவதற்கு ஏன் தயங்கினார்? ஈழத்தின் அன்றைய இலக்கியப்போக்கு கைக்கு விலங்கிட்ட தாக்கும்! இருந்தாலும் யானையின் செங்காரன் வனராசன் தான்! நம் காடுகளுக்குத்தான் தோதானவன்!

'பொற்சிலையில் வாடும் புனிதர்கள்' என்ற நாவலில் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளர் தெனியான் தமிழ் வாசகருக்குப் புதியதோர் களத்தைக் காட்டி இருக்கிறார். இக்களம் ஈழத்து இலக்கியத்திற்குப் புத்தம்புதுக் களம்! முந்திவிட்ட சாதனை தெனியானுக்கு ஆகிவிட்டது. அக்கிரகாரப் பிரச்சினைகளை அம்பலத்துக்கு இழுத்திருக்கிறார். பொற்சிறைக்குள் போரை மூட்டிப் பூசுக்கொருவரைப் போராளி யாக்கியுள்ளார். ஈழத்து நாவல் பரப்பில் இது முதல் தடவை யாக நடந்திருக்கிறது. வாசிக்கும் வாசகனை வியப்பிலாழ்த்து கின்றது. இந்தப் பூநூல் அணிந்த பூசகரை வாசகன் எப்படி மறப்பான்! இந்தப் பாத்திரத்தைப் படைத்ததன் மூலமாகத் தெனியான் தனது பிரம்ம வித்தைதின் வீரியத்தைத் தமிழ் மண்ணிற்குக் காட்டியுள்ளார். இந்நாவலும் பூசகரும் தெனியானும் பல தசாப்தங்களைக் காணக்கூடியவர்கள்!

நம் வீட்டுக்குள் இம்மட்டுந்தானா? எனப் படைப்பாளிகள் எரிசுரந் தொடுக்கலாம்! அம்மட்டுமே! வலுவற்ற ஞாபக வீச் சென்ற வசவு கூறவும் கூடும்! SHORT MEMORY எனவும் அந்நிய மொழியில் திட்டலாம்! பரவாயில்லை! உண்மைகளும் சுடுவதுண்டல்லவா! - உண்மைகள் வெளித் தோன்றி எம் இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்தட்டும்!

போலியற்ற பாசாங்கற்ற வாழ்க்கையின் யதார்த்த நிலையைத் தரிசிக்க வைக்கும் படைப்பே இலக்கியத் தரம் பெற்றதென ஈழத்து இலக்கியத்தைச் செம்மைப்படுத்த முன் வந்த இலக்கிய வல்லாளர்கள் முன்மொழிந்தனர். இத் தடத்தைப் பற்றத் தவறியவை பொய் சேர் கற்பனைகளென ஒர்ப்படுத்தவும்பட்டன. இந்த இலக்கியக் கோட்பாடு இந் நாட்டில் அதி உச்சப் பெறுமதியைப் பெற்றது. இதன் பாதிப் பில் படைக்கப்பட்ட படைப்புகள் நிஜ வாழ்வின் நகலாகின. இவற்றில் கற்பனை வறட்சி சினைத்து ஊதியது. இதன் பாதிப்பு எழுத்தாளரைத் தடத்தை மாற்றவும் செய்தது. இதன் விதைப்பே இன்று 'பற்றி' இலக்கியப் பெருக்கத்திற்கு காரண முமாகியது. கல்கி, அகிலன் போன்ற ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் களுக்கு இத்தகைய தாக்கம் இருக்கவில்லை! ஆனால் எமது படைப்பாளிகளில் பலர் இந்த வேலியைத் தாண்டத் தயங்கினர். இதன் வழிபாட்டாளருக்குப் பரிசுகளும் விருதுகளும் பட்டங்களும் குவிந்தன. இவர்களே ஈழத்து இலக்கியத்தின் கொடுமுடிகளெனவும் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றனர். மறுதலித் தோர் பிற்போக்காளரென நாமம் இடப்பெற்றனர். இதன் அறுவடையைத்தான் - ஒரு தீவிர வாசகன் ஈழத்து இலக்கியச் சூழலில் இன்று காண்கிறான். 'யானை' கதாநாயகன் முன் னேற்றம் காணாததற்கு இதுவும் காரணமாக இருந்திருக்கு மென்ற அருட்டுணர்வு - இலக்கியச் சிந்தனையாளரின் பிரக்ஞையில் கோடு காட்டவுமே செய்கின்றது.

இன்றைய சிறுவன் தான் நாளைய உலகின் சிற்பி! அப்படிப்பட்டவர்களை மேற்றளத்திற்கு உயர்த்த வேண்டிய சிறுவர் இலக்கியம் ஈழத்தில் இன்று மங்கி ஊசலாடிக் கொண் டிருக்கிறது. சிறுவரது வாசிப்புப் பசியைத் தணிக்க அவர் களுக்கேற்ற இலக்கியங்கள் இங்கு படைப்பது குறைந்து விட்டது!

சின்னஞ் சிறுகுகளின் உள்ளங்களைக் கண்டு கொள் ளாது, வயது வந்தவர்களுக்கான படைப்புகளே அவர்களுக்குத் திணிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் சுவைக்க வேண்டியவை அவர்களுக்குக் கிடைப்ப தில்லை. ஐம்பதுகளில் மாணவர்களது புத்தகக் கட்டுகளுக்குள் கண்ணன், கல்கண்டு மற்றும் துப்பறியும் புத்தகங்கள் - அவர்கள் வாசிப்பதற்காக மறைக்கப்பட்டுக் கொண்டு திரியப்பட்டன. அந்த நிலை

இன்றில்லை. மாணவர் உலகத்தில் தமிழ் வாசிப்பு மங்கி வருகின்றது. இதனாலேயே எமது சின்னஞ்சிறு சிட்டுக்கள் HARRY PORTER ரையும் MALKUDY DAYS யையும் ராணி காமிக்கலையும் கமக்கட்டுக்குள் காவித் திரிக்கின்றனர். தொலைக்காட்சிக்கும் வழிமாறுகின்றனர்.

விநோதங்களையும் கேளிக்கைகளையும் நாடி நிற்பதுதான் சிறுவர் மனம். அது அறியாததொன்றைப் பார்க்காததொன்றைத் தெரிந்து கொள்ளத் துருதுருக்கும். இத்தகைய மனங்களுக்கு நிஜத்தின் நிழலைக் காட்டினால் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? கல்விமான்கள் கனவு காணும்படி போதிக்கின்றனர். கற்பனை சுரக்காத மனதால் கனவு காணமுடியுமா? யதார்த்தவாதிகள் இதை மனங்கொள்ள வேண்டும்! நூல்கள், சஞ்சிகைகளில் 'கதை களில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே' என்ற சுலோகம் காணப்படு கின்றது. ஆனால் இவைகளின் உள்ளிருப் புகள் யதார்த்தப் படைப்புகளென வாதாடு கின்றனர். இது தமிழ் வாசகனைச் 'சுத்தம்' ஒரு செயலாகாதா?

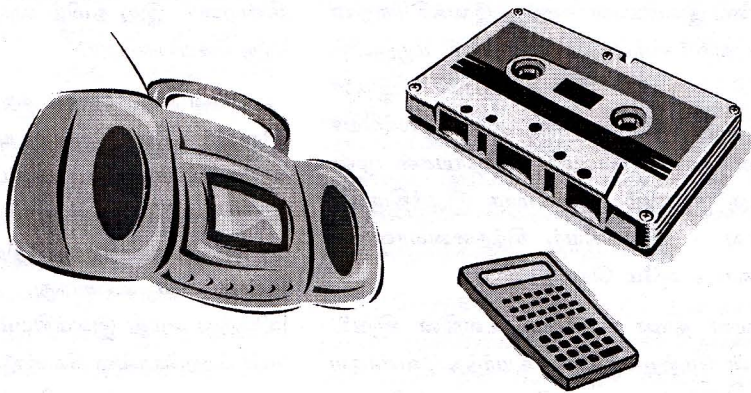
எனவே, எமது கதாமாந்தர்களையும் சிறுவர் இலக்கியத்தையும் ஏதோவொரு வகையில் யதார்த்தம் பாதிப்புள்ளாக்கியதென் பதைத் தற்பொழுது நாம் ஆதார பூர்வமாக அறிய முடிகின்றது. இதன் மெய்மைத் தன்மையை உணர்ந்து, அந்தத் தாக்கத்தி லிருந்து எமது இலக்கியம் விடுபட முயற்சி கள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் எமது படைப்பாளிகள் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்துச் சாகா வரம் பெற்ற அற்புதமான கதை மாந்தரை வாசகருக்கும் இலக்கிய உலகிற்கும் தருவார்கள்! இக்கதாபாத்திரங்கள் மானுடத்துடன் ஒன்றிணைந்து, வாழ்வை நாசப்படுத்தும் ஈனத்தனங்களற்ற புதியதோர் சமுதாய உதயத்திற்கு மனிதனை வழி நடத்தும்!

With Best Compliments To :

Mallikai 41 Year Issue

Wahls

**Dealers in T.V., Video Cassettes,
Radio, Audio Cassettes, Calculators,
Luxury & Fancy Goods.**

**152, Bankshall Street,
Colombo - 11.**

Tel : 2446028, 2441982

Fax : 323472

காத்திருப்பு

- மு.அநாதரட்சகன்

அவனது மனதில் ஒட்டிக் கொண்ட

அவனது விம்பம் சமீப நாட்களாக அகல
மறுத்து நின்றது. பாடசாலையை விட்டு வீடு
திரும்பும் அவன் கடையில் நிற்கும் அவனைப்
பார்த்து நெகிழ்ந்து போவது
நித்திய சுகமளிக்கும் சங்கதி
யாகி விட்டிருந்தது. சில
சமயங்களில் அவனது
தரிசனம் கிடைக்காமல்
போய் மனம் இதமிழந்து
போய் அவஸ்தைக்கும்
உள்ளாகியிருக்கிறான்.

அன்றும் கடையை அண்மித்துத் தலையை இடதுபக்கம் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்ட வேகத்தில் அவன் தென்பட்டான். எங்கே தன்னைப் பார்க்காமல் விட்டுவிடுவாளோ என்ற ஏக்கம் முளைவிடச் சைக்கிளின் வேகத்தைக் குறைத்தான்.

அவளும் அவனைப் பார்த்து அறிமுகத்துடன் பளிச்சென்று சிரித்துவிட்டுத் தனது வியாபாரத்தில் அவசரம் காட்டுபவளாகத் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். எதையோ எடுக்கக் குனிந்த வளது பின்னழகு அவனை ஈர்த்துக் கற்பனைகளைத் தூண்டிற்று.

இதழ் விரித்த அவள் சிரிப்பில் பல அர்த்தங்கள் கண்டு மனம் சிறகடிக்கச் சைக்கிளின் வேகத்தைக் கூட்டினான்.

வெள்ளையம்மாவுக்கு மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனலும் முப்பத் தைந்தைத் தாண்டாது. கன்னங்கள் திரண்ட வட்டமான முகம், கூரிய நாசி, கிறங்க வைக்கும் கண்கள், திரட்சி கொண்ட மார்புகள், நடுத்தர உயரம் என யெளவனம் காட்டி நிற்கும் அவனது உடலின் தேஜஸ் யாரையும் திரும்பிப் பார்க்கத் தூண்டும். அப்படியொரு வசீகரம் வெள்ளையம்மாவில் குடிகொண்டிருந்தது.

நகரின் மேற்கேயுள்ள புறநகர்ப் பகுதியது.

அலுவலகங்களுக்குப் போகிறவர்கள், நாட்டாமை வேலைக்குப் போகிறவர்கள், தையல் கடை, கராஜ் வேலைக்குப் போகிறவர்கள், இவர்கள் தவிர மீன்பெட்டி சுமந்து சந்தைக்குப் போகிறவர்கள், அருகிலுள்ள பாடசாலைக்குப் போகின்ற சிறார்கள் என நித்தமும் சனம் நிறைந்து போயிருக்கும் விதியில் வெள்ளையம்மாவின் கடை விட்டு மதிலுக்கு உட்புறத்தேயிருந்த விதியை முகம் பார்த்து இருந்தது.

கடையில் மரக்கறி முதல் மண்ணெண்ணெய், பெற்றோல் வரை தேவையின் காத்திரம் கருதி எல்லாமே கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. தனது கடையைத் தாண்டி வேறு கடைகளுக்குச் சென்றுவிடாதபடி போவோர் வருவோரைத் தன் பளிச்சென்ற சிரிப்பினால் இழுத்துக் கொள்வான்.

அரச உத்தியோகத்தவர்கள், நகரத் தொழிலாளர்கள், மீன் வியாபாரிகள், பாடசாலைச் சிறார்கள் எனப் பல தரத்தினர் வெள்ளையம்மாவின் வாடிக்கையாளர்கள். அதிலும் அதிகம் பேர் ஆண்கள் என்பது பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்துவிடும். அப்படியொரு தனிக் கவர்ச்சி அவனது கடைக்கு இருந்து கொண்டிருந்தது.

41-25
ஆண்டு
ஜூன் 2006

அப்பகுதியில் வெள்ளையம்மாவின் களை கட்டும் வியாபாரத்தைக் கண்டு எரிச்சலுறும் அயலவர்கள் அவளின் நடத்தை பற்றியும் பல வாறு பேசிக்கொள்வது அவளது காதுகளுக்கும் எட்டியிருந்தது. அது அவள் மீதான அவளது அபிப்பிராயத்துக்கும் வலுச் சேர்ப்பதாகவே இருந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை. அவளது கடையில் ஓரிருவரைத் தவிர ஆளில்லாதது அவனுக்கு ஆறுதலளித்தது. சைக்கிளின் வேகத்தைக் குறைத்து முகம் திருப்பியபோது அதே பளிச் சென்ற சிரிப்புடன் வெள்ளையம்மா நின்று ருந்தாள். சைக்கிளை நிறுத்தி மதிலுடன் சாத்தி விட்டு நிமிர்ந்த போது வெள்ளையம்மா வாசலில் வந்து வரவேற்றாள்.

“மாஸ்ரர்... உங்களட்டை வரவேணுமெண்டு தான் கனநாளா நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்...”

“ஆ... அதுக்கென்ன வாறதுதானே...”

“எனக்கெங்கை மாஸ்ரர் நேரம். இந்தக் கடையோடையே அல்லாடிக்கொண்டிருக்கிறன்.”

கடையும் பொழுதுமெனக் கழியும் இயந்திர மயப்பட்டுப் போன வாழ்வின் சலிப்பு அவளது வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்டது.

“அது சரி... என்ன...?” ஆர்வம் மேலிடக் கேட்டாள்.

“அவரும் போனாப்போலை என்றை பிள்ளையளின்ரை படிப்பைக் கவனிக்க ஆளில்லை மாஸ்ரர்”

கோட்டைச் சமரில் குண்டுபட்டு இறந்து போன தன் கணவனின் நினைவு வர அவளது கண்களில் ஈரக்கசிவு தெரிந்தது.

“நீங்கள்தான் எனக்கு உதவி செய்ய வேணும்.”

“...”

“என்ற சின்னமகளைக் கொன்வென்றிலை சேர்த்து விடுங்கோ” மிக நெருக்கமாக நின்று அவன் முகம் பார்த்து யாசிப்பது போலக் கேட்டாள்.

அவளது விருப்பத்தைத் தட்டிக் கழிக்க இயலாதவனாக அவனிருந்தான். அவள் மீது ஏதோவொரு மனப்படிவு சமீப நாட்களாக

இருந்து கொண்டானிருந்தது. அவளுடன் இன்னும் நெருங்கி உறவாட வேண்டுமென்ற ஆதங்கம் விகசித்து நிற்க மனம் நெகிழ்ந்துபோய் இணக்கமாகச் சிரித்தான்.

“மகள் என்ன வகுப்புப் படிக்கிறா...?”

“எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கிறா. ஸ்கொலசிப்பை நாலு மாக்கிலை விட்டிட்டாள். நல்ல கெட்டிக்காரி. மாஸ்ரர் நான்தான் இப்படிப் போனன். என்ற பிள்ளையள் நல்லாப் படிச்சு முன்னுக்கு வரோணும். எப்பிடியும் அவளைக் கொன்வென்றிலை சேர்த்து விடுங்கோ மாஸ்ரர்.” ஒரே மூச்சில் பேசிவிட்டு நிறுத்தினாள்.

வாழ்வில் பின் தள்ளப்பட்டு தூக்கி வீசப் பட்ட சமூகச் சுழியிலிருந்து மீண்டுவிடும் எத்தனிப்பு வார்த்தைகளாய் உதிர்ந்தன. ஹோலி கொன்வென்ற பாடசாலையில் கற்பிக்கும் அவளது நண்பன் இராஜேஸ்வரன் நினைவுக்கு வர அவளது விண்ணப்பம் குறித் தான நம்பிக்கை திடம் பெற்றது. உற்காக மடைந்தவனாக,

“எனக்கு இரண்டு சிகரெட் தாரும்” எனக் கேட்டாள்.

பெட்டியைத் திறந்து தந்தபோது அதற்குரிய சில்லறைகளை அவள் கையில் வைத்தாள். அதனை அவள் வாங்க மறுத்து அவளது சேட் பொக்கற்றுக்குள் திணித்தபோது சங்கடப்பட்ட வேளை, அவள் இன்னும் தன்னை நெருங்கி விட்டதாக உள்ளூர மகிழ்ந்து போனாள்.

“எதுக்கும் ஒரு அப்ளிகேசனைத் தாங்கோ பாப்பம்”

“சரி மாஸ்ரர். கடை பூட்டினாப் போலை வாரன், உங்களோடை நிறையக் கதைக்க வேணும் போலைக் கிடக்கு. றுமிலைதானை இருப்பியன்”

கண்கள் ஒளிவீச ஈரமான உதடுகளில் புன்னகை தவளவிட்டுக் கூறினாள். அங்க அசைவு காட்டி நின்ற அவளது லாவண்யம் அவனுள் பல அர்த்தங்களைக் கற்பித்தது. பதிலுக்கு அவனும் அவளை முழுமையாகப் பார்த்துப் புன்னகைத்து விட்டுத் திரும்பினான். அவளை நெருங்கிவிட்ட பரவசத்தில் மனம்

இறக்கை விரித்தது. புதிய தெம்புடன் வேகம் கொண்டு சைக்கிளை மிதித்து வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

|நேரம் எட்டு மணியாகி விட்டது. வீதி ஆளரவம் அடங்கிப்போய் அமைதியாக இருந்தது. இன்னும் வெள்ளையம்மாவைக் காணவில்லை.

அவனுள் இருப்புக் கொள்ள முடியாத தவிப்பு. ஒரு நிமிடம் கழிவதே பெரும்பாடாய் வருத்திற்று. அடிக்கடி வாசலுக்கு வந்து வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதும் சலித்துக் கொள்வதுமாக இருந்தான்.

முன் கதவை இலேசாகச் சாத்திவிட்டு ஹோல் லைற்றை அணைத்தான். உள்ளே மேசையில் ஒளிந்த லைற்றைத் தணித்து வைத்து நிமிர்ந்தபோது மங்கலான ஒளியில் வீடு மெளனித்து இருந்தது. அந்த மங்கலான ஒளி மனதுக்குப் பிடித்துப் போக வெள்ளையம்மாவின் விம்பம் மனதை ஆக்கிரமித்தபடி இருந்தது. அவள் அக்கணத்தில் ஒரு தேவதை போலக் காட்சி தந்து மறைந்தான்.

|அவளது திரண்ட கன்னங்கள், கூரிய நாசி, கிறங்க வைக்கும் கண்கள், திரட்சி கொண்ட மார்புகள் என ஒன்றன் பின் ஒன்றாக முழுமை பெற்று அவளை அலைக்களித்தபடி இருந்தது.

தன்னுணர்வு பெற்றவனாக எழுந்துபோய் யன்னலூடாகப் பார்வையைச் செலுத்தினான். யுத்த அனர்த்தத்தில் சிக்குண்டு அங்கொன்று இங்கொன்றாய்ச் சிதைந்து போயிருக்கும் கட்டடங்கள், பசுமை இடையே பசுமை இழந்து பழுப்பேறிய ஓலைகளுடன் தலை சாய்த்து நிற்கும் தென்னை மரங்கள், நடுவே வெறிச் சோடிப் போய்க் கிடக்கும் வீதி. பார்க்கப் பார்க்க எரிச்சலாக இருந்தது அவனுக்கு.

வெள்ளையம்மாவைக் காணவில்லை... அவனுள் சிதைந்துகொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையை மீண்டும் உருவேற்ற இயலாது தவித்தவன் கதிரையில் போய் அமர்ந்தான்.

|பிளாஸ்க்கிலிருந்த ரீயை ஊற்றிக் குடித்து விட்டு சிகரெட் ஒன்றை வாயில் அழுத்திப் பற்ற வைத்தபோது, சிறிது உற்சாகம் அவனுள் கிளர்ந்தது.

|முதுகைச் சாய்த்து கைகால்களை நீட்டி ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான். கண்களை மூடிய கணத்தில் அயர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

|வெளியே கேற் மெதுவாகத் திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து... யாரோ மெதுவாக நடந்துவரும் காலடி அரவம். விழித்துக் கொண்டவன் தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கதவு தட்டப்படும் சத்தத்துக்காகக் காத்திருந்தான்.

|அடுத்த கணம் கதவில் மெதுவாகத் தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. அதில் ஒரு பெண்ணின் மென்மை தெரிந்தது. குதூகலங் கொண்டவனாய் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தபோது,

|"மாஸ்ரர் உதயனை ஒருக்காத் தாங்கோ. மணமகள் தேவையெண்டு வந்திருக்காம். ஒருக்காய் பாப்பம்" பக்கத்து வீட்டுத் துரை சிங்கம் நின்று கொண்டிருந்தார். காலையில் எழுந்து ஊரூராய்ப் பொழுதளைந்து இரவில் வீடு வந்து சேரும் 'திருமண சேவை' முகவர் அவர்.

வெள்ளையம்மாவின் நினைவில் எழுந்த இதய ராகங்களை மூளையின் நரம்புகளால் மீட்டி, அந்த இனிய ஸ்வரங்களில் மாணசீகமாய் இலயித்துக் கிடந்தவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது.

வெறுப்புற்றவனாக அன்றைய தினசரியை அவரின் கையில் திணித்துவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

|சில விநாடிகள் கழிய மீண்டும் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. ஆர்வங் கொண்டு கதவைத் திறந்தான். மறுபடியும் வாசலில் துரை சிங்கம் நின்றார்.

|"மாஸ்ரருக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமே... உவன் வெள்ளைச்சியை பொலிஸ் பிடிச்சுக் கொண்டு போறாங்கள். கசிப்பு வித்த கேசாம். சனமெல்லாம் கூடி வேடிக்கை பாக்குதுகள்" என இயல்பாகக் கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தார்.

|அவன் தனக்குள் அதிர்ந்து போனவனாய் சில கணங்கள் ஸ்தம்பித்துவிட்டு, லைற்றைப் போட்டான். ஒளி வெள்ளம் ஹோலை நிறைத்து நின்றது.

With Best Compliments To :

Mallikai 41 Year Issue

மல்லிகையின் 41 ஆவது ஆண்டு நிறைவில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

கடடைவேலி நெல்லியடி

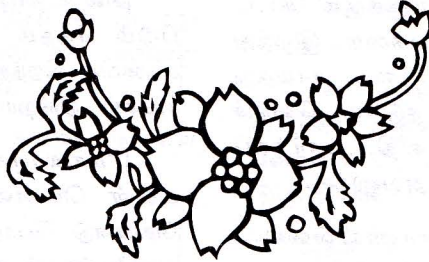
ப. நோ. கூ. சங்கம்

சமூக நோக்கில் எமது சேவைகள்

நூல் நிலையம், நூல் வெளியீடு, நூல் அறிமுகம், திரைப்பட விமர்சனம், நூல் கொள்வனவு, நூல் கண்காட்சி, விற்பனை, சஞ்சிகைகள் நாளிதழ்கள் விற்பனை, புலமைப் பரிசில் வழங்கல், புலமையாளர்கள் கௌரவிப்பு, பாலர் பாடசாலைகள், அனைத்துலகத் தினங்கள், வேலையற்ற பட்டதாரிகளுக்கு வேலைவாய்ப்பு, தேசிய கைத்தொழில் அதிகாரசபைப் பயிற்சி மற்றும்

கொடிய வங்கச் சேவைக் கூடாக

சேமிப்பிற்குக் கூடிய வட்டி, சுயமுயற்சிக்கு இலகு கடன், அபிவிருத்திக் கடன் வசதிகள், நலிவுற்றோருக்குச் சுழற்சி முறைக் கடன்கள்

கடடைவேலி - நெல்லியடி

ப. நோ. கூ. சங்கம்

கரடுவட்டி

தொலைக்காட்சி, நகரங்களில் மட்டுமல்லாமல் கிராமங்களுக்கும் தாராளமாக நுழைந்து விட்டது. உள்ளூர் தொலைக்காட்சிச் சேவைகளுக்கு மேலதிகமாக, 'டிஷ்' அன்றெனா பொருத்தியிருப்பவர்களும், 'கேவிள் ரி.வி' நிலைய வலைப்பின்னலில் இணைந்திருப்பவர்களும், தமிழ் நாடு உட்பட உலகில் பல நாடுகளில் இயங்கும் தொலைக்காட்சி நிலையங்களின் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளிக்க முடிகிறது.

ஒரு தொலைக்காட்சி விளம்பரமும் சில எண்ணச் சிதறல்களும்.

- என். சோமகாந்தன்

இலங்கையில் வரையறைக்கு உட்பட்ட மணித்தியாலங்களுக்கு தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பும் 'சக்தி' யென்றால் என்ன, 'ரூபவாஹினி ஐ' அலைவரிசையென்றாலென்ன,

அவற்றுக்குப் பிரதான தீனி போடுபவையாகத் தமிழ் நாட்டின் ஒளிபரப்பு நிலையங்களே விளங்குகின்றன. சன் டி.வி, ராஜ் டி.வி என்பவற்றின் தொடர் நாடகங்களும், திரைப்படங்களும் இல்லையென்றால், இங்கு தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பும் நிலையங்கள், செய்திகளை வாசித்து முடித்து விட்டு, அலைவரிசையை மூடி விட்டுக் கையைக் கட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலைதான்! இலங்கையில் தொலைக்காட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு கால் நூற்றாண்டு முடியப் போகிறது. சிங்கள ஒளிபரப்புகளோ சொந்தக் காலில் நிலைத்துக் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றன. தமிழ் ஒளிபரப்புகளுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தக் சீத்துவக்கேடு?

கொழும்பு தெற்கிலும் வடக்கிலும் கேபிள் டி.வி இணைப்புகள் கிடைப்பதால், பல வெளிநாட்டு நிகழ்ச்சிகளை உடனுக்குடன் பார்க்க முடிகிறது. தமிழ் வீடுகளைப் பொறுத்தவரை, தமிழ் நாட்டிலும் இங்கும் மட்டுமல்ல, பல வெளிநாடுகளிலும் 'சன்' தொலைக்காட்சி மிகப் பிரசித்தமானது. அதில் ஒரு விளம்பரம், நாளொன்றுக்கு 50 தடவைகளுக்கும் கூடுதலாக, முக்கிய செய்தி நேரத்தில், சுவாரஸ்யமான தொடர் நாடக ஆரம்பத்தில், இடையில், நடுவில், முடிவில் ஒளிபரப்பாகத் தவறுவதில்லை. அந்த வாரக் 'குங்குமம்' இதழின் முன்னட்டையையும் பின் அட்டையையும் காண்பிப்பர். யாராவது ஒரு பிரபல நடிகர் படுத்தது, எழுந்தது பற்றியோ அல்லது கவர்ச்சி நடிகை ஒருத்தியின் காதல் அனுபவம் பற்றியோ வர்ணப் படங்களுடன் அட்டைகள் மின்னும். குடும்பத் தலைவர் அதனை வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததும், அதனைப் பறித்துப் படிப்பதற்கு அவரின் மனைவி, குமர்ப்பிள்ளைகள் நான் முந்தி நீ முந்தி என இழுபறிப்படுவர், அந்த இதழுடன் கூடவே இலவச சீப்பு, சோப்பு, சீயாக்காய்ப் பொடி, அப்பளக்கட்டு, எண்ணெய், ஷாம்பு, இட்லிப் பொடி... இத்தியாதி பொருளும் இலவசம்! ஆனால் இன்னும் பெண்களின் மார்புக் கச்சையும், இடுப்புக் கச்சையும் கொடுபடவில்லை. அடுத்த காட்சியில் குட்டைப் பாவாடை தரித்த சிறுமி இரு பக்கமும் சரிந்து ஆடியபடி "பெஸ்ட்டு கண்ணா பெஸ்ட்டு" எனக் கூறுவது அழகாகத்தான் இருக்கிறது!

அவர்களின் விளம்பர 'ஸ்டண்ட்' நல்ல பலனைக் கொடுத்தது போலத் தெரிகிறது. சில மாசங்களுக்கு முன்னர் 'குங்குமம்' விற்பனையில் இமாலய சாதனையை எய்தி விட்டதாகவும், இந்தியாவில் வெளிவரும் அனைத்து மொழிப் பத்திரிகைகளிலும் நான்காவது இடத்தைப் பிடித்து விட்டதாகவும் அதே அறிவிப்புச் சில நாட்களாகப் பிரமாதப்

41-25
சுதந்திரம்
ஜூன் 2006

படுத்தப்பட்டது. அது உண்மையாகவிருப்பின், முதலிடத்திலிருந்த குழுதம், அடுத்த இடத்திலிருந்த ஆனந்தவிகடன் முதலிய வற்றை இடித்துத் தள்ளி விழுத்தி விட்டு இது முன்னுக்கு வந்து விட்டதோ? சொல்லப் போனால் இப்போதைய 'குங்குமம்' பாணி 'கிசுகிசு'க்களின் முன்னோடி 'குழுதம்'தான். ஒரு காலத்தில் சில நல்ல கதைகளை வெளியிட்ட 'குழுதம்' பின்னர் விற்பனை வேட்டைக்காக, தரம் இறங்கி, தொடக்கூடாத விஷயங்களி லெல்லாம் கை வைக்கத் துவங்கி விற்பனையில் முன்னிடம் வகிக்க, அதையும் 'குங்குமம்' குட்டி முந்தி விட்டது. குழுதம், இராட்சத அச்சு யந்திரத்துக்கு ஓய விடாமல் தீனி போடுவதற்காகப் பல 'குட்டி'களைப் போட்டு அவற்றைப் பராமரித்து வளர்க்கும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபடத் துவங்கி விட்டது. விநியோகக் கட்டமைப்பையும் சிறப்பாகக் கொண்டுள்ளதால் குழுதம் பக்தி, குழுதம் ஜங்ஷன், குழுதம் ஜோதிடம், குழுதம் சிநேகிதி, குழுதம் ஹெல்த், குழுதம் தீராநதி என வெவ்வேறு ரசனையுள்ளவர்களையும் தனது ஆதிபத்தியத்துள் அடக்கி, வியாபார விருத்தியில் அக்கறை எடுத்து வருகிறது. சும்மா சொல்லக் கூடாது. 'தீராநதி'யில் வெளிவரும் இலக்கியத் தரமான விஷயங்கள், தகவல்கள், சர்ச்சைகள் இலக்கிய ஆர்வலர்களிடம் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன.

நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவித்ததில் ஆனந்த விகடன் காத்திரமான பங்களிப்பை நீண்டகாலமாகச் செய்து வந்தது. அதன் நிறுவனர் எஸ். எஸ். வாசனுக்குப் பின்னர் கூட, அதன் ஆசிரிய பீடத்தில் அமர்ந்த எஸ்.பாலசுப் பிரமணியன் பெரிய எடுப்பில் இலக்கியப் போட்டிகளை நடத்திப் புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிச் சாதனைகளை ஏற்படுத்தினார். ஆனாலும் விற்பனைப் போட்டியில் சிக்கி, சில காலமாக ஆனந்த விகடனும் குழுதம், குங்குமம் தரத்துக்கு

இறங்கி மசாலா ஆகிவிட்டது. இப்பத்திரிகைப் போட்டிக்கு முகங் கொடுக்கும் வகையில், இளைஞர்களைக் களமிறக்கி விட்டு பாலசுப்பிரமணியன் அண்மையில் ஓய் வெடுத்துக் கொண்டு விட்டார். இலக்கியத்துடன் விற்பனை நுட்பமும் தெரிந்தவரான அவர் தாம் ஓய்வில் செல்வதற்கு முன்னரே பல தரப்பினரின் ரசனையைக் கருதி ஜூனியர் விகடன், அவள் விகடன், சுட்டிவிகடன், சக்தி விகடன் எனத் துணை இதழ்களையும் ஆரம்பித்துப் பரப்பியமை அவரின் அபாரமான வியாபார யுக்தியை வெளிப்படுத்துவதாயுள்ளது.

தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே, ஆனந்தவிகடன், குழுதம், குங்குமம் மற்றும் இந்நிறுவனங்களின் துணை இதழ்களின் பிரதான சந்தைக் காடாக இன்றும் இலங்கை விளங்கி வருகிறது. அவர்கள் அள்ளிக் கொட்டுபவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் குப்பைத் தொட்டிகளாக நாங்கள்! ஆனால் இங்கிருந்து அபூர்வமாக வெளிவரும் தமிழ்ச் சஞ்சிகையின் ஒரு பிரதி கூட இந்தியாப் பக்கம் விற்பனைக்காக எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது. ஒரு சில பிரதிகள் இலக்கிய ஆர்வமுள்ள சிலருக்கு ஓசியில்தான் போய்ச் சேருகின்றன. இலங்கை - இந்திய வர்த்தக ஒப்பந்தப்படி, இந்தியாவில் உள்ள மொழிகளில், பிறநாடுகளில் வெளியிடப்படும் நூல்கள், சஞ்சிகைகள் விற்பனைக்காக அங்கே இறக்குமதி செய்யப்படக் கூடாதாம்! இந்த ஒப்பந்தத்தில் இலங்கை சார்பில் கையெப்பமிட்டவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் அக்கறையில்லை. ஆனால் இலக்கியப் பரிமாற்றம் இருவழிப் பயணமாக இருக்க வேண்டும்மென நீண்டகாலமாக வலியுறுத்தி வரும் எமக்கு அக்கறையிருக்கிறது. எமது சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் விருத்தியடைய வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் இருப்பதைப் போன்ற பெரு முதலீடு, இராட்சத அச்சகம், கண்ணி விநியோக வலைப் பின்னல், அட்டகாச விளம்பரம் முதலிய வசதிகளைக் கொண்ட முதலாளித்துவ நிறுவனங்களைப் போல எமது நாட்டின் சிறு சஞ்சிகைகள் நடத்தப்படுவதில்லை. இலக்கிய ஆர்வத்தையும், இலட்சியத்தையும், தனிமனித உழைப்பையும் முதலீடாகக் கொண்டே இங்கு சஞ்சிகைகள் ஆரம்பிக்கப் படுகின்றன. அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் முதன் முதலில் 'தோன்றிய 'மறுமலர்ச்சி' முதல் சிலஆண்டுகளுக்கு முன்பு சில இதழ்களைச் சிறப்பாக வெளியிட்ட 'மூன்றாவது டிவிதன்' வரை பல தரமான சஞ்சிகைகள் தோன்றி அற்பாயுளில் மறைந்த வரலாற்றை எமது இலக்கிய உலகம் நன்கு அறியும். தமிழ் நாட்டின் முதலாளித்துவ நிறுவனங்களின் சஞ்சிகைகள் பல லட்சங்களை எய்தி விட்டதாக மார் தட்டிக் கொக்கரிக்கின்றன. ஆனால்

ஈழத்து இலக்கிய சஞ்சிகை எதுவாவது 500 பிரதிகளை யாவது அச்சடித்து விநியோகித்த வரலாறு இன்னும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் கொடிய யுத்தச் சூழ்நிலைகளால் 'மல்லிகை'யின் சில இதழ்கள் வெளிவர முடியாமல் போன போதிலும், 40 ஆண்டுகளை வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்து சாதனையை நிலைநாட்டியிருப்பது, முழு ஈழத்து இலக்கிய உலகமும் பெருமை கொள்ள வேண்டிய சங்கதி என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமேயில்லை.

இலங்கையில் வெளியிடப்படும் ஒரு சில சஞ்சிகைகள், நூல்களை விற்பனை செய்வதற்கான ஒழுங்கான விநியோக வலைப் பின்னல் கட்டமைப்பு இதுவரை ஏற்படுத்தப்படவில்லை. அதன் அவசியத்தை கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூவிப் பிதற்றுகின்றோமே தவிர, செயலில் ஈடுபட யாரும் முன் வந்ததாகக் காணோம். அதனால் நூல்களை வெளியிடுவோர் வெளியீட்டு விழாக்களையே நம்பியிருக்க வேண்டியுள்ளது. சஞ்சிகை வெளியிடுவோர் சந்தா தாரரையே சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது. சந்தா செலுத்துவோரை மட்டும் நம்பி ஒரு சஞ்சிகை எவ்வளவு காலத்துக்கு தாக்குப்பிடிக்க முடியும்?

எமது வெளியீடுகளில் ஒரு குறிப்பிட்டளவு பிரதிகளையாவது தமிழ் நாட்டிலுள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு விற்பனைக்காக அனுப்புவதற்கு முடிவதில்லை. ஆனால் எமது ஈழத்தமிழர்கள் பல லட்சக் கணக்கில் உலகின் பல நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்று வாழ்கின்றார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தாயகப் பற்றும், இலக்கிய அபிமானமுங் கொண்டவர்கள். இங்கே தாம் பிறந்து வளர்ந்த ஊரிலுள்ள கோவில்களின் திருவிழாக்கள், கும்பாபிஷேசங்கள், பாடசாலைகள் முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்காகத் தமது வருமானத்தின் ஒரு பகுதியைத் தாராளமாக அள்ளி வழங்கி ஆதரவளித்துக் கொண்டிருப்பது கண்கூடு. சென்ற ஆண்டு நான் கனடாவுக்குச் சென்றிருந்த போது, தமிழ்ப் புத்தக விற்பனை நிலையமொன்றிற்குச் சென்றிருந்தேன். தமிழ் நாட்டின் சஞ்சிகைகளையும், நூல்களையும் அங்கு தாராளமாகப் பரப்பியிருந்தார்கள். ஈழத்தில் வெளியிடப் பெற்ற நூலையோ, சஞ்சிகையையோ காணமுடியவில்லை! இலங்கையில் பிரகர முயற்சிகள் தளைத்துச் செழிக்க முடியாமல் மட்டம் தட்டும் தமிழ் நாட்டு வெளியீட்டாளர்கள் எம்மவர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் கனகச்சிதமாகக் கடையை விரித்து, எம்மவர்களின் தலைகளில் மிளகாய் அரைத்து, அவர்களின் டொலர்களை நைசாகக் கறந்தெடுக்கிறார்கள். தாயகப் பற்று, ஈழத்து இலக்கியப் பற்று என ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தவர்கள், தமிழ் நாட்டு

துளிப்பா

மருதாணி பூசிய கை
முத்தமிட்டேன்
சிவந்தன கன்னங்கள்

— கனிவுமதி

வெளியீடுகளுக்கும் இங்குள்ள கோவில் விழாக்களுக்கும் அள்ளிக் கொடுப்பதில், ஒரு துளியையேனும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகக் கிள்ளிக் கொடுத்து, தத்தமது புகலிட நாடுகளுக்கு இங்கு வெளியிடப்படும் சஞ்சிகை மற்றும் நூல்களின் ஒரு தொகைப் பிரதிகளையாவது இறக்குமதி செய்து பரப்பினால், இங்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் பிரகரத்துறை உற்சாகமும் புத்தாக்கமும் பெற வழி பிறக்கும். ஈழத்திலக்கியம் புதுத்தெம்பு பெறத் துணையாக இருக்கும். விரைவாக இதற்கொரு வழி செய்வோம்.

With Best Compliments To :

Massikai 41 Year Issue

Kalkisons

**Importers & Distributors of Machinery
& Electrical Equipments**

B.G. Buiding

102, Wolfenthal Street,
Colombo - 13.

Tel: 2328729, 2332949 ~ 50

Fax: +94-11-2439623, +94-11-2576273

E-Mail : kalkison@slt.lk

அந்தச் சிற்றாரின் கல்யாண மண்டபம் கலகலப்பாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

உரிய நேரத்தில் ஆரவாரத்துடன் சிறப்பு அதிதியாக நகர சபைத் தலைவர் வந்ததும் அனைவரும் மரியாதைக்காக ஆசனங்களிலிருந்து எழுந்து நின்றனர்.

அதிதி சபையோருக்கு “ஆயுபோவன்” “வணக்கம்” “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” ‘ஸலாமத்’ கூறிவிட்டு இருக்கை கொண்டதும் எல்லாரும் மீண்டும் அமர்ந்தனர்.

நாடறிந்த எழுத்தாளரும், கலைஞரும், கவிஞருமான சனூன் கௌரவிக்கப்படுவோர் வரிசையில் சும்பீரமாக விற்றிருக்காமல், யாரையோ எதிர்பார்த்துக் குழம்பிப் போய் அடிக்கடி வெளியே போய், வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

மலைகளால் சூழ்ந்துள்ள இந்தச் சிறுநகரில் பிறந்து வளர்ந்து, பல்வேறு துறைகளில் முத்திரை பதித்தவர்கள் நகரில் முதன் முறையாக, இன்று கல்யாண மண்டபத்தில் பாராட்டும் கௌரவமும் பெறவிருக்கிறார்கள்.

“என் ஊரில் இத்தனை கலைஞர்களா?...”

அதைப் பார்த்ததுமே கவிஞர் சனூனுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி! அதிலிருந்து விடுபட முடியாமல் ஒரு தவிப்பு! தத்தளிப்பு!

சனூன் தனிப்பட்ட முறையில் பல தடவைகள் தன் பிறந்த

மண்ணுக்கு வந்து பல

நாட்கள் சென்றல்

ஹோட்டலில்

தங்கிய

ருந்து

கண்முகொள்ளப்படாத

காணப்பட வேண்டியவர்கள்

- ப. ஆப்பீன்

அலுவல்களைக் கவனித்திருந்தாலும் இலக்கியம் சார் நிகழ்வில் மூன்று தசாப்த இடைவெளிக்குப் பின் இப்பொழுது தான் சுவடு பதிக்கிறார்.

ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சி, மறுபக்கம் சோகம் கலந்த ஆவேசம்! கல்யாண மண்டபம் நிறைந்து வழிய, சரியான நேரத்திற்கு வைபவத்தைத் தொடக்கினார் தலைவர்.

தேசிய கீதம், தமிழ்மொழி வாழ்த்து, தலைமையுரை, கருத்துரைகள்... என்றெல்லாம் மளமளவென்று நிகழ்ச்சி நிரலின் நிகழ்வுகள் செவ்வனே நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தன.

“இனி இந்தச் சிற்றாரில் பல்வேறு துறைகளில் பங்களிப்புச் செய்தவர்களும், நாடளாவிய ரீதியில் விருதுகள் பெற்று ஊருக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களும் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப்படுவார்கள்” விழாத் தலைவரின் இந்த அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து விறுவிறுப்புடன் அதற்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதுதான் -

அதுவரைக்கும் மிக அமைதி யாக இருந்த அந்த சபையில் சொல்லி வைத்தாற்போல் கவிஞர் சனூனின் மானசீக ஆவேசம் வெடித்தது.

உண்மையான ஓர் எழுத்து ஜீவியின் தார்மீகக் கோபந் தானோ என்னவோ அது!

சபையில் இரு சாராரிடையே வாக்குவாதங்கள்! வேடிக்கைப் பார்ப்பதற்குப் பலரும் எழுந்து நின்றனர்.

“ஏங்க தெரியம தான் கேக்குறோம். இந்த ஊரிலேயே பொறந்து வளர்ந்து, அலட்டிக் காம இலக்கியச் சேவை செஞ் சிக்கிட்டிருக்கும்... நம்ம மூத்த இலக்கியச் செம்மல் முத்துச் செல்வன் பெயர் லிஸ்ட்ல வரல்லியோ... அவர் ஏங்க... கௌரவிக்கப்படல்ல...”

இந்தத் திடீர் பிரச்சினையின் எழுச்சி சபையை ஒரு கலக்குக் கலக்கி விட்டது.

“யார் முத்துச்செல்வனா...?”
“யார் முத்துச் செல்வன்...?”
என்று சபையின் ஒரு பகுதி அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

முத்துச் செல்வன் ஆறு தசாப்தங்களுக்கு முன் விதைக் கப்பட்ட ஒரு விலை மதிக்க முடியாத விதை!

இன்று அது ஒரு பெரிய விருட்சம்! இந்நாட்டின் இலக் கியச் செழிப்பிற்குக் கட்டியம் கூறும். அதிலிருந்து விழும் கனி கனிலிருந்து புதிய விதைகள் முளைக்கும் என்பதில் சந்தேக மில்லை.

நானைய இளைய சக்தி யின் தேடலில் நிச்சயம் முதன்மை பெறும் உன்னத இலக்கிய சக்தி!

சனூனின் சிந்தனை பின் னோக்கிச் சென்று முத்துச் செல்வனின் இலக்கிய ஆற்றல் பற்றிச் சற்று மீள் பரிசீலனை செய்து பார்த்தது.

‘எழுதிக் கிடப்பதே என் பணி’ என்ற கருத்தில் ஊறிப் போயிருந்தாலும், அவரது கவி தைகள் வாசகனின் உள்ளுணர் வலைகளைத் தட்டி விட்டுச் சிந்தனையைத் தூண்டும் மகா கவி பாரதி பித்தன். பாரதி தாசன், பட்டுக்கோட்டை போன்றோரின் நிழலைத் தொடர்ந்து விட்டதன் விளைவு - நம் முத்துச் செல்வன் கவிதை கள் படைக்கிறார். மரபுக் கவி தைகள்... புதுக் கவிதைகள்...

அவரது ஆக்கங்களைப் புதிய தலைமுறையினர்தான் மறுபடியும் மறுபடியும் படிப் பர். அவரது வசனங்கள் மேற் கோள்களாகப் படைப்புகளுக் குள் சிக்கும்.

இன்று காலை கூட ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் முத்துச் செல்வனைப் பற்றித் தான் சனூன் தீவிரமாக விசா ரணை செய்தார். ஒரு தகவலும் சிக்கவில்லை. துரை, நாதன், முருகு போன்ற புதிய தலை முறையினருக்கு அந்த மூத்த படைப்பாளி பற்றித் தகவல் கூறும் அளவுக்கு விபரங்கள் தெரியாது. அவர்கள் வெறும் விழா வரவேற்புக் குழுவில் மட்டும் அங்கம் வகிக்கும் ஆட் கள் அவ்வளவு தான்.

இந்நிலையில் வழி மேல் விழி யேற்றித் தேடிய முத்துச் செல்வனை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்து கௌரவம் பெறச் செய்வது எப்படி...?

ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் அனைவரும் புதிய சென்றல் ஹெட்டலுக்குத்தான் நடந் தார்கள். அங்கு காலையுணவை முடித்த வுடன் நண்பர்கள் பிரிந்தனர். கவிஞர் சனூன் சற்று நேரம் ஓய் வெடுத்து விட்டு ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார். சரியாக ஒரு மணிக்கு நண்பர் நூர் அவர் களின் இல்லத்திற்கு வர வேண்டும் என்பது திட்டம். தூரத்திலிருந்து வரும் மூவருக்குப் பகல் விருந்துப் சாரப் பொறுப்பை நண்பர் நூர் ஏற்றிருக்கிறார்.

சனூன் முதலில் நகரசபை நூலகத்திற்குச் சென்று பார்வை யிட்டதும் அப்படியே பிரமித்துப் போய் நின்றார்.

நூலகத்தின் தமிழ்ப் பிரிவு அவர் எதிர் பார்த்ததைவிட நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை உள்ளடக்கித் தரமாக இருந்தது.

முத்துச் செல்வனின் இரு கவிதைத் தொகுப்புகளும், சனூ னின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், முதல் நாவலும் அவற்றுள் அடங்கி யிருந்தன.

இன்று முன்மாதிரியாக நவீன கலை இலக்கியம் சார்ந்த நூல் களை மாணவர்கள் தேடுவது பாராட்டும் படியாக வளர்ந்துள்ள தையும் அவதானித்தார்.

சனூனின் சிந்தனை நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன், ஒரு சிறு இரு மாடிக் காட்டிடத்தில் நிலை

குத்தியது. மேல் மாடியில் சுதேச வைத்தியமும் கீழ்ப்பகுதியில் வாசிகசாலையுமாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கள தேசியப் பத்திரிகைகள் மட்டுமே வாசிப்பிற்கு இருந்தன. இதனால் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது.

‘அனைத்து நாளாந்த வாராந்த தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தேவை’ என்று மகஜர் தயாரித்து வாசகர்களிடமிருந்து கையொப்ப வேட்டையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டவர் முத்துச் செல்வன். அவருக்குப் பக்கத் துணையுடன் நூலகத்தின் வளர்ச்சிக்காகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியவர்கள் சனூன், பிரபா, நூர், ரசாக், சனூர் டீன் போன்ற இன்னும் சில இளைஞர்கள். இதன் தோற்றம் அறுபதுகளில்... என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இன்று பதியப்படாத உண்மை வரலாறு இது! இளைய சந்ததிக்குத் தெரியாது!

நாளிதழ்கள் வாசிப்புப் பகுதியில் பெரிய கூட்டம் இருக்கவில்லை. சிலர் நீள்சுதூர மேசையைச் சுற்றி இருந்து நாளிதழ்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு சிலர் புத்தகங்களில் மூழ்கியிருந்தனர்.

எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் முத்துச் செல்வன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? என்று கவிஞர் சனூன் தனது தடித்த மூக்குக் கண்ணாடியின் ஊடாக அவ தானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக ‘வெள்ளை கோட் சனூர் டீன் நானா’ அவரை அடையாளம் கண்டு வெளியே அழைத்துச் சென்று நட்புறவுடன் உரையாடினார்.

“நா... முத்துச் செல்வனை நேற்று அந்தியில நூல் நிலையத்தில் கண்டன்... பேச கிடைக்கல்ல எங்கே தங்கியிருக்கிறாரோ...?”

கவிஞர் சனூனுக்கு இந்தத் தகவல் இனித்தது.

“அப்ப நிச்சயமா இன்றைய பரிசளிப்பு விழாவுக்கு வரக் கூடும்...” என்ற நம்பிக்கை அவர் மனதில் துளிர்ந்தது.

சரியாக ஒரு மணிக்கு நண்பர் நூர், கவிஞர் சனூனைத் தனது இல்லத்தில் வரவேற்றார். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் ஒரு சந்திப்பு. அந்த இனிமையான சமயத்தில் முத்துச் செல்வனைப் பற்றிய விசாரிப்புப் பிரிட்டு நின்றது.

“முத்துச் செல்வன் ஊர்ல அவ்வளவா தங்குறதில்ல... அந்தப் பழைய வீடு... ‘அன்பகம்’ எப்பவும் பூட்டியே இருக்கும். ஒரு மாதத்துக்கு முன் லைப்ரரியில சந்திச்சேன். ஆனா பேசல்ல. ஒரு சிரிப்போடு சரி... இனி என்ன! கல்யாணமாகாத சுதந்திரப் பறவை. ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார். அழகா கத்தரிக்கப்பட்ட வெள்ளைத் தாடி ஒட்டி வைச்ச மாதிரி இருக்கும்...”

ஒரு கவர்மன்ட ஒபிசில்தான் கிளரிகல் வேல. இன்னும் பென்சன் எடுத்திருக்க மாட்டார் என்று நினைக்கிறன். அவர் எழுதிய கவிதை புல்தகம் லைப்ரரிக்கு வந்திருக்கு. புதுக் கவிதைகளை மாணவர்கள் படிக்கிறாங்க...”

இத்தியாதி தகவல்களுடன் நண்பர் நூர் தயாரித்திருந்த சுவையான பகலுணவிருந்திற்குப் பின் மீண்டும் சென்றல் ஹோட்டலுக்குத் திரும்பினார்.

இலேசான ஒரு தூக்கம்.

துரை நேரத்திற்கு வந்து எழுப்பினார்.

“ஊரைச் சுத்திப் பாத்தீங்களா...?”

முத்துச் செல்வனைப் பற்றித் தனக்குக் கிடைத்துள்ள தகவல்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி, முகம் கைகால்களை அலம்பிவிட்டு விழா விற்குப் போகத் தயாரானார் சனூன். விழாவில் முக்கியமான சிலரைச் சந்திக்க ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்.

விஷேடமான உடுப்பு என்று சொல்வதற்கு இல்லை. நீட்டுக்கை வெள்ளைச் சேர்ட்டும், ‘பேஜ்’ நிறத்தில் காற்சட்டையும், கால்களில் சுறுப்பு ‘பம்ஸ்’ சப்பாத்தும்... எளிமையாகவும் பொருத்தமாகவும் இருந்தன. முதுமை தெரியவில்லை. ஒரு கம்பீரத்தைத் தான் காணமுடிந்தது.

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

|கவிஞர் சனூன் மீண்டும் தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“துரை கிட்டடியில நீங்களும், முருகுவும், நாதனும் புறக்கோட்டையில என்னைச் சந்திச்சி நீண்ட நேரமா ஊர்ப்பற்றுடன் கருத்துக்கள் பரிமாறினீங்க... அந்த நேரத்தில கூட ஏன் முத்துச் செல்வனைப் பத்தி ஒரு வார்த்தை பேசல்ல...?”

“சனூன் சேர் உங்களுக்கு சொல்றத்துக்கு உண்மையில முத்துச் செல்வனைப் பத்தி எங்களுக்கு ஒண்டுந்தெரியாது. ஆனா ஒன்ற மட்டும் நாங்க நல்லா புரிஞ்சிகிட்டம்... ஊர்ப் பற்று மட்டும் இருந்தா காணாது. ஊர் சார்ந்த இலக்கிய விசயங்கள் என்று வரும்போது ஊரின் நவீன இலக்கிய விழிப்புணர்வின் வரலாற்ற அடியிலிருந்தே ஆராஞ்சி, யாரால் எந்த வருஷத்தில அந்த விழிப்புணர்வு தோன்றிச்சி என்று ஆய்ந்திருந்தா இந்தச் சிக்கல் வந்திருக்காது. முத்துச் செல்வன் போன்றவங்க முன் வரிசையில இருந்திருப்பாங்க...”

நடந்து கொண்டே முருகுவும் ஒரு மணியான உண்மையை வெளியிட்டார்.

“எங்க ஊரில மட்டுமில்ல சேர், பொதுவா நாட்டில எந்த மூலை முடுக்காயிருந்தாலும் சரி கௌரவம், விருது, பரிசு என்று வரும்போது நடுநிலைமை செத்து விடுகிறது.

“...சனூன் சேர் உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா...? மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பும் கூட ஊரின் இலக்கிய முன்னோடிகளைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்க வேணுமெண்டு முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. அந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு பத்துப் பன்னிரண்டு முக்கியஸ்தர்கள் சமூக மளித்திருந்தாங்க. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில பாராட்டி கௌரவிக்க வேண்டியவர்கள் வரிசையில உங்க பெயர் பிரேசரிக்கப்பட்ட போது, நீங்க ஊருக்காக என்ன சாதிச் சிருக்கிறீங்க என்றொரு எதிர்ப்புக் குரல் எழுந்திச்சி...”

“அதுவும் போக அவர் ஊரை விட்டுப்போய் நீண்ட காலமாயிருச்சி... இப்ப ஊரில இருப்பவர்கள் மட்டும்... ஆலோசிப்போம்...” என்று மற்றொரு மறுப்பு.

|இப்படி வேறு பல விடயங்களையும் போட்டுக் குழப்பி, அந்த ஆண்டு பாராட்டு விழா நடக்கவில்லை.

|கவிஞர் சனூன் ஊரைவிட்டு ஓடவில்லை. இயற்கையாகவே அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு மகிழ்ச்சியான திருப்புமுனை!

|அரசு முதல் நியமனம் நிமித்தம் பிறந்த மண்ணை விட்டு வெளிமாவட்டம் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியதால் ஏற்பட்ட ஓர் இடைவெளி. ஆயினும் அவரது இலக்கியத்துறை இடையூறுகள் இன்றிச் செழுமையுடன் மலையருவி போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

|அதையடுத்து முத்துச் செல்வனுக்கும் அதே நிலை. அரசு அலுவலகத்தில் தொழில் கிடைத்தது.

|சனூன், முத்துச் செல்வன் இலக்கிய உறவு முறிந்தது ஒரு பெரிய இழப்புத்தான்!

|கிராமப்புறங்களில் கல்வி கற்ற இளைஞர்களுக்கு அங்கேயே தொழில் கிடைப்பது பூஜ்யந்தானே!

|நண்பர்களோடு நேரகாலத்தோடு கல்யாண மண்டபத்திற்கு வந்தவர் அனைத்து இலக்கியவாதிகளுடனும் கைகுலுக்கிக் கொண்டார். வெறும் சம்பிரதாயத்திற்காக மட்டுமல்ல நண்பர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற தோழமை உணர்வோடும் தான்!

|நண்பர்களைச் சந்திப்பதிலேயே முனைப்புக் கொண்டிருந்தார். முத்துச் செல்வனைத் தேடியே மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார்.

|சனூனும், முத்துச்செல்வனும் பெரிய சாதனையாளர்கள் அல்ல. சாதாரண படைப்பாளிகள். சில காத்திரமான நூல்களை வெளியிட்டிருந்தாலும் பெரிதாக அலட்டிக் கொண்டதில்லை. அது அவர்களுக்குரிய சுபாவமாக இருக்கலாம்!

|அவர்கள் சொந்த மண்ணை விட்டு எங்கு வாழ்ந்திருந்தாலும் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக இலக்கியத்துறையில் ஓயாது சிந்தித்துக் கொள்கைப் பிடிப்புடன் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே! அது உண்மையிலேயே ஒரு தியாக உணர்வின்

நிமித்தம் முகிழ்ந்த மகத்தான அர்ப்பணிப்புத்தான்.

முத்துச் செல்வன் தவிர்க்க முடியாத பிரமுகர். இவ்விழாவின் நாயகனாகத் திகழ வேண்டியவர். இந்த ஊரின் பெயரைப் பிரசித்தப்படுத்தியவர். திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர்.

இந்தச் சிற்றூர் இலக்கிய வாதிகளும், ஆர்வலர்களும் தமது மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவதற்காகத் திரண்டு வந்திருப்பது அவர்களது பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. நீண்டகால இடைவெளியை நிரப்பியிருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும் சனூனின் அண்மைக்கால வெளியீடுகளை வாங்கி உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமென்று புதிய தலைமுறையினர் முன் அறிவித்தல் கொடுத்துச் சமூக மளித்திருப்பது இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய அபூர்வ நிகழ்வு. வளர்ந்தவர்கள், இளைஞர்கள், கல்லூரி மாணவ மாணவிகள்... என்று இப்படிப் பல்வேறு பட்டவர்கள் சனூனின் படைப்புகளை ரசிக்கின்றனர்.

இந்த ஒழுங்கு முறைகளை யெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க சனூன் பூரித்துப்போய் ஒரு சுற்றுப் பெருத்து விட்டார்.

“என் ஊரில் இப்படியொரு இலக்கிய விழிப்பா?” அசந்தே விட்டார்!

அதே நேரத்தில் அவர் மனதில் சட்டென்று ஒரு கீறல்.

முகத்தைப் பார்த்து முகம் முறுவலிக்காத தலைநகரில், தனது முதலாவது நாவலை வெளியிட்டபோது, முப்பது பேர்

கூட அவ்விழாவுக்குச் சமூக மளிக்காத அந்தக் கசப்பான அநுபவத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

மண்டபம் நிறைந்த இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்க்கும் பொழுது, அவருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“முத்துச் செல்வன் எங்கே...” அவர் மனம் துணுக்குற்றது.

விழாச் சிறப்புமலர் இன்னும் வெளியாகவில்லை. துரை தனது சொந்த முயற்சியில் சுவர்ச்சியாகத் தாயாரித்திருப்பதாகப் பேச்சு அடிபடுகிறது. கௌரவிக்கப்படுபவர்களின் புகைப்படங்களுடன் சுருக்கக் குறிப்புகளும் நகரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் பதித்திருப்பதாகத் துரை அறிவித்திருந்தார்.

அண்மையில் கவிஞர் சனூன் தலைநகரில் நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள, தமிழ் முஸ்லிம் கலைஞர்களுக்கு மத்தியில் மிகுந்த பணிவுடன் கலாசார அமைச்சரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட காலபூஷண விருது வழங்கல் நிழற் படமும் இடம்பெற்றிருப்பதாக முருகு பெருமைப்படுகிறார்.

அப்பெருவிழாவிற்கு ஊரிலிருந்து துரையும் முருகுவும் மட்டும் கலந்து கொண்டதுதான் சனூனுக்குப் பெருமை மட்டுமல்ல, பிறந்த மண்ணைக் கண் முன்னால் கண்டது போலுமிருந்தது.

எப்படியோ களைகட்டிக் கொண்டிருந்த கல்யாண

மண்டப இலக்கிய மேடையில் தனக்கெனப் போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார் சனூன்.

ஒடியோடிப் பலரையும் சந்தித்துக் கொண்டிருந்ததிலும், முத்துச் செல்வனைத் தேடிக் கொண்டிருந்ததிலும் களைத்துப் போயிருந்தார்.

புதியவர்கள் தாமாகவே வந்து அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

மொசு மொசுவென்ற பஞ்சமயிரோடு அவர் கண்ட இளைய சந்ததி இன்று அவர் முன் கருகருவென்ற மீசையோடும், குறுந்தாடிகளோடும் நிற்கின்றனர். அவரை உற்று நோக்கி எதையோ வெல்லாம் பேசுகின்றனர். அதற்காகவேனும் இந்த விழா அவர் நெஞ்சத்தில் ஆழ் பதிவைச் செய்யும்.

முந்திய தலைமுறையினருக்கும் இளைய சந்ததிக்கும் இடையில் அப்படியொரு இடைவெளி நீண்ட காலமாக நிலவியதால்தான் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு தேக்க நிலை ஏற்பட ஏதுவாயிருந்துள்ளதை அவதானித்துப் புரிந்து கொள்ளச் சனூனுக்கு வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை.

பழையவர்களிடமிருந்து புதியவர்களும், புதியவர்கள் முதிர்வடையும் போது அந்த அடிச் சுவடு மாறாமல் மேலும் புதியவர்கள் முகிழ்ந்து முன்வர வேண்டும். தவறினால் தேக்கம் மட்டுமல்ல, ஒரு வகையான அந்நியத் தன்மைதான் உருவாகும். அதனைத் தகர்த்து முற்றாக நீக்கி, புதிய சுவடுகளைப் பதிக்க வேண்டும் என்று அவரது மனம் அந்தக் கணமே துடியாய்த்

துடித்தது. முத்துச் செல்வன் போன்றவர்கள் பின் தள்ளப்பட்டதற்கும் இந்த இடைவெளி முரண்தான் காரணிகள்.

சனானும், முருகுவும், நாதனும் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள். இருந்தாலும் அவரது நூல்களைப் படித்து, சனானின் நெருங்கிய குடும்ப நண்பர் என்ற வகையில் துரையிடமிருந்தும் தகவல்கள் பெற்றிருந்தார்கள்.

சபையில் தோன்றிய அமளி துமளி அடங்கச் சில நிமிடங்கள் பிடித்தன.

வாக்குவாதங்கள் முற்றித் தானாகவே தணிந்து அமைதி நிலவியது.

எப்படியோ ‘முத்துச் செல்வன் ஏன் கௌரவிக்கப் படவில்லை...?’ என்னும் கேள்வியைச் சபையறிய விதைத்து விட்டார்கள்.

கவிஞர் சனானுக்கு மிகுந்த திருப்தியளித்தது.

தடைப்பட்டிருந்த விழா நிகழ்ச்சிகள் தடைக் கற்கள் இன்றித் தொடர்ந்தன.

கவிஞர் சனானின் பெயர் அழைக்கப்பட்டதும் பெருந்த கரகோஷங்கள் அவருக்கான ஏகோபித்த கௌரவத்தைக் கோஷம் போல் வானில் பறக்க வைத்தன.

சரியாகப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு சிறப்பதிதியின் உரை இடம்பெற்றது.

“இந்தப் பாராட்டையும், கௌரவிப்பையும், விழாமலரையும் பார்க்கும் பொழுது இந்தச் சிறு நகரத்தில் இனவேறுபாடிற்கே இடமில்லை என்பதை ஏற்பாட்டாளர்கள் நிரூபித்துக் காட்டி விட்டார்கள்...

மூத்தவர்களுக்கும், இளையவர்களுக்கும் இடையில் ஒரு புதிய இணைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்கிறேன். நிச்சயமாக மூத்தவர்களின் வழிகாட்டல் இளைய தலைமுறைக்குக் கிடைக்கும் என்றும் நம்புகின்றேன். நகரசபைத் தலைவர் என்ற முறையில் நான் மிகவும் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். இது போன்ற பணிகள் தொடர என் ஒத்துழைப்பு என்றென்றும் கிடைக்கும்.

... கலை இலக்கியத்துறைக்கு பங்களிப்பு செய்த மூத்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் எவரும் விடுபடக் கூடாது. அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு விபரப் பட்டியலைத் தயாரித்து நகர சபைக்குச் சமர்ப்பிக்க

வேண்டியது இவ்விழா ஏற்பாட்டாளர்களின் கடமை. பெயர்கள் தவறுதலாக விடுபட்டிருந்தால் தேடிப்பிடித்து அடுத்த தடுத்த கௌரவிப்பு விழாக்களில் உரிய முறையில் கௌரவிக்க வேண்டும். விடுபட்டுப்போன மூத்தவர்களுக்கு விசேட கௌரவிப்பு வழங்க வேண்டும்... வாழ்த்துக்கள்.”

கைதட்டல்கள் மீண்டும் மண்டபத்தை நிறைத்தன.

சிறப்பதிதியின் மணிக் கருத்துக்கள் அழகு தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டது.

“இப்பொழுது கவிஞர் சனான் அவர்கள் எமது நகரசபை நூலகத்திற்கு நூல்கள் அன்பளிப்புச் செய்வார்...” என்ற அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, சனான் தான் கொண்டு வந்திருந்த நவீன தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த இரு நூற் பொதுகளையும் நகரசபைத் தலைவரிடம் கையளித்தார்.

இறுதியாக நன்றியுரையுடன் தேசிய சீதம் ஒலித்தது. நிகழ்வுகள் யாவும் இனிதே நிறைவு பெற்றதும் மீண்டும் சலசலப்புடன் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

சனம் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இரவு உணவுக்காகத் துரையும் சனானும் ‘வளர்மதி’ விலாஷிற்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று சனான் “முத்துச் செல்வன்... முத்துச் செல்வன்...” என்று குரலை உயர்த்திக் கத்தினார். ஆனால் அந்த உரத்த குரல் முத்துச் செல்வனின் செவிப்பறைகளுக்கு எட்ட நியாய மில்லை.

வெகு தூரத்தில், அவர் தன்பாட்டிற்கு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்.

சுவாரி ஒன்றிற்காக வழி மேல் விழி வைத்துக் கொண்டிருந்த ஆட்டோ ஒன்று சனானின் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. துரையையும் ஆட்டோவில் ஏற்றிக் கொண்டார்.

ஆட்டோ ஜெற்றின் வேகத்தில் பறந்தது. சனூரின் வேண்டுகோளுக்கு அமைய இடையில் நின்றது.

“முத்துச் செல்வன்...”

முன் சென்ற உருவம் நின்றது.

“உங்களுக்கு ஆத்திரம் இருக்குந்தான் முத்து!” கையைப் பிடித்தபடி துரை.

“என்னை மன்னித்துவிடு முத்து. இந்தப் பொன்னாடைகளும், பாராட்டுக்களும் உனக்குரியதே...” தளதளத்த குரலில் சனூன் சென்னார்.

முத்துச் செல்வன் எதையும் பேசவில்லை. மௌனம்.

“எங்கள் கோபமா...?” துரை ஏறிட்டுப் பார்த்து மீண்டும் -

“என்ன பைத்தியமா துரை! அருமையான விழாவை நேரில் பார்க்க முடியாத போதும், மரத்தின் கீழிருந்து கேட்டு மகிழ்ந்தேன்... இந்த இலக்கிய விழிப்பு என்னூரில் பிரவகித்ததை என்

வாழ்வில் கண்டுவிட்டேன். இந்தச் சாதனைக்கு வித்திட்டவென்ற வகையில் நான் பூரித்தேன். அதுவே எனது இலக்கியத் தொண்டிற்கு நான் பெற்ற பொன்னாடைகள், மாலைகள், பாராட்டுக்கள், விருதுகள். இன்றுதான் நான் நிம்மதியாக தூங்குவேன்...”

அற்புதமான இம்மண்ணுக்கே தேவையான இலக்கியச் சக்தியான முத்துச் செல்வன் சொல்லி முடித்தார்.

தனக்கு அழைப்பிதழ் கூடக் கிடைக்கவில்லை யென்ற தகவல் முத்துச் செல்வன் சொல்ல மறந்த கதையல்ல!

நாட்டை வாழ்விக்கும் உண்மையான சிந்தனையாளன்!

முத்துச் செல்வன் திரும்பி நடந்தார்.!

“எங்க... முத்து போற. ஏறு ஓட்டோவில். இனி உன் வீட்டில்தான் அடுத்த விழா!”

ஆட்டோவில் மூவரும் ஏறிக்கொண்டனர். ஆட்டோ புறப்பட்டது.

இது ஒரு
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

எழுதப்படாத கவிதைக்கு
வரையப்படாத சித்திரம்

டொமினிக ஜீவாவின்
கய வரலாறு

(இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய தகவல்களுடன்)

41-ஆவது
ஆண்டு
ஆய்வு 2006

கலைஞர்கள் காலத்தை வென்றவர்கள்.

அவர்களின் கலைத்துறைப் பணிகள் காலத்தின் தேவையாகும். அதனைப் பற்றிய தேடுதல் அத்தியாவசியமாகும்.

தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்த அந்தக் கலைஞர்களின் பங்களிப்பைப் பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாடக மேடையின் வளர்ச்சிக்காக மெழுகுவர்த்திகளாக ஒளி கொடுத்து உருகி மறைந்து விட்டார்கள். அவர்களைப் பற்றிப் பதிவுகளோ குறிப்புகளோ இல்லாதது பெரும் குறைபாடாகும்.

நமது முன்னோடிகளான நேற்றைய கலைஞர்களின் நினைவுகளைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நான் ஏடு தூக்கி பள்ளி சென்ற காலம் முதல்... இன்று வரை கலைஞர்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்துள்ளேன்.

அறிவு தெரிந்த நாள் முதல், நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். நாடகக் கலைஞர்களோடு பழகியிருக்கிறேன்... அவர்களில் ஒருவனாக நானும் செயற்பட்டிருக்கிறேன். வெறும் பார்வையாளராக அல்லாமல் பங்காளியாகவும் இருந்திருக்கிறேன்.

நேற்றைய நினைவுகளான நாடகக் கலைஞர்கள், வாழ்க்கையோடு போராடிக் கொண்டு நாடகங்களை அரங்கேற்றினார்கள். சில கலைஞர்கள் நாடகங்களுக்காக வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விட்டார்கள்.

தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடையின் அரை நூற்றாண்டு வரலாறு பற்றி அறிந்திருக்கிறேன். நாற்பது ஆண்டுகள் அதனை நிழல் போல் தொடர்ந்திருக்கிறேன்.

இந்த நாடகக் கலைஞர்களின் நாடகங்கள் பற்றி, அவர்களின் படைப்பாற்றல் பற்றிப் பல விமர்சனங்கள் இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் ஆத்ம சுத்தியுடன் செயற்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

நேர்மைய நுழைவுகள்

- அந்தணி ஜீவா

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வரலாறு கலையரசு சொர்ணலிங்கத்துடன் தொடங்குகிறது. கலையரசு நாடக மேதை பம்மல் சம்பந்த முதலியாரைக் குருவாகக் கொண்டவர்.

நாடக மேதை பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்களாலும் டவர் ஹோல் மண்டபத்தில் அரங்கேறிய சிங்கள கலைஞர்களான வழக்கறிஞர் ஜோன்.டி.சில்வா, டொன் பஸ்ரியன், சார்ன்ஸ் த சில்வா ஆகியோரின் பாடல் இசை கலந்த நாடகங்களின் தாக்கமும், இங்கு இந்தியாவிலிருந்து வந்த பார்ஸி இசை நாடகங்களின் தாக்கமும், கொழும்பில் வாழ்ந்த இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் என்ற நாடகக் கலைஞனை ஊக்குவித்தது.

இவர் மனோராஞ்சித கானசபா என்ற அமைப்பை உருவாக்கிக் 'குருகுலம்' போன்ற அமைப்பாக, கட்டுக்கோப்பாக நாடகக் கலையை வளர்ப்பதில் ஆர்வமுடன் செயல்பட்டார். மாஸ்டர் என்று 'குரு' பக்தியுடன் அனைவராலும் அழைக்கப்பட்ட இராஜேந்திரம் மாஸ்டர் ஆர்மோனியம், தபேலா வாசிப்பதில் வல்லவர்.

தலைநகரான கொழும்பில் பல நாடகக் கலைஞர் உருவாக காரணமான இராஜேந்திரம் மாஸ்டர், இவரது நாடக முயற்சிகள் கொழும்பு 13 என்றழைக்கப்படும் கொட்டாஞ்சேனை ஜிந்துப்பிட்டி பிரதேசத்தையே மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்டது.

கொழும்பில் சமூக மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டன. (50-60களில்) ஜிந்துப்பிட்டி பிரதேசம் மாத்திரம் அடிநிலைத் தமிழ் உயிர்ப்புக் கொண்ட பிரதேசமாக இருந்தது. ஐம்பதுகளில் திரைப்படத்தில் ஜனரஞ்சகமும், வானொலியின் புதுமையும் வர, இந்த இளைஞர் குழாத்தின் நாடக முயற்சிகள் வேறுபட்டன. இவர்களோடு தொடர்பு கொண்டபோதுதான் நாடக ஆற்றுகை எத்தனை ஒரு வலுவான ஒரு சமூக வெளிக்கொணர்கையாகத் தொழிற்பட்டது என்பது தெரிய வந்தது.

வெளியுலக வாழ்க்கையில் சமூக ஒடுக்கு முறைகளிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவும் இந்தக் கலை உதவிற்று. பார்லி மரபு மறக்கப்பட்டுப் போய் அதனை உள் வாங்கிய திரைக்கதை அமைப்பு கோலோச்சிய நாட்களில் (ஏறத்தாழ 'வேலைக்காரி' முதல்) அப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ், தமிழ் பேசும் இளைஞர்களுக்கு நாடகம் ஒரு முக்கிய கலை வடிவமாயிற்று. தங்களின் திறமைகளைத் தங்களுக்குத் தாமேயும், தங்கள் நண்பர்களுக்கு நிரூபிப்பதற்கான ஒரு கலை வடிவமாக நாடகம் அமைந்தது. கலைஞர்களின் ஆற்றல், பணி பற்றிய எவ்வித பதிலும் இல்லாமலிருப்பது மன வருத்தத்திற்குரியதொன்றாகும்" என்று 'வட கொழும்பில் நாடக வளம்' என்ற கட்டுரையில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார்.

கொழும்பில் ஜிந்துப்பிட்டி பிரதேசத்தில் இயங்கிய மனோரஞ்சித கானசபாவி லிருந்து பல கலைஞர்கள் வெளிச்சத்திற்கு வந்தார்கள்.

இவர்களின் ஒரு தலைமுறையின் முன்னோடியான நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணி, என்.தாலிப், ஹிலெரியன் பெர்னாண்டோ, அலக்ஷாண்டர் பெர்னாண்டோ, கலைச் செல்வன், ஸ்ரீசங்கர், உதயகுமார், நடிகை ருத்ராணி போன்றவர்களுக்கெல்லாம் மனோரஞ்சித கானசபா குரு குலமாக அமைந்தது.

அவர்கள் மாத்திரமல்ல, 'தோட்டக்காரி' என்ற இலங்கையின் முதல் திரைப்படத்தில் நடித்த பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமார் போன்றவர்கள் இராஜேந்திர மாஸ்டரின் பாசறையில் உருவானவர்கள்.

தலைநகரில் தமிழ் நாடக மேடை வரலாற்றை எழுதுபவர்கள் மனோரஞ்சித கானசபாவை ஒரு முன்னோடி நாடக மன்றமாகக் கொள்ளலாம். அதனைத் தொடர்ந்து நடிகவேள் லடீஸ் வீரமணியின் தமிழர் முன்னேற்றக் கலை மன்றம், கவின் கலைமன்றம், உதயசூரியன் நாடக மன்றம், கலைவாணர் நாடக மன்றம், மாதவி கலாமன்றம், ராஜ் நகைச்சுவை நாடக மன்றம், மருது சகோதரர்கள், கலா அபிவிருத்திச் சங்கம், தேசிய கலா நிலையம், சேவா ஸ்டேஜ், யாழ் கலையரங்கம், புதுமை அரங்கு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இத்தகைய நாடக மன்றங்களின் மூலம் அறிமுகமான முக்கிய நடிகர்களைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். கவின் கலை மன்றத்தின் மூலம் பல நாடகங்களை நெறிப்படுத்திய ஜே.பி.றொபர்ட். இவரின் நாடக மன்றத்திலிருந்து வெளிவந்தவரே நடிகர் ராஜபாண்டியன். பின்னர் இவர் நாடக நெறியாளர் கலைஹர் ஹமீட்டின் நாடகங்களில் நடித்துப் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தார்.

தேசிய கலா நிலையத்தின் சார்பில் பல நாடகங்களை எழுதி இயக்கிய கலைஞர் கலைச்செல்வனின் கலா நிலையத்தின் மூலம் உருவானவரே நடிகர் டீன் குமார். சேவா ஸ்டேஜ் நாடகக் குழுவின் மூலம் நடிகர் ராமதாஸ், ராஜகோபால், செல்வசேகரன், விஜயாள் பிற்றர், சுப்புலட்சுமி காசிநாதன் போன்றவர்கள் கலைஞர் கே.எம். வாசகரின் நாடகப் பிரதிகள் மூலம் அறிமுகமானவர்கள்.

யாழ் கலை அரங்கின் மூலம் எஸ்.எஸ்.கணேச பிள்ளை என்ற வரணியூரான் பல நாடகங்களை மேடையேற்றியுள்ளார். இவரின் நாடகத் தயாரிப்புகளுக்கு வேலணை வீரசிங்கம் உபகாரியாக இருந்துள்ளார்.

புகைப்படக் கலைஞரான கிங்ஸ்லி எஸ்.செல்லையா தனது ஆனந்தா புரடக்ஷன் மூலம் பல நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்கியுள்ளார்.

உதய சூரியன் நாடக மன்றத்தின் மூலம் கலைஞர் முத்தையா பல நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்கியுள்ளார்.

அது மாத்திரமல்ல தமிழகத்தின் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பிரசார ஏடுகளும், சஞ்சிகைகளும் இங்கு வந்த காரணத்தால் இங்குள்ளவர்களும் திராவிடர் கழகத்தின் சீர்திருத்த நாடகங்களை மேடையேற்றும் இளைஞர்களை இலங்கை திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகப் பொதுச் செயலாளரான நாவலர் ஏ.இளஞ்செழியன் ஊக்குவித்து வந்தார்.

நாவலர் ஏ.இளஞ்செழியனின் தூண்டுதலால் நடிக வேள் லட்சு வீரமணியின் நாடற்றவன், கங்காணியின் மகன் போன்ற நாடகங்களைக் கொழும்பில் மாத்திரமின்றி, பல இடங்களிலும் மேடையேற்றத் துணை நின்றதுடன் நடிகவேள் என்ற பட்டத்தையும் வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

இதே போன்று கலைஞர் கலைச்செல்வன் தலைநகரான கொழும்பிலும், மட்டக்களப்பிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாடுகளில் 'கலைஞரின் கண்ணீர்' என்ற நாடகத்தைத் தனது குழுவினருடன் நடத்துள்ளார்.

நடிகரும், நாடக, திரைப்படத் தயாரிப்பாளருமான ஏ.ரகுநாதன் பல நாடகங்களைத் தயாரித்து நடத்ததுடன் நிழல் நாடக மன்றத்தின் மூலம் ஏழு நாட்கள் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் ஒரு நாடக விழாவையே நடத்தியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றும் நாடக மேடையின் வளர்ச்சிக்கு நடிகைகளின் பங்கு மிக முக்கியமானது. இன்றும் நம்மத்தியில் வாழும் நடிகை ஜெயகௌரி, பன்முக ஆற்றல் கொண்ட மணிமேகலை ப்ரியா, ஜெயந்தி, மல்லிகா, ஹெலன்குமாரி, சந்திரகலா, மறைந்த நடிகை ராஜமணி இவர்களின் பங்களிப்பு வரலாற்றுப் பதிவுக்குரியதாகும். இப்பொழுது நம்மிடையே புதிய தாரகைகளாக ராஜஸ்ரீ, ரஞ்சனி ராஜமோகன் ஆகியோரின் வருகை நம்பிக்கை தருகிறது.

அதேபோன்று நடிகர்களை எடுத்துக் கொண்டால் அமரர்களான நடிகவேள் லட்சு வீரமணி, நடிகர் டீன்குமார், நடிகமணி கே.ஏ.ஜவஹர், வானொலி, மேடை, திரையிலும் முத்திரைப் பதித்த ரொஸாரியோ பெர்னாண்டோ மற்றும் ஹிலெரியன் பெர்னாண்டோ, என்.தாலிப், ராஜபாண்டியன் எஸ்.ஐ.எம்.ஏ.ஜபார் போன்றவர்கள் நினைவு கூரத்தக்கவர்கள்.

பெரியினிக் ஜீவ்ரவின்

க்யசரினாகு

இரண்படரம் பரகம்

அக்கத்தாளின் ஊடாக ஓர்

அருபவப் பயணம்

வெளிவந்து விற்பனையாகிக்
கொண்டிருக்கிறது.

தேவையானோர் மல்லிகைப்
பந்தலுடன் தொடர்பு
கொள்ளுங்கள்.

இப்பொழுது நம் மத்தியில் இருக்கும் மூத்த கலைஞர்களான கலைஞர் கலைச் செல்வன், எம்.உதயகுமார், எம்.எம்.ஏ.லத்தீப், எஸ்.ராமதாஸ், எஸ்.செல்வசேகரன், எம்.ஏகாம்பரம், சந்திரசேகரன், மோகன்குமார், எம்.கே.சுதாகர், ஜோபு நஸீர், ஸ்ரீகரன் ஸ்ரீவாசன், சிதம்பரம் 'சாண்டோ' முத்தையா போன்றவர்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூற முடியும்.

தலைநகரில் நேற்றைய நிஜங்களாக உலாவிய பலரைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன். ஓரிருவர் விடுபட்டுப் போயிருக்கலாம். இதற்கு முக்கிய காரணம் எவ்வித குறிப்புகளும் இன்றி ஞாபகங்களை இரையீட்டிப் பார்த்து எழுதியுள்ளேன்.

நாடகம் பற்றி வரலாறு எழுதுபவர்கள், பல்கலை மட்டத்தில் ஆய்வு நடத்துபவர்கள் தேடுதல் நடத்தி சத்திய வரலாற்றை எழுதுவது ஆதர்சமாகும்.

With Best Compliments To

Mallikai 41 Year Issue

KAR FREIGHT SERVICES

**Freight Forwarding,
Clearing, Transport
&
Insurance Agents**

No. 71, George R. de Silva Mawatha,

Colombo - 13

Tel : 2385950 (O44)

2933236 (Res)

0777 - 901628 (Mobile)

பெண்ணையிடைப் பேசுமி

பெணாசிகளி

- நாச்சியாதீவு பர்வீன்

அன்றாடங்களைத் தொலைத்து ஒரு

வாடகைச் சமையை வாழ்க்கையில் வலிந்தே
சுமக்கும் இறுக்கம் நிறைந்த இயல்புநிலை
வாழ்வில்! சிலவேளைகளில் உணர்வுகள்
குறுக்கிட்டு மனக்கதவின் தாழ்வுற்றி மனசின்
மர்மப் பகுதியை வாசித்துச் செல்கிறது.

ஆத்மார்த்தமான உணர்வுகளும், அனுபவ
ரீதியான உள்வாங்கல்களுமே ஆக்க இலக்கி

யத்தின் அத்திபாரம். மாயை நிறைந்த கற்பனைப் படைப்புகளை வெறுமனே ரசிக்க மட்டுமே
முடியும். ஆனால், மெய்யான எதார்த்த ரீதியான படைப்புகளுக்கான பகைப்புலங்களை முன்னிலைப்
படுத்தி நகரும் இலக்கியப் படைப்புகளில் நிஜத்தை அவதானிக்கலாம். அழகை, ஆக்ரோசம்,
துக்கம், சந்தோசம் போன்ற நிஜ மனித உணர்வுகளை மையப்படுத்திய இலக்கிய நகர்வுகளில்
மெய்யியல் வாதம் பேணப்பட வேண்டும். இதற்கமைய இன்றுகளில் சமூக ரீதியாக பெண்கள்
பற்றிய அவதானங்கள், பெண்ணியம் பேசும் ஆக்கங்களுக் கூடாகப் பவனி வருகின்றன. பெண்களின்
குரலாகப் பாரதியின் அடியொற்றி வெகுவான படைப்புகளை இன்றுகளில் அவதானிக்க முடிகிறது.
சர்வதேசமாகட்டும், ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பாகட்டும் பெண்ணிய உணர்வுகளை வெளிக்காட்டும்,
பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளைச் சுட்டெரிக்கும், பெண்ணியப் பாதையில் ஆக்க இலக்கியப்
படைப்புகள் நகருவதைக் காணலாம்.

புதிய சிந்தனைப் போக்குடைய படைப்புகளை மிகத் தைரியமாக முன்னிலைப்படுத்திப் தருபவர்
களாக வங்காளப் பெண் எழுத்தாளர் தஸ்லிமா நஸ்ரீன், இன்னும் இந்திய எழுத்தாளர் சல்மா
போன்றவர்கள் பிரசித்தம். இவர்களைத் தாண்டியும் பெண்ணியல் பற்றிய நுண்ணிய உணர்வுக்
கலவைகளைப் பல மேலைத்தேயப் படைப்பாளிகள் யாத்துள்ளனர்.

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இன்றைகளில் பெண்கள்
தொடர்பான வலுவான குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கி
யிருக்கின்றன. இது ஓர் ஆரோக்கியமான நிலவரமாகும்.
பெண்கள் தமதான சுயத்தை வெளிப்படுத்தவும், ஆங்காங்கே
பாதிக்கப்படுகின்ற மகளிருக்கு மனோதையியத்தைக்
கொடுக்கும் அருமருந்தாகவும் இந்தப் படைப்புகள்
அமைவதே சிறந்தது. எனினும் பெரும்பாலான பெண்ணியக்
குரல்கள் வெறும் அவலக் குரலாகவே ஒலிக்கின்றன. சமூகச்
சிறைக்குள் விழுந்து சிறகொடிக்கப்பட்டு வாழும்
அவலத்தை மட்டுமே வீராவேசத்தோடு பாடும் ஈழத்துக்
கவிஞர்கள் இதிலிருந்து விடுபடும் நிலை பற்றிய எவ்விதமான பிரக்ஞையும் அற்றவர்களாகவே
இருப்பது அவதானத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

41-231
ஆன்டோபர்
ஜனவரி 2006

உன்னைக் காட்டிலும்

மோசமான துரோகத்தைப் புரிந்திருக்கிறது

இயற்கை எனக்கு.

உன்னிலிருந்து தானே தொடங்கிறது

எனது தோல்வியின் முதலாவது நிலை

என்ற தீப்பொறி பறக்கும் வசனங்கள் சல்மாவின்னுடையது. பெண்ணாய்ப் பிறந்ததில் கணவனுக்கு
அடிபணிந்து ஒரு அடிமை வாழ்வை நகர்த்தும் பெண்கள் தமதான ஒட்டு மொத்தச் சீற்றத்தையும்

அள்ளிக் கொட்டுவது இயற்கை மீதினிலேயே.
அந்த வகையில் கணவனின் துரோகங்களை
விடவும் இயற்கையின் துரோகங்களை மோச
மானதாகப் பாடும் இந்தக் குரல் நியாயமானதே!
பெண் என்பதால் பெருமூச்சைக் கூடக்
கணவனுக்குப் பிடித்தமான போதுகளில்தான்
விடவேண்டும் என்றாகும் போது பெண் குரல்
உயர்ந்து ஒலிப்பது சகஜம் தான்.

கட்டியணைத்து உறவு கொள்ள
என் மனசு மெத்தையல்ல.
சுற்றி முடக்கப்பிகள்
கரடுமுரடான அரண்கள்
ஆம்.

அது சூனியப் பிரதேசம்.
மோக வெறிகளிடமிருந்து
என்னைக் காக்க
நானிட்ட வளையங்கள் அவை.

அங்கு
கண்ணி வெடிகள் கூட இருக்கலாம்.
ஈரலிப்பு இருப்பின்
களைகள் முளைத்துவிடும்.
எனவே!
நான் நெருப்பாக உள்ளேன்.
களைகளை எரிப்பதற்காக
மோக வெறிகளை சாம்பலாக்குவதற்காக

என்ற மிடுக்கான ஒலி அவளுடையது!
பெண்ணை ஒரு போகப் பொருளாகக் கருதி
வக்கிர எண்ணத்தோடு வளைய வரும் ஆணி
னத்திற்குச் சூடு வைக்கிறார் இந்தக் கவிஞர்.
பொதுவாகப் பாலியல் ரீதியான வன்முறை
களுக்கு பெண்கள் உட்படுவதும், விபச்சாரம்
போன்ற அனாசாரங்களுக்குப் பெண்கள்
வலிந்தே தள்ளப்படுவதும் மூன்றாம் மண்டல
நாடுகளில் எழுதப்படாத சட்டமாகிப் போய்
விட்ட நிலையில் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளக்
கவிதை ஆயுதம் ஏந்திப் பயணிக்கும் இந்தக்
கவிஞர் பாராட்டப்பட வேண்டியவரே!

உனது தேவதைக் கனவுகளில்
அவளுக்குக் கிரீடங்கள் வேண்டாம்.
உனது இதயக் கோவிலில்
அவளுக்குப் பூஜை பீடம் வேண்டாம்.
உனது ஆபாசத் தளங்களில்

அவளது நிழலைக் கூட
நிறுத்தி வைக்க வேண்டாம்.
வாழ்க்கைப் பாதையில்
அவளை நிந்தனை செய்திட
உனது கரங்கள் நீளவே வேண்டாம்.
... ..
அவள் அவளாகவே வாழ வேண்டும்
வழி விடு.

|முரண்பட்ட கோணங்களிலான சிந்தனைகள்
புதிய சித்தாந்தங்களை வார்க்க வல்லன என்ப
தனை மரபு நிலை மாறிச் சமரசத்தோடு விலங்
குடைத்து விலக நினைக்கும் பஹீமா ஜஹானின்
இந்தக் கவிதை சுட்டுகிறது. போராடிப் பெற
முடியாத சுதந்திரத்தை அகிம்சையில் யாசித்து
நிற்கும் இந்தக் குரல் அவதானிக்கப்பட
வேண்டியதுதான்.

யாரோ வடித்த சிலை அவள்
வர்ணந் தீட்டி
உனது பெயரைப்
பொறித்துக் கொண்டாய்.
பூமாலைகளை அணிவித்து
அவளை
நிமிர் விடாமல் தடுத்து லிட்டாய்.
உன் கரங்களுக்கிடையில்
அவளையும்
அவள் கனவுகளையும்
கசக்கி விட்டு
ஆணென்று மார்தட்டி நிற்கிறாய்.
... ..
நீ அரசனாக
சிம்மாசனத்தில் இரு.
அவள் அடிமையாகவே
உன் காலடியில் கிடக்கட்டும்.

|மாறாத மனத்துயரோடு கோர நினைவு
களைச் சுமந்து கொண்டு இயலாமைப் புள்ளியில்
நின்று கொண்டு எழுந்து முகிழ்ந்திருக்கும்
கமலினி சிவநாதனின் இந்தக் கவிதையில் ஏனோ
மனம் நெக்குருகிப் போகின்றது. ஆணென்றால்
ஆளும் வர்க்கமாகவே தன்னை வார்த்துக்

கொண்டு மெல்லிய பெண்மையின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த நினைக்கும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கான சாட்டை அடியாக இக்கவிதை காணப்படுகிறது. காலாகாலமாகப் பெண்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமூக அவலமானது இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை என்பதை இக்கவிதை யானது சொல்லி நிற்கிறது.

உச்சி வெயிலில் நின்றாலும்
சிலுசிலுக்கும்
உற்சாகக் காற்றைத்
தூதனுப்பும்
உறக்கம் மெல்லக்
கொண்டு வரும்
மாமியார் ஒருநாள் வந்தார்
வீட்டருகே வேப்ப மரமா?
பேய் வரும்! இருட்டாகும்
மழை காலத்தில்
கூரை விழும். மந்தி பாயும்
என்னென்னவோ கூறி
வெட்டி வீழ்த்தினார்
நானோ, ஊமையாய்
அந்த வேப்ப மரம் போல.

சூய விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கூட மனதுக்குள் புதைத்துக் கொண்டு உள்ளுக்குள் குமைந்து குமைந்து ஒரு சடத்துவ வாழ்க்கையைத் திருமணத்தின் பின்னான பெண் அநுபவிக்க நேருகின்ற எதார்த்தத்தைப் புட்டு வைக்கிறார் கெகிராவ ஸஹானா. பொதுவாகவே பெண்ணியத்தின் அடிமுக்கிய கதாபாத்திரமாக மாமியாரைக் கொள்ளலாம். சீதனம் தொடக்கம், ஒரு பெண்ணின் எல்லா அன்றாட நிகழ்வுகளிலும் மாமியாரின் ஆளுகையும் அருட்டலும் தெளிவாக புலப்படும். எதிர்த்தால் வீணான தகராறுகளுக்கு முகங் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்! இந்த அரக்கத்தனம் கொண்ட மாமியார்களைக் கவிதைச் சாளரத்தினூடாகத் தரிசிக்க முடிகிறது.

நான் ஒரு கதவு திறந்து
வெளியேறும் போது
இன்னொரு கதவைத் திறந்து
நீ உள்ளே வருகின்றாய்
என்னோடு இருந்த நாய்
ஒரு நாள் ஓநாயாகி

என் கதவுகளைப் பிறாண்டியது
என்னோடு இருந்த பூனை
ஒரு நாள் ரத்த ரூசி பழகியது
... ..

செல்வியினுடைய இந்தக் கவிதை ஏசுப்பட்ட சங்கதிகளைச் சொல்லி நிற்கிறது. முரண்தள இயைபுகளை தெளிவுபடுத்த முனையும் இந்தக் கவிதையின் ஆழம் மிக விசாலமானது. வெறும் வர்ணம் பூசப்பட்ட வார்த்தைகள் தான் என்றாலும் பெண்களின் இயல்பு நிலை தோற்றப் புள்ளியிலிருந்து ஏமாற்றப்பட்ட ஓர் ஆத்மாவின் அழு குரலாக ஒலிக்கிறது. இந்தக் கவிதை தனதான சமூகத்தின் வக்கிரங்களைக் கவிதை மொழியில் காட்டப்படும்போது உள்ளுணர்ச்சிகளை வெகுவாக உணர முடிகிறது. பொல்லாத போரியல் தளத்தில் வாழ்வியலின் எல்லா அகங்களையும் தொலைத்து வெள்ளை அடிக்கப்பட்ட வானமாய் நம் முன் விதைவைக் கோலத்தில் நிற்கின்ற இளம் பெண், சீதனம் என்ற சின்னத்தன வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்ய வாய்ப்பற்று வாடி வதங்கி இளமையைக் கனவுகளுக்குள் தொலைத்து நரைகளோடு வாழும் முதிர்கன்னி.

காம வலை விரித்து வழி நெடுகிலும் காத்திருக்கும் காமப் பிசாசுகளை அன்றாடம் கடந்து செல்லும் அபலைப் பெண் உயர்கல்வி ஆசையிருந்தும் படிப்புக்குத் தடைபோட்டு இலட்சியங்களைப் புதைத்து உள்ளாலே ஊனமாகிப் போன மாணவி, குடிசாரக் கணவன் ஆயினும் எதிர்த்துப் பேச அதிகாரமில்லாத ஏழைப் பெண். மொத்தத்தில் ஓர் இயந்திர வாழ்க்கையில் தன்னை இணைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் வாழும் பாவப்பட்ட ஜீவன்களாய், மெய் உணர்ச்சிகளற்ற மரக்கட்டையாய் பெண் நோக்கப்படுகிறாள்.

அடிமைப்படுதல், அடங்கி வாழ்தல் இவைகள்தான் பெண்களுக்கான வாழ்வியல் வரம்பாகச் சமூகம் வரித்துக் கொண்டது. நிஜமான அவலங்கள் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவைதான் மட்டுமன்றி, இந்த ஒப்பனை வாழ்வு நடத்தும் அபலைகளின் ஒப்பாரி காற்றோடு கலந்து காணாமல் போய் விடக்கூடாது. எதார்த்தத் தராசில் நிறுக்கப்பட்டு இந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் கவிதைத் துளிகளாக வேண்டும், இன்றுகளில் இல்லாவிட்டாலும் நாளைகளிலாவது பெண்ணியம் வாழ.

MDI னிடர்களாகிய நாம் உணர்வார்வக் கருத்து என்ற சிறைக்குள் அகப்பட்டுப் பழைய

வாழ்க்கை அத்தியாயங்களை இரைமீட்டு, கவலையின் பிடிக்குள் சிக்கித் தவிக்காமல் யதார்த்த வாழ்வியல் எல்லைக்குள் மாறிவரும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப எமது பட்டுணர் பகுத்தறிவை, புத்திசாலித்தனத்தைக் கூர்மையுடன் பாவிப்போம்.

41-25
ஆக்டோபர்
2006

அதிகமான மிருகங்களைப் போலன்றி மானிடர்களிடம் மன உணர்வுகள் உள்ளன. ஆனால் எங்கள் சிலரிடம் அது அளவுக் கதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. ஒருவனை மனிதத் தன்மையுடையவனாக ஆவதற்கு வேண்டிய அத்தியாவசிய மூலப் பொருள் மன உணர்வுகள் என்று சிலரும், அளவுக்கு அதிகமான மனக்கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டால் அனாவசியமான கமைகள் உண்டாகும் என்று சிலரும் வாதாடுகின்றனர். எனினும் ஒருவனைப் பண்பான உணர்வுகள் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுடன் அன்பாகவும், நற்சிந்தனையுடனும், நியாயமாகவும் நடக்க வழி

செய்யும். உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டைகளாக இருக்கும் சுயநல நோக்கம் கொண்டவர்கள் பிறருடனான தொடர்புகளில் மெளனமாயிருப்பார்களாதலால் அவர்களிலும் பார்க்க மன உணர்ச்சி உள்ளவர்கள் பாசமுள்ள இதயம் படைத்தவர்கள் என்றும் மற்றவர்களை நேசிப்பதில் அக்கறை காட்டுபவர்கள் என்றும் அறியப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கில மூலம் :- றிவிஸ் ரஞ்சன் பெரேரா

உணர்ச்சி வசப்படுகின்ற ஆர்வக் கருத்து மன்து வாழ்வீனைக் கடினமாக்குகின்றதா?

தமிழாக்கம் :- 'நல்லைக்குமரன்' க.குமாரசாமி

ஒருவனிடம் காணப்படும் மன உணர்வுகள் காலப்போக்கில், சில சம்பவங்களின் தாக்கத்துக்கு உட்பட்டு, உணர்ச்சி வசப்படக்கூடிய ஆர்வக் கருத்து நிலைக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. உணர்ச்சி வசப்படுதல் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடும்போது, கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களையிட்டு அளவுக்கு மிஞ்சிய வகையில் கவலை அல்லது விசித்திரமான மகிழ்ச்சியில் திளைப்பதாகும். ஆங்கில அகராதிப்படி உணர்வார்வக் கருத்து நிலை என்பதன் வரைவிலக்கணம் விவேகத்தினைப் பயன்படுத்தாமல் மன உணர்ச்சிகளினால் அலைக்கழிக்கப்படுதல் என்பதாகும். உணர்வார்வக் கருத்து எனப்படும்போது, சில சமயங்களில் ஒருவரைப் பழங்கால நினைவுகளில் மூழ்க வைத்து அந்த எண்ணங்களில் மனதை அழகாக இருத்தி நெடுங்காலத்திற்கு எண்ணங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பழக்கத்தினின்று முற்று முழுதாக விடுபடுவது என்பது மிகவும் கடினமான காரியமாகும். அத்தகையவர்களிடம் உள்ள அதீத மனஉணர்வுக் கருத்தார்வங்கள் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் மனதில் வரவழைத்துக் கண்மூடித்தனமாக மனித வாழ்வின் நிச்சயத் தன்மையையும் அனுபவத் தன்மையையும் மழுங்கடித்துவிடக்கூடும்.

ஒருபக்கப் பாரிசுவாதம் காரணமாக, தற்பொழுது வாகனம் செலுத்த முடியாத நிலையிலுள்ள, இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற ஒரு மதிப்புக்

குரியவர், எனக்கு நன்கு தெரிந்தவர், உடல் நலக் குறைவு ஏற்பட முன்னதாக அவர் 50 வருடங்கள் வரை கார் ஓட்டுவதில் ஈடுபட்டார். இலங்கையில் வாகனங்கள் அதிகம் பாவனையில் இல்லாதிருந்த காலத்தில் - 40 வருடங்களுக்கு முன்பாக புத்தம் புதிய காராக இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஃபோட்கார்' (Ford Car) அவர் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ளும் அந்தக் கார் பூட்டப்பட்ட அவரது வீட்டுக் கராஜில் (Garage) இன்றும் இருக்கின்றது. ஒருகாலத்தில் ஆடம்பரமான தொன்றாக மதிக்கப்பட்ட குடும்ப வாகனம் அப்படியே இருக்க அவரது மணமான இரு மகன்களும் தங்கள் சொந்த நவீன கார்களில் பவனி வருகின்றார்கள். அவரது பிள்ளைகள் அந்தப் பழைய காரை விற்பனை செய்ய எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. அவர் அக்காரைக் கைவிட விரும்பவில்லை! மனதைக் கவரும் அக்கார் தனது பொக்கிஷம் என்பதால் அதை யாருக்கும் கொடுக்க விரும்பவில்லை என்கின்றார். அக்காரைத் தனது காலஞ்சென்ற பெற்றோர், தனது திருமணகால நினைவுகள், பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் சம்பந்தப்பட்ட பல தரப்பட்ட சம்பவங்களை இரை மீட்டுத்தரும் செல்வக் களஞ்சியப் பொருளாக மதிப்பிடுகின்றார். அவரால் இனி காரோட்ட முடியாதென்பதும் முடக்கப்பட்டிருக்கும் அக்கார் விற்பனையினால் பொருளாதார நன்மை தன் குடும்பத்துக்கு ஏற்படும் என்பதும் அவருக்கு நன்கு புரியும். இருந்த போதிலும் தான்

அந்தக் காரை விட்டுப் பிரிய இஷ்டமில்லை என்று அவர் கூறுகின்றாராம். அந்த மனோ நிலையானது அதியுயர் உணர்ச்சி வசப்பாடுள்ள ஆர்வத்தைக் குறிக்கும்.

இலங்கையில் வசிக்கும் தனது வயதான தாயாரைப் பற்றி எனது நண்பர் ஒருவர் இக்கதையைக் கூறினார். 75 வயதான தனது தாயார் இலங்கையில் தனது மகள் ஒருவருடன் வசித்து வருகின்றார். புதிய இரு மாடிக் கட்டடம் எழுப்புவதற்கு உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள திட்டத்திற்கு இடைஞ்சலாக அவர் தான் வாழ்ந்த - பாழடைந்த - வசிப்பார் இன்றிக் கிடக்கும் பழைய வீடு - அழிக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை. அந்தப் பழைய வீட்டினைக் காணும் நேரங்களில் கிடைக்கும் மனவோட்ட எண்ணங்களில் திளைக்க அவர் விரும்புவதால் அந்த வீடு தரைமட்டமாக்கப்படுவதை அவர் அநுமதிக்கத் தயாராயில்லை. தனக்குச் சீவிய உருத்து வைத்துக் கொண்டு அந்த ஆதனத்தை மகளுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த இந்த வயோதிப்பப் பெண்மணியினது மகளின் கணவர் அந்த ஆதனத்தில் புதிதான கட்டடங்கள் நிர்மாணித்து வியாபார ஸ்தாபனங்கள் இரண்டுக்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் கணிசமான வருவாயைப் பெற ஆவலுடையார். ஆனால் இத்தம்பதிகள் உடல் நலமற்ற வயோதிப்பப் பெண்மணியின் அபிலாஷைகளைச் சிதறடிக்க விரும்ப

பாமல் தங்கள் நிர்மாணத் திட்டங்களை ஒத்தி வைத்துள்ளனர். ஒருவருடைய மன உணர்வார்வத்தின் தாக்கத்தால் ஏற்படக் கூடிய பாரதூரமான விளைவுகள் பற்றி இந்த உதாரணத்தின் மூலமும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

வினையாட்டுப் புத்தியுடன் கவலையெதுவுமின்றிச் சகலராலும் அன்புடன் பராமரிக்கப்பட்டு - தேடுவதற்குப் பிரயாசைப்படாமல் அனைத்து வசதிகளுடனும் எங்களில் சிலர் தொடர்ந்து சிறு குழந்தைகளாகவோ அல்லது இளம் வயதினராகவோ என்டென்றும் நாம் வாழ்வதாக இருந்தால் சில நேரங்களில் எவ்வளவோ சந்தோஷமாக இருப்போம். எனினும் எமது மானுட வாழ்வில் இது சாத்தியப்படாத ஒன்று என்று எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். தவிர்க்க முடியாத வகையில், காலத்துக்குக் காலம் இந்த உலகத்தில் உள்ளவை மாற்றமடைந்து கொண்டே போகின்றன. மக்கள் வாழ்ந்து மடிகின்றனர். நாளைய உலகம் எமது பிள்ளைகளுக்கும், பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் சொந்தமானவை - எமக்கல்ல. எனவே உடைமைகள் ஒரு கட்டத்தில் கைமாறியேயாக வேண்டும். இன்றைய மலர்கள் வாடிப்போக நாளைய மொட்டுக்கள் மலரும். புதிய மாடிக் கட்டடங்களுக்கு இடங்கொடுத்துப் பழங்கட்டடங்கள் இடிக்கப்படத்தான் வேண்டும். காலவோட்டத்தில் இளம் சமுதாயத்தினர் பொறுப்பு ஏற்கத்தக்க வகையில் நாங்கள் வகிக்கும் ஸ்தானத்தை விட்டு விலகத் தயாராயிருக்க வேண்டும். இன்று நாம் எம்மைப் பற்றி எவ்வளவுதான் கற்பனை

செய்து உயர் கொப்பில் உட்கார்ந்து இருந்தாலும் இவ்வலகில் எவரும் இன்றியமையாதவர்கள் அல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் விடியும் போது மாறிவரும் காலத் தின் கோலங்களுக்கு ஏற்ப உறுதியான உணர்வோடு முன்னேறுவதைத் தவிர மாற்று வழி எமக்கு வேறு இல்லை.

இதன் பிரகாரம் நோக்கினால் உணர்ச்சி வச ஆர்வக் கருத்தெண்ணமானது மனித வாழ்வில் துன்பமானதொரு அலகாக அமைந்துள்ளது என்று அர்த்தமாகுமா? வாழ்க்கை நியதிக்கு அப்பால் செல்ல நாம் அனுமதிப்போமேயானால் துன்பமானதொரு அம்சமாக நிச்சயம் மாறிவிடும். உணர்ச்சி வச ஆர்வம் என்ற சிறைக்குள் அகப்பட்டுப் பழைய வாழ்க்கை அத்தியாயங்களை இரையீட்டுக் கவலையின் பிடிக்குள் சிக்கித் தவிக்காமல் யதார்த்த ரீதியான வாழ்வியல் எல்லை களுக்குள் மானிடர்களாகிய நாம் மாறிவரும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப எமது புத்தி சாலித்தனத்தைக் கூர்மையுடன் பாவிப்போம். இந்த வழியில் செல்வோமானால் ஒவ்வொரு நாள் பொழுதையும் மனத்திருப்தியுடன் செல்வழித்து, நம்பிக்கை தரும் புதிய எதிர்பார்ப்புகளுடன் அடுத்தநாள் எமக்கு விடியும். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் நம்பிக்கைதான் எங்களை ஊக்குவித்து வாழ்க்கையை அர்த்தம் பொதிந்ததாக ஆக்கும் வல்லமை பெற்றது என்பதை மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களில் எத்தனையோ இடர்பாடுகளைச் சந்திக்க நேர்ந்திருந்தாலோ, அல்லது அதிக வயதானவர்களாகவும் பலவீனமானவர்களாகவும் ஆகியிருந்தாலோ எமது அன்புக்குப் பாத்திரமான குடும்பத்தினருக்காக நாம் கற்பனையலகில் சஞ்சரிப்பதை நிறுத்தப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

காலஞ்சென்ற எனது தந்தை எனது ஆட்டோ கிராபில் (Autograph) எழுதியுள்ள பாடல் வரிகளைக் கீழே தருகின்றேன்.

‘நேற்றைய தினம் என்பது ஒரு கனவு
நாளையது ஒரு கற்பனைத் தோற்றம்
ஆனால் இன்றைய சுகவாழ்வு இறந்த
காலத்தையும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தும்!

இனிமேல் வரும் நாட்கள் ஒவ்வொன்றும் நம்பிக்கையின் சொர்ப்பனக் காட்சியாகும்!’ - யாரோ

நான் 12 வயதுச் சிறுவனாக இருக்கும்போது எழுதப்பட்ட இந்தப் பாடலின் கருத்தாழத்தைப் புரிந்து கொள்ள எனக்குப் பல வருடங்கள் எடுத்தன. இந்தப் பாடல் எனது தந்தையாரினால் ஆக்கப்படவில்லையெனினும் இந்தக் கட்டுரைக்குப் பொருத்தமானது என்பதனால் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

தன்னால் இயன்றவரை திறமையாக நடந்து கடந்த காலத்தில் தவறவிடப்பட்டதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மனஉழைச்சல் துன்பங்களுக்கு மாற்று வழி கண்டுபிடித்து, ஒவ்வொரு நாளையும் மிகவும் சந்தோஷகரமாகச் செல்வளிக்க முடிந்தது என்ற திருப்திகரமான மனஉணர்வுடன் காணப்பட்டால், உணர்ச்சிவசப்படும் ஆர்வ நிலைமை இல்லாததாகி விடும். தனது பெற்றோர் காலமான சமயம் ஏற்படும் மனத்தாக்கமானது உடல்நலக் குறைவாகவும் வயோதிபத்துடனும் வாழ்ந்த அப்பெற்றோர் உயிருடனிருந்த ஆரம்பகால முதல் இறக்கும் நாள்வரை அவர்களுக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தேன் என்ற புதைமனத் திருப்தியால் ஓரளவு ஈடுசெய்யப்படுவதை ஓர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

உணர்ச்சிவசப்படும் ஒருவருக்குச் சிலவகையான பழம்பெரும் நினைவுகள் ஆத்ம திருப்திக்குச் சாதகமான அவாக்களை உண்டாக்குமே தவிர வேறு எந்தவிதமான நன்மையையும் கொடுக்க மாட்டாது. எனினும் எவ்வளவுதான் மகிழ்ச்சிகரமானதாகப் பழைய நினைவுகள் இருப்பினும் கடந்த காலத்தில் நடந்தவைகளை இரையீட்டுக் கவலைப்படாமல் மாற்றமடைந்து கொண்டே செல்லும் இந்த உலகம் ஒவ்வொரு நாளையும் எமக்காக எப்படி அமைக்கின்றது என்ற நடைமுறைச் சாத்தியமான வரையறைக்குள் நாம் எப்படி நல்ல முறையில் உபயோகப்படுத்திக் கொள்கின்றோம் என்பதிலேயே எங்கள் வாழ்க்கையின் வெற்றிகள் தங்கியுள்ளன.

நேற்றைய பொழுது சென்றது போன்று நாளான எப்படியிருக்கும் என்றெண்ணாமல் நாம் இன்றுள்ளபடி வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்வோமாக.

201 - 1/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. முகவரியில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக, கொழும்பு விவேகானந்த மேடு, 103, இலக்கத்திலுள்ள

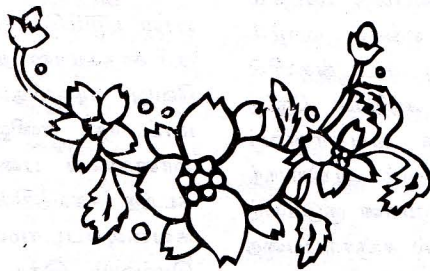
U. K. பிரிண்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

With Best Compliments To :

Massikai 41 Year Issue

UK⊕ Printers

**Quality Offset Printers & Computer
Type Setters, Scanning, Planning,
Plate & Positive Processing,
Binding & Manufacturing of
Exercise Books**

**103, Vivekananda Hill,
Colombo - 13.**

Tel : 2473530

Fax : 074-614153

Best Wishes to:

Massikai 41 Year Issue

SURIYA

TEXTILE MILLS (PVT) LTD.

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

**32/34, 3RD CROSS STREET,
COLOMBO - 11.**

**Tel: 2336977, 2438494,
2449105**

Fax: 2438531

41st Year Special Issue

January 2006

உங்கள் ஆவணங்களையும், பொதிகளையும்
உலகின் எப்பாகத்திற்கும் 48 மணி நேரத்திற்குள்
அனுப்ப நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

United Parcel Service

UPS House
#209/2, Union Place,
Colombo - 2. Sri Lanka
Tel : 94-11-2337773, 2432188
Fax : 94-11-2434287
Hot : 94-11-4721720